NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

55 de ani dela asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu

Zahu PANĂ

Într'o noapte neagră de Sfântul Andrei, noapte predestinată de veacuri în credința Românilor ca aducătoare de nenorociri, corpul atletic, frumusețea bărbătească și sănătatea robustă a Căpitanului legionarilor - **Corneliu Z. Codreanu** - au sfârșit în șteangul strâns cu putere de plutonierul de jandarmi Sârbu. Pentru această faptă s'au plătit din bugetul statului, un premiu de 20 de mii de lei, o masă copioasă și un concediu de relaxare. Guvernul sub care s'a comis primul genocid de stat - împreună cu Corneliu Z. Codreanu au fost strangulați încă 13 legionari - avea ca Prim-ministru pe însuși Patriarhul țării Miron Cristea. S'a rupt atunci catapeteasma Neamului și nu a mai fost refăcută nici până astăzi.

Tragica istorie a României din ultimii 55 de ani ar fi evoluat altfel dacă ar fi trăit Corneliu Z. Codreanu, pentrucă oricât de multe presiuni ar fi venit din partea marilor puteri, cu Legiunea intactă, soarta României ar fi fost cu totul alta. Basarabia nu s'ar fi cedat fără luptă, Dictatul dela Viena n'ar fi avut loc, Bulgaria n'ar fi primit pe gratis Cadrilaterul, iar un act dezastruos ca cel care a avut loc la 23 August, când țara a fost dată plocon Rușilor, nu s'ar fi întâmplat niciodată.

"Cu legionarii gata să-și sacrifice viața și gata să accepte moartea, dușmanii nu ne vor putea învinge nici pe noi și nici România" declara Codreanu după înființarea Partidului "Totul pentru Țară".

"Corneliu Z. Codreanu este astăzi singurul om politic român care crede în ceva și în al cărui cuvânt te poți încrede" spunea despre el Alexandru Vaida-Voevod, iar marele Iuliu Maniu, într'o declarație făcută în vara anului 1943 la Snagov, mărturisea cu sinceritate:

"Recunosc că Corneliu Z. Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt în slujba țării, căi politice; el a ales o cale superioară și anume: a realiza mai întâi caractere, educând un tineret, care pe căi de înălțime patriotică să se dăruiască total, moral și spiritual. Să creeze mai întâi o elită conducătoare și apoi un partid".

Această elită conducătoare era realizată, dar forțele oculte interne și externe au făcut tot posibilul ca să o extermine, cu o ferocitate unică. Codreanu își cunoștea opera. În Decembrie 1937, când norii negri se adunau peste cerul României, Căpitanul declara: **"Până în 1934 Mișcarea fără mine ar fi rămas doar o amintire de eroism în memoria Tineretului. Dar astăzi, în 1937, Mișcarea într'atâta s'a identificat cu Națiunea, încât persoana mea nu mai este indispensabilă și mersul înainte spontan e asigurat de resorturi proprii".**

Istoria modernă a hărăzit Românilor două mari figuri de care nu se poate despărți: **Mihai Eminescu și Corneliu Codreanu.** Amândoi au fulgerat pe cerul întunecat al țării și nici unul din ei nu a atins vârsta de 40 de ani. Amândoi frumoși, cum îi vedem în tablourile ce ne-au rămas, amândoi cu nume unice: Mihai Eminescu și Corneliu Codreanu. Numele lor - un univers întreg. De când au apărut în viața României, n'a rămas zi dela Dumnezeu ca aceste nume să nu fie

Continuare în pag.4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Gh. Ionescu OLBOJAN	pag. 1
Octavian TUDOR	pag. 2
Pr. Gh. BODNARIU	pag. 4
Dr. D. NĂSTASE	pag. 5
Dan Emilian ROȘCA	pag. 6
Prof. Radu ȘERBAN	pag. 7
Prof. V. NEȘTIAN	pag. 9
Dr. I. ZEANA	pag.10
Corneliu RADEȘ	pag.13
Pr.Dr. Gh. DRĂGULIN	pag.15
Arhim. Cleopa NANU	pag.15
Petre PASCU	pag.16
Prof. N. CIACHIR	pag.17
M. Stere DERDENA	pag.20

ISSN 0705-8365

Prețul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 19 Nr. 210 - NOEMBRIE 1993 | PUBLICAȚIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANȚA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

STRIGĂT DUPĂ DREPTATEA ISTORICĂ

Eugen BÂRSAN

Este strigătul fraților noștri din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța, din județul Hotin și din Sudul Basarabiei, rupți de țară prin Tratatul Ribbentrop-Molotov și prin Ultimatumul dat României la 20 Iunie 1940.

Acest strigăt este cu deosebire și mai puternic și mai disperat acum când se împlinesc 75 de ani dela Marea Unire Românească din 1918, în care Bucovina este înscrisă cu ziua istorică de 28 Noembrie.

Când în țară și în diasporă, în această lună se va comemora Unirea Bucovinei cu Patria Mamă, bucovinenii rupți din trupul țării vor contempla amarul soartei lor legată de tragicul complex: satrapii moscoviți au sfârtecat pământul României, ca după aceea să sfârtece și pământul românesc răpit. O mare parte din el făcându-l cadou Ucrainei, pentru a sfărâma monolitul românesc din teritoriile răpite și anexate.

Dar, cu siguranță, că ce au în suflet și gândire frații din anexiune, de ziua comemorativă 28 Noembrie, e ceva mult mai mult decât o contemplare asupra soartei lor istorice. E strigătul: "Singura noastră salvare e la România!" Un strigăt de salvare în restabilirea dreptății istorice. Un apel la intervenții care să ducă la eliberarea teritoriilor românești de sub stăpânirea Ucrainei.

Apelul la ajutorul de eliberare e adresat în general Românilor de pretutindeni și în special Președintelui, Parlamentului și Guvernului României să întreprindă demersurile necesare pe lângă ONU și Republica Ucraina, prevalându-se de Actul Final al Conferinței dela Helsinki, privind posibilitatea modificării frontierelor pe cale pașnică.

Dar, să vedem, cum răspund oficialii români strigătului după dreptatea istorică căutată de Bucovina de Nord, Ținutul Herța, Județul Hotin și Sudul Basarabiei? Din partea oficialilor, nici un răspuns pozitiv. Ei răspund pur și simplu cu o înțelegere de lemn. Ba chiar mai rău, după cum vom arăta mai jos, pentrucă ei nu sunt făcuți din aluatul istoric național-românesc, ci din aluatul marxisto-comunist ca și Lenin-ul și Stalin-ul de ieri.

Continuare în pag.3

PETRE ROMAN SAU ȚINTA-VACĂ

Gh. Ionescu OLBOJAN

După ce Parlamentul s'a prefăcut că analizează cazurile de corupție dezvăluite de fostul comisar-șef al Gărzii Financiare, generalul Gheorghe Florică, iată că Guvernul Văcăroiu a ieșit la contra-atac, nedorind să lase nesancționați pe cei care au pus la îndoială probitatea morală a cabinetului încropit de Iliescu și partidul său, PDSR.

Cum era de așteptat, primul care a intrat sub lupa corpului de control al Primului ministru este Petrică Roman, adversarul declarat al Președintelui Iliescu și parlamentarul care l-a susținut pe gene-ralul Florică în campania sa de denunțare a corupției la nivel înalt, din România tranziției dela economia centralizată la haosul dorit cu ardoare de unele cercuri politice și financiare, interne și externe.

Și, precum în poligoanele de antrenament militar, în Petre Roman se trage din orice poziție. El reprezintă "ținta-vacă" - în limbajul răcanilor, adică acea țintă imaginând un ostaș în alergare și pe care mai toți trăgătorii o nimeresc.

Imediat după debarcarea sa, în toamna lui '91, Petre Roman a constituit subiectul unor atacuri lansate de o anumită presă (prezidențială) și prin care se făceau aluzii ba la implicarea lui Petre Roman în afacerea cumpărării avioanelor franceze, ba în cea a cumpărării de vagoane din străinătate - în detrimentul industriei românești de profil, ba în acordarea unor facilități străinilor investitori în România, toate acestea în schimbul primirii unor peșcheșuri grase dela cei favorizați astfel.

Toate aceste cauze au rămas la nivel de vorbe'n vânt, presa a lătrat ce a lătrat, până ce s'a plictisit. Guvernul, Parlamentul și Parchetul General s'au prefăcut a nu vede, a nu aude. Nu este de mirare acest lucru: pe când Petrică guverna țara, multe din ședințele de guvern erau decorate cu prezența și zâmbetul prezidențial, care prezident nu era străin de matrapazlâcurile primului ministru.

Acum însă, Guvernul Văcăroiu cere Parchetului General (fosta Procuratură Generală) anchetarea penală a lui P. R. pentru următoarele motive:

- ca prim-ministru a falsificat cu propria-i mână adresa Primăriei Generale a Capitalei, privind lista imobilelor destinate închirierii pe valută;

- într'unul dintre imobilele destinate închirierii pe valută și având 11 camere, 3 băi, o cameră frigorifică și 219 metri pătrați suprafață locuibilă s'a mutat el însuși, folosindu-se de un întreg șir de ilegalități;

- și-a vândut fictiv apartamentul proprietate personală din Calea Victoriei, ascunzând faptul că l-a închiriat pe valută unei firme străine.

Pentru toate aceste fapte constatate de Corpul de Control al Primului ministru, Guvernul Văcăroiu a cerut Parchetului General începerea urmăririi penale a lui P. R., iar Parlamentului - suspendarea imunității parlamentare a P. R. - ului pentru a da cale liberă anchetatorilor.

După cum se observă, Guvernul s'a agățat de o așa-zisă găinărie săvârșită de întreprinzătorul P. R., și nu de marile afaceri prin care a fost distrusă o parte a industriei, a agriculturii, transporturilor maritime și aeriene ale țării, în favoarea companiilor străine finanțate de puterea mondială și care își avea un mic plon în buricul României post-decembriste.

Nu. Guvernul nu are nevoie de un scandal general, în amintitele afaceri fiind implicați și unii membri ai actualului cabinet, plus alții ajunși consilieri pe lângă fotoliul lui Iliescu. Guvernul are nevoie de scoaterea din jocul politic a lui Petre Roman care, ajuns în opoziție, este unul dintre vârfurile de lance ale acesteia, în disputa cu majoritarii parlamentari, mai ales că în ultimul timp partidul lui Petre Roman încearcă încheierea unor alianțe cât mai strânse cu celelalte forțe politice dornice de participare la viitoarea guvernare a țării.

Revanșa comuniștilor conservatori împotriva revoluționarilor din Decembrie '89 țintește și alte figuri ale momentului. Una dintre ele este poetul Mircea Dinescu - ajuns președinte al Uniunii Scriitorilor. Și el este acuzat de fals în actele publice, infracțiune prin care - susțin cei care îl acuză - M.D. și-a însușit o tipografie destinată Uniunii de către niște binevoitori de aiurea. De ce a fost ales Dinescu pentru mazilire? Prin participarea sa la activitatea fostului C.P.U.N. (Consiliul Provizoriu de Unitate Națională), M.D. a supărat tare mult zâmbărețul președinte al țării prin comportamentul său deosebit și dur, față de slugărnicia manifestată de confrații parlamentari de atunci. Și mai târziu, Dinescu și-a făcut de cap împotriva puterii: cu un grup de

Continuare în pag.6

EDITORIAL

ELŢÎN L-A ÎNFRÂNT PE ILIESCU

Prin înlăturarea ultimelor rămăşiţe comuniste, adăpostite de aşa zisul Congres Sovietic, condus de Hasbulatov şi Rutskoi, eveniment petrecut la începutul lunii Octombrie, Iliescu şi-a pierdut orice speranţă în refacerea comunismului în Rusia şi în consolidarea poziţiei sale politice. Ion Ilici Iliescu a mizat încă dela începutul înscăunării sale pe revenirea la putere a cadrelor bolşevice şi pe refacerea statului sovietic. Acest lucru se poate sesiza foarte uşor din încheierea celor două tratate cu Moscova, după 1989. Spiritul de sclavie politică faţă de Moscova, precum şi substanţa ideologică marxistă a acestor tratate reliefează caracterul speranţelor de viitor ale lui Iliescu. De asemenea, şi fraudele din cele două alegeri generale, săvârşite după "tipicul" sovietic, demonstrează credinţa sa în recâştigarea drepturilor de altădată, sub oblăduirea comunismului rusesc.

Ciocnirile dela începutul lui Octombrie, dintre Elţîn şi comuniştii conservatori ai Parlamentului (Sovietul Suprem), blocat în aşa numita Casa Albă au arătat agresivitatea celor din urmă, precum şi fragilitatea lor.

Parlamentul, protejat de Constituţia sovietică, făurită de Comitetul Central al Partidului Comunist, fără nici un caracter democratic, a dezlănţuit manifestări violente. Primăria oraşului precum şi staţia de televiziune au fost atacate. Sub incitarea lui Rutskoi, au avut loc demonstraţii pe stradă, împotriva lui Elţîn, preşedinte ales prin vot popular şi confirmat prin referendum. În acelaşi timp s'au cerut noi alegeri pentru Congres, lucru neglijat de comunişti.

Ridicolul manifestărilor comuniste era vădit prin numărul redus al demonstranţilor (circa 7-10 mii, dintr'o populaţie de 9 milioane de locuitori cât are Moscova) şi prin absenţa tineretului şi a unităţilor militare. Aceste manifestări comuniste au fost expresia minoră a unor nostalgii după puterea de altădată a proletarilor vagabonzi.

În orice caz, reacţiunea guvernului a fost măsurată şi a pus capăt dezmăţului comunist, deschizând calea spre reforme şi alegeri democratice, precum şi liberalizare internă. În acest fel şi Ion Ilici Iliescu a pierdut partida, nemaiputând conta pe revenirea puterii comuniste, singura care i-ar fi acordat protecţie pentru proiectele sale politice.

Elţîn a înfrânt comunismul din Rusia şi comunismul hienelor politice de pe margine; Elţîn l-a înfrânt pe Ion Ilici Iliescu.

Iliescu este acum descumpănit. Încercările lui de a se încadra în Comunitatea Europeană sunt semnul impotenţei sale politice, pentrucă va trebui să facă în acest sens concesii. Şi în general, Iliescu, personal, nu va beneficia de pe urma acceptării României în Comunitatea Europeană. Dar înnecatul se agaţă şi de un fir de pai înainte de momentul fatal, căci nu mai are judecată.

Astăzi, Ion Ilici Iliescu este singur, izolat, şi ca un disperat încearcă toate variantele pentru amăgirea Occidentului în privinţa politicii sale antidemocratice şi antiromâneşti. Şi fiindcă nu reuşeşte în nimic, este în derută totală. Înfrângerea i-a venit dela Boris Elţîn care a dărâmat toată "şandramaua" comunistă din Rusia.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **Redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Scrisori din ţară

MOLDOVA DIN FIECARE

——Octavian TUDOR——

Foarte multe din problemele actuale ale României intrigă pe cei care le caută cu seriozitate o soluţie, dar cel mai mult intrigă chiar existenţa acestor probleme. De ce, de exemplu, aşa zisa Republică Moldova, acuma, când ar putea efectiv să se întoarcă în ţara mamă, nu o face? De ce acceptă oamenii să fie conduşi de aceiaşi indivizi cinici şi oportunişti, care au vânat puterea şi înainte? De ce Românul, prin fire un tip descurcăreţ, se împiedică în cele mai simple situaţii? Ş.a.m.d. Sunt întrebări din categoria celor mari. Cred că ne apropiem de cauza lucrurilor, dacă ne referim la situaţii mai modeste. Iată una din ele: un Elveţian a adus pe piaţa românească o formulă de revistă de afaceri care "a mers perfect" în Ungaria, Polonia şi Bulgaria. Ideea Elveţianului era că în ţările unde se schimbă tipul de relaţii economice, oamenii care se decid primii să participe la schimbare - oamenii de idei - au nevoie de o publicaţie care să le lumineze acţiunile. În chip ciudat, în România revista "nu prinde". Străinii, care încearcă să pătrundă până la cauze şi nu se grăbesc să pună diagnostice, observă, cu delicateţe, că suntem o naţie ***sucită.*** De unde va fi venind suceala asta?

In discursurile anuale despre "starea naţiunii", preşedinţii americani se referă adesea la încrederea poporului în lideri, în cauzele cardinale, în instituţii şi, în general vorbind, în sistem. Până la urmă, orice analiză socio-economică de profunzime aduce în prim-planul discuţiei factorul ***încredere.*** Şi doctorul, ca să te vindece, îţi cere să crezi în el, să crezi în posibilitatea de a redeveni ce ai fost înainte de boală. Românii suferă astăzi de o maladie grea, puţin studiată de analiştii fenomenelor de masă. Aceştia sunt descumpăniţi datorită faptului că, lucruri valabile pentru mase în Vest, nu sunt valabile şi în Est. În România nimeni nu mai are încredere în nimeni şi în nimic. O dovadă e şi absenţa umorului. Până în 1989, orice grijă personală sau colectivă era ameliorată prin anecdotă.

Prin umor, poporul a făcut rezistenţă. Umorul desemna un tip de speranţă. Acum, soluţia comicului apare ca indecentă. E ca şi cum ţi-ai îngădui să fii vesel în salonul unuia adus la reanimare.

Revista de care aminteam, dat fiind că e una de afaceri, interesează pricini mari. Spre a face comentariul meu şi mai limpede, voi aduce în dezbatere un fapt mărunt: în România erau foarte activi treizecipatruzeci de caricaturişti. Îi cunosc personal pe toţi, pentrucă am scris despre dânşii, i-am publicat şi am fost alături de ei în diferite activităţi (expoziţii, saloane interne şi internaţionale, publicaţii). Caricaturiştii români îşi câştigaseră multe elogii pe mapamond, deoarece ţinteau către social. Să fie oamenii aceştia liberi - îmi spuneam - ce desene incisive, adevărate, ce umor politic ar şti să facă! Ei, bine, sunt liberi şi au amuţit! Cu două-trei excepţii, caricaturiştii refuză munca în presă, adică acolo unde le e locul. De ce oare? Şi-au pierdut încrederea! Unii o şi spun: ce rost mai are!

Oamenii n'au încredere în nimeni şi nimic pentrucă nimic nu e sigur şi clar.

În Basarabia, criza de încredere e şi mai rea. Românii din Moldova nu mai cred nici măcar în Românii din România. Basarabenii se tem de Ruşi, se tem de Români, se tem de Occident şi de viitor. În fiecare Român se ascunde un basarabean cuprins de mari îndoieli: încotro să mă îndrept? În cine să pun bază? Cu cine să mă adun?

Orice act reformator presupune nişte principii, un număr de acţiuni şi o seamă de termene. Toate acestea dau o direcţie. Când orbecăi în noapte, rătăcit dela drum, şi deodată, în zare, sticleşte o luminiţă, ai o direcţie, începi să crezi în ceva, bănuieşti distanţele până la lumina aceea. Toţi politicienii vorbesc despre reformă. În capetele lor e probabil ceva, dar dacă îl întrebi pe omul de rând - şi chiar şi pe cel oarecum dumirit - în ce constă reforma şi unde ar fi reperele ei, nu cred că găseşti în toată ţara un singur cetăţean capabil să dea un răspuns. Şi, atunci, se iveşte următoarea întrebare: cum să obţii încrederea poporului, cum să ceri un efort conştient şi orientat, dacă nimic nu e clar. Înainte, construiam socialismul şi ştiam că socialismul e o pacoste. Construim oare capitalismul? Se poate construi capitalismul fără capitalişti? Există un adevăr simpul, general valabil, pe care marii oameni de stat au ştiut să-l evidenţieze: un lucru sigur, fie el şi de o calitate mediocră, e mai bun decât un lucru mai bun, dar incert. O slujbă prost plătită, dar sigură, e preferabilă uneia nesigure şi foarte prost plătită. Oamenii sunt ceea ce sunt prin munca lor. Până şi cei mai indiferenţi indivizi sunt preocupaţi de soarta serviciului. Îl vor mai avea şi mâine? Există vreo şansă ca mâine să muncească mai bine ca azi? Şi, dacă muncesc mai bine, vor câştiga mai bine?

La aceste întrebări nimeni din conducerea ţării nu oferă răspunsuri. Nu e de mirare că indicele de încredere e foarte scăzut şi că în fiecare individ dubitează un moldovean care nu ştie ce-o să se întâmple cu el.

Trebue de aceea privit cu luciditate sondajul efectuat în Basarabia, prin care se arăta că oamenii nu ştiu dacă Român şi moldovean e unul şi acelaşi lucru. O întrebare mai simplă ca aceasta e greu de imaginat!

ANUNŢ

ÎNCEPÂND CU DATA DE 4 OCTOMBRIE 1993, PREFIXUL TELEFONIC AL ORAŞULUI HAMILTON S'A SCHIMBAT DIN (416) ÎN (905).

NOILE NUMERE ALE ZIARULUI SUNT:

TEL: (905) 387-1832;
FAX: (905) 388-4651

CUVÂNTUL ROMÂNESC

12 LUNI
pentru numai
$ 30
PE TOATE CONTINENTELE

ÎN ATENŢIA CITITORILOR DIN ROMÂNIA

Vă rugăm să confirmaţi primirea ziarului "Cuvântul Românesc" prin expedierea pe adresa redacţiei, a unei cărţi poştale ilustrate, specifice regiunii (oraşului) Dvs.

Vă mulţumim, ***REDACŢIA***

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

AŞTEPTĂM...

Mihaela MOISIN

După "furtuna într'un pahar cu apă" care a trecut peste Parlamentul României, fără a smulge din loc vreun "copac" cu rădăcini bine înfipte în conducerea ţării, dar luând pe sus plantele fragile, nimic deosebit nu se mai întâmplă în România.

Mai exact, ştirile care ne parvin din ţară ţin de domeniul normalului, obişnuitului în cadrul regimului neocomunist instalat la putere: creşterea fantastică a preţurilor, în totală disproporţie cu mărirea salariilor, care face viaţa aproape imposibilă, ca pe vremea odiosului; demisii la Uniunea Scriitorilor ca şi la Ministerul Culturii; re-numirea D-lui Măgureanu în funcţia de director al Serviciului de Informaţii Române (asemănătoare realegerii D-lui Iliescu în postul de preşedinte); Opoziţia pozează în continuare în Don Quijote, făcând o nouă moţiune de schimbare a premierului care guvernează anticonstituţional, prin nevalidarea noilor parlamentari numiţi de Dl. Văcăroiu (această moţiune simplă semnată de 36 de senatori şi 80 de deputaţi, membri ai partidului de opoziţie, poate deveni o nouă moţiune de cenzură); afacerea Caritas este încă în viaţă, mai mult, se extinde şi în Basarabia...; iar peste toate acestea, Clauza... despre avantajele căreia în curând nu vor mai vorbi decât foştii comunişti şi actualii neo-comunişti, foştii securişti şi actualii sereişti, adică beneficiarii ei "de drept".

Toate's noi şi vechi sunt toate; doar "demisiile" unor personalităţi sau miniştri, "moţiunile de cenzură" ale Opoziţiei, şi pepiniera de ziare şi reviste dau un iz de democraţie, o democraţie foarte "originală"; într'adevăr, nu şi-ar fi permis nici un "şef" să-şi dea demisia, şi nici n'ar fi apucat, de altfel; nici Opoziţia n'ar fi făcut "moţiuni", pentru simplul motiv că ea nu exista (cel puţin legal).

Restul...

În ce priveşte S.R.I.-ul, imediat după re-numirea sa în funcţia de director, Dl. Măgureanu a ţinut o conferinţă de presă, în cadrul căreia a punctat cu iscusinţă câteva idei, care caracterizează persoana sa, precum şi viitoarea-i activitate.

S'a desprins astfel ideea de sacrificiu pe care îl face, personal, prin acceptarea acestui post de mare răspundere pentru "a asigura" binele poporului.

Legat de evenimentele din Iunie 1990, mineriada, părerea D-lui Măgureanu este că "Puterea s'a bătut cu Opoziţia prin intermediul minerilor" şi că "nu există definitiv stabilite culpe din partea Puterii", iar "o doză de răspundere revine tuturora". Ca atare, reprezentanţii Puterii fiind aceiaşi azi ca şi în 1990, probabil ei (în frunte cu Dl. Iliescu) vor fi inculpaţi abia după ce nu vor mai fi "Putere".

Interesantă pare remarca D-lui Măgureanu în ce priveşte extremismul: "Mi s'a reproşat că am fi dat prea mare atenţie extremismului de dreapta şi mai puţină celui de stânga. Dar nu am avut parte de acţiuni violente din partea extremismului de stânga". Cine o fi constituind "extremismul de dreapta" şi ce acţiuni violente i s'or fi atribuind acestuia? Să se refere Dl. Măgureanu la acţiunile violente din Iunie 1990? Căci dacă Puterea nu este în culpă, trebue să avem nişte extremişti vinovaţi, şi aceştia trebue să fie neapărat de dreapta, căci cei de stânga nu sunt violenţi...

"S.R.I. a depistat în câteva locuri tabere clandestine de antrenament ale teroriştilor" - s'a mai spus la conferinţa de presă, iar aceste tabere sunt sub supravegherea S.R.I.-ului.

În rest, ascultatul telefoanelor, cititul corespondenţei, mai ales cu străinătatea fac parte din rutina activităţilor S.R.I., pentru "binele poporului".

Desigur, listele de informatori cerute de A.F.D.P.R. nu sunt pe lista de priorităţi a S.R.I.-ului, după cum nici luarea vreunei măsuri în cel priveşte pe Alexandru Drăghici, a cărui adresă, deşi a fost comunicată S.R.I.-ului, nu este folosită de aceasta.

Aşteptăm să auzim că se întâmplă ceva în România, o manifestaţie de amploare, urmată de o căderе de guvern, de adevărate schimbări în bine. Ca în fiecare an, ne gândim la Crăciunul care vine şi nu se ştie ce aduce, căci nu aduce anul ce aduce ceasul...

STRIGĂT DUPĂ DREPTATEA ISTORICĂ

Urmare din pag.1

Înţelegerea de lemn mai trebue luată şi ca o consecinţă normală a faptului că partidul comunist român a aprobat şi furtul Bucovinei de Nord şi furtul Basarabiei, calificând şi acceptând aceste jafuri ca juste. Nu putem decât să vedem că un partid care îşi zice român şi aplaudă ruperea frontierelor ţării, nu poate fi decât partidul unor inşi nenaţionali sau desnaţionalizaţi. Un partid la ordinea Internaţionalei Comuniste care îşi are succesorii în guvernanţii României de azi.

Dau răspunsurile Preşedintelui, Parlamentului şi Guvernului Român cu privire la teritoriile româneşti stăpânite samavolnic de Ucraina.

Preşedintele Iliescu a spus: "Putem sărbători a 75-a Aniversare a Unirii din 1918, dar să avem grijă să nu-i supărăm pe vecini, pentrucă avem tratate". A spus acest lucru după ce la o conferinţă de presă din Mai 1993, a îndemnat ţara să lase pledoariile sentimentale şi să accepte "tratatele internaţionale care ne impun respectarea frontierelor existente astăzi". În alte cuvinte, dânsul ne spune că România n'are dreptul să ceară ceea ce Rusia i-a luat cu japca.

Preşedintele Camerei Deputaţilor, Dl. Adrian Năstase, a zis şi dânsul că problemă "teritoriilor jefuite" trebue lăsată la o parte, trebue "înghetată", data uitării.

Guvernul se exprimă şi el prin ministrul de Externe, Dl. Meleşcanu, care ţine să-i completeze pe D-nii Iliescu şi Năstase, afirmând stupefiant: "Acum trebue să găsim formulările juridice necesare pentru a declara că România respectă graniţele existente (...) că nu poate fi schimbat nimic din ce s'a făcut, că noi nu visăm la o Românie Mare". Ne gândim, şi noi, stupefiaţi: cum să refaci un teritoriu naţional cu guvernantii unui partid de tovarăşi desnaţionalizaţi până la punctul că nu mai gândesc şi simt româneşte în adâncurile lor?

Astfel, în loc ca problema teritoriilor româneşti să fie o prioritate a priorităţilor, în loc ca puterea să asculte şi să simtă strigătul după dreptatea istorică românească, ea are grijile ei. Este preocupată de încheierea unor tratate de amiciţie cu jefuitorii, respectiv Moscova şi Kiev. Ne oprim, iarăşi, la întrebarea: cum o să mântuiască Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa şi Sudul Basarabiei cei din ţagma jefuitorilor de hotare?

Să vedem acum, ce zice Ucraina, care este cel mai mare beneficiar al celui mai odios pact din acest secol: Pactul Ribbentrop-Molotov. Ea zice că Bucovina şi Herţa sunt ale ei pe vecie. Ba chiar mai mult: că mai degrabă se va uni Bucovina de Sud cu Ucraina decât Bucovina de Nord cu România. Găsindu-se stăpână pe teritoriile româneşti numite, fără să le revendice vreodată, ea devine şovină. Şi conjugându-şi acţiunile cu imperialismul sovietic, ucrainizarea se dovedeşte a fi mai rapace decât rusificarea. Ea triplează eforturile de asimilare definitivă a Bucovinei şi Herţei printr'o falsificare grosolană a istoriei, printr'o feroce distrugere a vestigiilor româneşti şi o politică tenace de schimbare a raportului etnic. Pentruca Românii să nu apară majoritari pe pământurile lor, ei sunt împărţiţi în două etnii: Români şi Moldoveni.

Între înţelegerea de lemn a oficialităţii româneşti care este anti-istorică şi chinga politicii ucrainene de asimilare care îi se aplică, Românii din Bucovina de Nord, Herţa şi Sudul Basarabiei persistă să nu-şi dea nici duhul românesc şi nici speranţa reintregirii ţinuturilor lor cu Patria Mamă. Ei respiră şi luptă româneşte prin "Alianţa Creştin Democrată a Românilor din Ucraina", Societatea pentru Cultură Românească "Mihai Eminescu" şi prin publicaţia "Zorile Bucovinei".

Până când o moştenire strămoşească rămâne înstrăinată?! Până când nu va veni un Preşedinte, un Parlament şi un Guvern român care să fie făcuţi din alt aluat, dezideratele istorice rămân în aşteptare. Aşa cum, de altfel, aşteaptă şi ţara în celelalte dezideratе ale ei.

Eugen BÂRSAN

EVREI ŞI EVREI

Într'un documentar prezentat cu ani în urmă la televizor, se arăta contribuţia Evreilor la plămădirea Statelor Unite: un şirag de oameni de ştiinţă, juristi, militari, artişti, industriaşi etc. Naratorul, un artist de cinema evreu, şi-a pus întrebarea: "Ce este un Evreu?", la care răspunde:

"A Jew is everything and a little more" (Evreul e de toate şi ceva mai mult). Un Evreu poate să-ţi fie cel mai bun prieten ori cel mai înverşunat duşman.

Mi-am adus aminte de acest documentar citind cele întâmplate muncitorului John Demjanjuk, azi reîntors acasă, în Cleveland.

Redăm telegrafic istoria celui care a fost la distanţă de ore de frânghia spânzurătorii:

Demjanjuk: soldat ucrainean căzut prizonier şi întrebuinţat de Germani ca gardian la un lagăr de exterminare dedicat duşmanilor Reich-ului nr.3: în majoritate Evrei, apoi Ţigani, homosexuali etc. După război, J.D. emigrează în Statele Unite. Între timp începe procesul dela Nürenberg contra marilor naziştі, urmat de procesele celor mai puţin mari naziştі, ca să ne coborâm până la John Demjanjuk, om simplu, patru clase primare, fals identificat cu gardianul "Ivan cel Teribil" care din iniţiativă proprie ar fi schingiuit şi ucis Evreii din lagăr.

Extrădarea lui J.D., datorită anchetei executată cu extra zel de Oficiul Special de Investigaţie (OSI), s'a făcut în baza legii Holtzman, care interzice intrarea în America a "Criminalilor de război". În zadar a protestat simplul muncitor că el nu-i Ivan cel Teribil, ori Groaznic, că la acea dată nici n'a fost gardian la lagărul Treblinka etc. OSI nu s'a obosit să cerceteze dacă afirmaţiile celui acuzat sunt sau nu adevărate... Vrem capul lui Ivan, au strigat cei ce-au suferit prin lagăre mai mult din dorul răzbunării decât cel al dreptăţii. Astfel, în 28 Februarie 1986, Secretarul de Stat George Shultz a dat lampă verde ca J.D. să fie trimis burduf în Israel, unde a fost judecat şi condamnat la moarte. Dar la Apel judecătorii din Israel au început să-şi plece urechile la dovezile de nevinovăţie, ca până la urmă Curtea Supremă să-l achite în unanimitate (5-0).

Aducem omagii urmaşilor lui Solomon, care împart azi legea în Israel, precum şi celor dela Curtea de Apel din Cincinnati, Ohio, care au decis că J.D. să fie readmis în Statele Unite.

Reamintim că datorită zelului depus de OSI, Episcopul Valerian, neacuzat de crime, a murit departe de noi.

Acest supra zel al OSI-ului a creat o sănătoasă reacţie:

Departamentul de Stat n'a protestat contra sentinţei Curţi de Apel din Cincinnati, care a hotărât ca John Demjanjuk să fie readmis în Statele Unite.

Comentatorul Carl Rowan (Detroit Free Press - 26.09.1993) sub titlul "Appeal court stands tall in unpopular Demjanjuk case", scrie: "Aş vrea judecători care să nu fie obligaţi politicienilor şi care să nu fie intimidaţi de prezentele pasiuni politice, sociale, rasiale sau religioase".

Iar Pat Buchanan, fostul candidat la postul de Preşedinte al Statelor Unite, a cerut să se investigheze investigaţiile OSI-ului.

Dl. Neal Sher, şeful OSI spune că în Statele Unite ar mai fi 400 de "criminali" de război, toţi înaintaţi în vârstă.

Se pare că e o întrecere: cine să-i judece pe aceşti bătrâni, printre care s'ar putea găsi un alt John Demjanjuk?

Să-i judece Dumnezeu sau OSI?

Stroe MOLDOVANU

Desen de Nicolae LENGHER

SUNTEM PE DRUM!

Petre PREDESCU

...şi venim greu, pentrucă venim pe jos şi drumu-i de costişă, bocancii ni's prăfuiţi şi rupţi, dar avem stăruinţa lui "Badea Cârţan", orizonturi eminesciene şi neclintită "Credinţa!"

Atunci când Apusul era pe cale a ne adresa jigniri că nu ne "mişcăm", am dat peste cap comunismul în câteva zile fără sprijinul nimănui.

Răsplata, - beţe'n roate - a câta oară? că anterior fu în 1945; deci răsplata fost-a "cedarea" pe seama unui închipuit reformator care nea dat cu revoluţie cu tot mânei sale drepte: pe scurt, KGB-ului.

De doi ani şi jumătate prăfuitam bocancii; s'au rupt, dar venim din nou şi spunem Apusului de data asta răspicat: aveţi nevoie de noi, mai mult decât vă închipuiţi.

Mii de ani de experienţă ducem în spate şi-i musai a ne'nţelege; aşa cum până la urmă au sfârşit a ne înţelege cei ce au plecat dela noi de bună voie... Într'un "târziu" - grăduit cu sutele de ani - au înţeles că "omenia" Românului are totuşi... limite!

Protejaţi şi hrăniţi - toţi - chiar "toţi" care au întins mâna la o bucată de pâine şi ocrotire în graniţele mamei România, n'au fost dezamăgiţi.

Pe drumul pe care ne anunţăm venirea am lăsat în spate "Deşteaptă-te Române", **ceea ce înseamnă că l-am dat deoparte.**

Şi ceea ce ne fulgeră din bocancii rupţi şi până'n trupul dezbrăcat de furul vrăjmaşilor din toate vânturile, e Stindardul Culturii Trecutului şi Călcâiul pus pe Moarte, ca'n atâtea rânduri...

"Culturi apusene" mândre cu realizările lor tihnit rostuite, omit prin lexicoane buchetul florilor de cultură darnică din România; deşi de 50 de ani profită de pe urma intelectului român, autoexilat!

Semînţelor acestor flori purtate'n minte, în suflet şi'n desagă, le vom da drumul în casele Românilor, ca din ele să răsară câmpuri noi; şi vom fi incredibil de căutaţi de oamenii corecţi şi cinstiţi din lumea prezentă şi viitoare. Românii originari din pământul României au rădăcini în ţară; sau cum ne-am exprima poetic: *Goruni crescuţi în vrăjit pământ/ Preumblă'n toate-a noastre fibre/ Şoapte milenare din adânc;/ Şi prin frunze, măreţe umbre!*

Va veni ziua să ne cinstim morţii; şi pe făptaşii răului, de-i vom ierta, trebue să le zugrăvim chipul ca să se ştie de urmaşi cât noian de jertfe ştiute şi neştiute au dus în morminte cei sacrificaţi de ei.

Celor ce mai deţin - beţe - de pus în roata vremuirii noastre, avertizăm: "Feriţi calea, suntem pe drum"...

Din istoria României

Pr. Gh. BODNARIU

La 24 Noembrie 1936 un grup de 8 Români-legionari au plecat în Spania, unde începuseră lupte crâncene între naţionaliştii lui Franco şi comunişti, cu toate ororile pe care aceşti luciferi moderni le dezlănţuiau împotriva Bisericii şi a civilizaţiei creştine.

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina aşezarea omenească a lumii. Puteam noi să stăm nepăsători?" (I.Moţa). Plecaţi în Spania pentru apărarea crucii şi a credinţei creştine, au fost:

Dr. Av. Ion Moţa
G-ral. Gh. Cantacuzino
Ing. Gh. Clime
Av. Nicolae Totu
Pr. I. Dumitrescu-Borşa
Licenţiat Bănică Dobre
Dr. Av. Vasile Marin
Av. Alex. Cantacuzino

Doi din aceştia au căzut, Ion Moţa şi Vasile Marin, pe câmpul de luptă dela Majadahonda-Madrid în ziua de 13 Ianuarie 1937, orele 3.45, cu mâna pe mitralieră, în faţa imperiului satanic al focului bolşevic.

Generalul Gh. Cantacuzino a fost însărcinat cu aducerea celor două corpuri neînsufleţite în ţară. Corpurile au fost aşezate în două sicrie de plumb şi pornite spre ţară pe itinerariul: Madrid-Paris-Berlin-Varşovia-Cernăuţi-Suceava-Bucureşti şi înmormântate la Casa Verde din Bucureştii Noi, sub un frumos baldachin de beton, la 13 Februarie 1937.

Casa Verde se află pe str. Bârlogeni nr. 45 (spre Chitila, după podul Constanţa, a 4-a staţie a tramvaiului nr.20). Casa a fost ridicată prin propria noastră muncă, fiecare trebuind să facem câte 40 de cărămizi pe zi.

***

In noaptea de 29/30 Noembrie 1938, Căpitanul cu cei 13 Nicadori şi Decemviri, fiind transportaţi cu camionul din închisoarea Râmnicu-Sărat spre Jilava (Fortul 13), în dreptul pădurii Tâncăbeşti, au fost strangulaţi şi apoi împuşcaţi în spate, pentru a se simula încercarea lor de evadare. Duşi în incinta închisorii Jilava, au fost aruncaţi într'o groapă comună.

După câteva săptămâni au fost dezgropaţi, spre a se arunca peste ei o soluţie dizolvantă şi arzătoare (15 damigene de vitriol); apoi s'a turnat deasupra o placă de beton.

Aceştia au fost:

Corneliu Zelea Codreanu
Constantinescu Nicolae
Caranica Ion
Belimace Doru
Caratănase Ion
Bozântan Iosif
Pele Ion
Curcă Ştefan
State Gr. Ion
Atanasiu Ion
Bogdan Gavrilă
Vlad Radu
Georgescu Stefan
Trandafir Ioan

(După declaraţia jandarmului Sârbu).

Cei 8 legionari plecaţi în Spania pentru apărarea Crucii:

Dr. Ion I. Moţa - General Gh. Cantacuzino - Ing. Gh. Clime - Av. Nicolae Totu - Preot Dumitrescu-Borşa - Bănică Dobre - Dr. Vasile Marin - Av. Al. Cantacuzino.

In 26-27 Noembrie 1940 cei 14 martiri au fost deshumaţi dela Jilava, puşi în 14 scrie de plumb şi reînhumaţi la Casa Verde, lângă Moţa şi Marin, sub acelaşi baldachin.

Casa Verde există şi astăzi, dar baldachinul cu cimitirul celor 16 sicrie, nu mai este în curte. Prin vara lui 1947, pentru a şterge şi profana mormintele, în timpul nopţii, au sosit la Casa Verde camioane cu ostaşi-jandarmi, care au scos sicriele, au aşezat câte 3 scrie într'un camion şi le-au dus de acolo în diferite cimitire din Bucureşti. Vecinul Popescu şi alţii au văzut cum s'a lucrat toată noaptea şi la distrugerea baldachinului de beton.

In această problemă, rugăm stăruitor pe cei care au lucrat, sau ştiu, au auzit sau au văzut, despre locul unde se află cele 16 sicrie astăzi, să ne anunţe la: Cazacu Ion Tiberius, str. Ghirlandei, nr. 32, Bl. 78, sc. 3, et. 2, ap. 49, sector 6, cod. 77592 Bucureşti, telefon: 760 3516. Se acordă recompensă.

Cei care cunosc amănunte despre locul unde se află aceste 16 sicrie, şi se tem de urmări, ne pot telefona, sau scrie fără a-şi da numele.

Câtă dreptate a avut poetul român Gh.Coşbuc (1866-1918) prin poezia sa: "Noi vrem pământ", citez:

"Am vrea să ştim şi noi să ştim
Cât ne-or sta oasele'ntr'un loc
De nu-şi vor bate-ai voştri joc
De noi dacă murim..."

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

Urmare din pag.1

pomenite. Cu admiraţie de cei care îi iubesc şi cu ură neîmpăcată de cei care îi urăsc. Un **Luceafăr** şi un **Căpitan**.

Când Corneliu Z. Codreanu şi-a strâns colegii de liceu în Pădurea Dobrina, văpaia roşie arsese din temelii imperiul romanovilor din Răsărit, se rostogolea spre hotarele României Mari şi lumea liberă îşi căuta un loc de ascunziş, de frica bolşevicilor.

Când Codreanu a ridicat tricolorul, dând jos steagul roşu dela Niculina, politicienii de atunci îşi pregăteau plecarea spre Apus, de teama revoluţiei, care încolţise şi dincoace de Nistru. Stăvilirea comunismului în Moldova şi apoi în întreaga Românie poartă pecetea Căpitanului, dar lumea uită când pericolul este înlăturat.

Aplaudat în lupte şi acuzat după victorii, umbra lui Corneliu Codreanu provoca insomnii tuturor demagogilor şi negustorilor de ţară. Din terorist şi fascist, din anarhist şi nazist n'a fost scos niciodată şi n'a rămas infamie nefolosită împotriva sa, iar el n'a fost nici o clipă din viaţa lui nici fascist, nici nazist, nici anarhist, nici terorist, ci **legionar**.

Corneliu Z. Codreanu nu a fost nici măcar un om politic, pentrucă în politică se urmăreşte acapararea puterii cu orice preţ, fapt care pe el îl interesa cel mai puţin.

Corneliu Z. Codreanu a fost un făuritor de oameni noi, într'o şcoală naţională nouă pe care a numit-o: Legiunea. Un creştin profund şi un mare vizionar cu spirit profetic.

Modest şi blând, inteligent şi impunător, integru şi drept în judecată, a fost urmat de o generaţie întreagă de tineri, cea mai bună generaţie şi singura pe care a dato România Mare. Dela elev la student, dela ţăran la funcţionar şi dela muncitor la savant, toţi au recunoscut în el pe Căpitanul conducător şi l-au urmat. **"Căpitanul - scria Dr. Ion Banea - este o piatră de hotar; o graniţă. Sabie întinsă între două lumi. Una veche pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugându-o; alta nouă, pe care o crează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină".**

Omul acesta căruia tinerii îi cântau: ***"Făne un semn şi vor cădea şi munţii/ de-or sta în calea Gărzilor de fier"***, n'a folosit niciodată puterea de care dispunea nici pentru propria sa apărare. Când camarila regală a pus la cale asasinarea sa, putea oricând să dea o lovitură de stat. Dacă ar fi rostit un singur cuvânt către cei care îl urmau, n'ar fi rămas piatră peste piatră din bordelul regal şi nici un politician ticălos n'ar fi scăpat cu viaţă; dar el ura violenţa ca nimeni altul. Zdrobitoarele cuvinte scrise lui N. Iorga atunci când acesta i-a atacat întreaga operă naţională, sunt grăitoare: **"Voi care ne atacaţi de violenţă, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la disperare şi păcat, voi, cărora, dacă cineva v'ar fi dat numai o palmă, aţi fi reacţionat la fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice şi umilinţele prin care am trecut noi, voi, necinstiţilor sufleteşte, vă vom dovedi acum, că nu vom reacţiona în nici un fel la toate provocările voastre.**

Nu să ne închideţi comerţul nostru, să ne înăbuşiţi avântul, ci să ne bateţi la tălpi, să ne trimiteţi în Insula Şerpilor, să ne ucideţi cu pietre, să ne spânzuraţi cu tălpile în sus, şi să ni le bateţi în cuie, să ne supuneţi la cele mai mari umilinţi, nu veţi întâmpina nu numai nici o violenţă, ci nici măcar o opunere".

Dela această declaraţie testamentară până astăzi, începând cu N. Iorga şi neterminată nici acum, cea mai puternică prigoană din istoria României împotriva unei organizaţii creştine şi naţionale este în continuă desfăşurare, nu primeşte nici o împotrivire şi totuşi este mereu nepunctincioasă.

Să spună cineva dintre cei care şi astăzi mai urlă pe la toate răspântiile împotriva celei mai terorizate Mişcări - exceptând pe Mahatma Ghandi - care să îndemne pe membrii Mişcării sale la o astfel de totală nonviolenţă.

Declaraţiile de mai sus nu au fost vorbe goale. Începând din Aprilie 1938, după arestarea Căpitanului, sute de mii de case de Români au fost violate de jandarmi, comisari, miliţieni şi securişti, iar floarea intelectualităţii române a fost internată în lagăre, închisori, trimisă spre exterminare pe front în batalioane speciale, aruncată în minele de plumb sau la Canalul morţii, ucisă fără judecată şi aruncată la răscruce de drumuri, fără a depune o rezistenţă.

Acceptarea suferinţei şi prevestirea morţii Căpitanului, ne duc cu gândul la rămasul bun dela Cina cea de taină, iar seninătatea în faţa morţii coboară din tainele Mioriţei, adaptată la momentul istoric: **"Vor trimite după noi să ne prindă şi să ne omoare... vom cădea desigur răpuşi... Atunci sângele nostru, al tuturora, va curge. Acesta va fi cel mai mare discurs adresat Neamului şi cel din urmă."**

Ucigaşii, de care democraţia noastră nu s'a lepădat nici până acum, au dezlănţuit sabatul vrăjitoresc. În noaptea Sfântului Andrei. Sinistrul triumvirat în frunte cu regele ţării, patriarhul ortodox şi chiorul atotputernic, spiritul malefic al infernului.

Privind retrospectiv la punctele de vedere ale lui Corneliu Z. Codreanu în problemele politice ale României de atunci, putem constata cu cel mai mare spirit de obiectivitate confirmarea previziunilor sale.

Când Titulescu şi unii politicieni români căutau o alianţă cu Uniunea Sovietică, sub forma încheierii unui pact de neagresiune, care să permită Uniunii Sovietice - în cazul unui conflict armat cu Germania - să treacă prin teritoriul României, Codreanu a spus:

"De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza"?

Au fost minţi care au crezut şi i-au adus pe Ruşi în ţară, iar urmarea intrării lor pe teritoriul României ca şi din toate ţările pe unde au trecut, se vede clar: câtă satanizare au lăsat în urma lor.

Când politicienii români se amăgeau cu nişte alianţe debile în Balcani şi Europa Centrală, care urmau să fie stavilă expansiunii germane, (nu şi ruseşti) Codreanu a declarat: **"Nu există Liga Naţiunilor, nu există Mica Înţelegere, nu există Înţelegere Balcanică. Toate acestea se vor dărâma ca nişte castele de carton".** Era avertismentul dat de un om lucid care prevedea prăbuşirea ce urma să cuprindă Europa prost croită şi un semnal de alarmă pentru infatuaţii victorioşi ai Primului Război Mondial.

Când Germania semna în 1939 pactul de neagresiune cu Uniunea Sovietică, Liga Naţiunilor rămăsese doar o amintire, prezicerile Căpitanului se adevereau, dar Corneliu Z. Codreanu zăcea în groapa comună dela Jilava, alături de ceilalţi 13 camarazi, sub vagonul de ciment turnat peste ei de guvernanţii ţării. Cehoslovacia fusese ciopârţită la bâlciul din München şi aliaţii din Mica Înţelegere a lui Titulescu, îşi scuipau de frică în sân.

Când Sovieticii ne-au răpit Basarabia şi Bucovina de Nord, aliaţilor noştri fireşti nu le mai rămânea decât să semene cartofi în Linia Maginot, iar din Înţelegerea Balcanică se alesese praf şi pulbere. Tratate, tratate şi dineuri şi ţările ardeau sub ochii miopi ai unor politicieni incapabili şi venali. Nu este deloc de mirare că cele ce se întâmplă astăzi în România nu sunt decât continuarea aceloraşi politicieni, prin urmaşii pe care şi i-au creat, având în plus şi iniţierea ocultă-comunistă.

Acuzat de toate regimurile, asupra lui Corneliu Z. Codreanu nu atârnă nici o culpă şi nu există nici o sentinţă de condamnare. (Sentinţa dată de Tribunalul Militar din 1938 a fost anulată, iar Corneliu Z. Codreanu a fost reabilitat post-mortem).

Deshumat din groapa comună dela Jilava, Codreanu împreună cu ceilalţi 13 legionari, asasinaţi mişeleşte în noaptea lui Carol al II-lea şi Armand Călinescu, au fost reînhumaţi în 1940 la Casa Verde din Bucureştii Noi, lângă Mausoleul Moţa-Marin, unde odihneau cei doi eroi căzuţi în luptele din Spania. Prezenţa lor era o ameninţare şi de sub pământ pentru comuniştii ajunşi stăpâni în România. Într'o altă noapte neagră, rămăşiţele tuturor morţilor aflaţi acolo au fost ridicate pe ascuns şi până în zori, stahanoviştii lui Dej şi Groza, au nivelat terenul să nu se cunoască nici o urmă. De atunci trupurile lor s'au unit cu întreaga Ţară Românească şi sufletul lor s'a întins peste tot.

Duşmânit de moarte de o lume care pregătea drumul comunismului în România, era de aşteptat ca regimul comunist să vadă în tot ce era legat de numele Căpitanului, principalul lui adversar. Mai grav este faptul că după apropape patru ani dela Revoluţia Tineretului Român, câteva partide de opoziţie, ale căror conducători au suferit alături de legionari chinurile închisorilor comuniste, sunt alături de neocomuniştii dela putere împotriva legionarilor.

Nu de mult, un scriitor din ţară semna un emoţionant articol: "În căutarea Legiunii pierdute". Credem că tema era greşit pusă. Legiunea nu trebuieşte căutată nici în septuagenari, nici în octogenarii rămaşi în viaţă, ci în spiritul ei, care este viu şi puternic în Neamul Românesc.

La 55 de ani dela asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu, iedile lui sunt tot atât de actuale pentru structura spirituală şi politică a României de astăzi, de mâine şi de totdeauna. Tineretul de atunci i-a cântat: ***"Să faci Căpitane o Ţară ca soarele sfânt de pe cer"***, iar oamenii de cultură neîntregimentaţi în Mişcare, au scris obiectiv şi lapidar mărturia lor. Tudor Arghezi, în poemul "Făt Frumos", prezice: ***"Tu, Ţară-aşteaptă cântecele iar/ să se strecoare'n ramuri liniştit,/ din răsăritul mare'n asfinţit,/ dela hotar pân'la hotar"***; iar Lucian Blaga, în sugestivul poem Noembrie, încheie: ***"Am pierdut, vai, ce-am pierdut!/ Vatră caldă, drum bătut./ Am pierdut soare şi lună/ Golul cine mi-l răzbună?"***

România nu mai poate trăi în dimensiunile ei naţionale cât timp opera creată de Corneliu Z. Codreanu nu este scoasă la lumină. În goana disperată a politicienilor de astăzi după materie, cuvintele Căpitanului sunt clare: **"Nu negăm şi nu vom nega, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute"** pentrucă **"Ţara aceasta piere din lipsă de oameni şi nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Deci: nu programul trebue să creem, ci oameni, oameni noi... Reforma omului şi nu reforma programelor politice... Credem într'o Românie nouă pe care vrem s'o cucerim pe calea Bisericii lui Hristos".**

Acesta era Corneliu Z. Codreanu şi acestea erau crezurile lui.

Zahu PANĂ

O CONSTITUŢIE CARE SE VREA VEŞNICĂ SAU CONFISCAREA SUVERANITĂŢII NAŢIONALE

Dr. D. NĂSTASE

Orice regim dictatorial înseamnă înăbuşirea drepturilor şi libertăţilor individului, înăbuşirea voinţei corpului social, consficarea suveranităţii poporului. Prin instaurarea dictaturii proletariatului, începută cu guvernul Petru Groza, instalat direct de Moscova, prin trimisul său special (Vişinsky) şi desăvârşită tot cu ajutorul nemijlocit al acesteia, prin izgonirea Regelui Mihai, în 1947 şi transformarea României în republică populară, toate înfăptuite prin abuz şi uzurpare de putere, şantaj şi fraudă, partidul comunist român (mai bine zis din România), a confiscat în folosul său exclusiv, suveranitatea poporului timp de 45 de ani. Consecinţele dezastruoase ale regimului comunist s'au văzut, se văd şi vor fi resimţite încă multă vreme, mai ales când nu se vrea a se recunoaşte acest dezastru şi a se renunţa la himera "marii fericiri" promisă de adepţii idolatriei marxist-leniniste.

După revoluţia din Decembrie 1989, poporul român a crezut şi era cu totul îndreptăţit să creadă că îşi va regăsi liniştea, prin reaşezarea firească, a instituţiilor pe care dictatura comunistă le călcase în picioare timp de aproape o jumătate de secol. Din păcate, nu a fost aşa. Instalarea abuzivă a noii puteri s'a dovedit a fi o continuare a celei dinainte de Decembrie 1989.

Unde este abuzul? Pentru cei care judecă lucrurile corect, acesta reiese clar din modul în care Frontul Salvării Naţionale s'a aşezat în fruntea treburilor publice. In Comunicatul - Proclamaţie din 22 Decembrie 1989, se spune că din acel moment "se dizolvă toate instituţiile de putere ale clanului Ceuaşescu. Guvernul se demite. Consiliul de Stat şi instituţiile sale îşi încetează activitatea".

Aceasta înseamnă că, în urma desfiinţării unor instituţii, care au existat după 6 Martie 1945, prin încălcarea şi apoi înlăturarea samavolnică a Constituţiei din 1923, trebuia - **ipso facto** - să se revină automat la ordinea socială şi politică ce fusese răsturnată de regimul comunist, ilegal şi nelegitim. Aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile, după principiile juridice elementare. Dar, Comunicatul amintit, după ce desfiinţează toate instituţiile de putere existente, vine cu o dispoziţie cu totul surprinzătoare şi contradictorie, care anulează pur şi simplu tot ce afirmă în rândurile precedente şi anume că: "Intreaga putere de stat este preluată de Frontul Salvării Naţionale".

Cine îi dădea dreptul acestei organizaţii particulare să preia puterea în stat? Cine a instalat F.S.N.-ul în fruntea treburilor publice? Avea el vreun mandat din partea poporului să facă acest lucru? Nici vorbă de aşa ceva. F.S.N.-ul a preluat cârma statului printr'un nou abuz şi uzurpare de putere.

Exprersia "Revoluţia furată", care a apărut foarte curând după Decembrie 1989, nu este o simplă figură de stil, ci un dureros adevăr. Revoluţia **reală** a avut loc între 16 şi 22 Decembrie. Tot ce s'a întâmplat din seara zilei de 22 Decembrie şi în zilele următoare a fost lovitură de stat, prin contra revoluţia forţelor comuniste, cărora nu le conveneau ţelurile revoluţiei adevărate. Procedând de această manieră, F.S.N. s'a îmbrăcat în cămaşa partidului unic şi a unicităţii puterii de stat, neconcepând posibilitatea existenţei unor forţe de opoziţie. Este subliniat aici faptul că, pe de o parte, trecerea dela formula Consiliului Frontului Salvării Naţionale la Consiliul Provizoriu de Unitate Naţională s'a făcut numai datorită presiunii acestor forţe în curs de organizare, iar pe de altă parte, chiar în cadrul acestui organism, F.S.N. şi-a asigurat o majoritate zdrobitoare, încât a dictat în interiorul lui, toate hotărârile adoptate. Aşadar, la 22 Decembrie 1989, se consfica pentru a doua oară, suveranitatea naţională şi această tendinţă se poate urmări în continuare.

Astfel, în Decretul nr. 2 din 27 Decembrie 1989, privind "constituirea, organizarea şi funcţionarea Consiliului Frontului Salvării Naţionale" se arată că "numele ţării este România" dar în art.2 se declară că "forma de guvernământ este Republica". Ori, F.S.N. nu avea nici o competenţă legală de a dispune în această chestiune, care ţine de suveranitatea naţională şi aparţine exclusiv poporului, naţiunii. F.S.N. s'a substituit voinţei acesteia prin abuz şi fraudă. S'a **confiscat** din nou suveranitatea naţională.

Tot pe cale ocolită şi prin fraudă s'a ajuns la funcţia de Preşedinte al Republicii, care apare în Decretul lege nr.292 (Monitorul Oficial din 19 Martie 1990) pentru alegerea Parlamentului şi a Preşedintelui României, vorbindu-se despre aceste organe ca şi când ar fi existat în momentul acela, dar care de fapt fuseseră desfiinţate prin Comunicatul din 22 Decembrie 1989.

In fine, o ultimă tentativă a F.S.N.-ului de a consfica suveranitatea naţională, de data aceasta, culmea , - pe cale legală - o găsim în art.148 din Constituţia actuală. De altfel, aceasta a fost şi este aspru criticată, în întregul ei, datorită atât procedurii viciate după care s'au desfăşurat lucrările Adunării Constituante, cât şi conţinutului. Nu ne vom opri asupra acestor deficienţe grave care sunt numeroase şi importante şi merită o examinare aparte. Urmărim numai preocuparea şi obsesia F.S.N.-ului de a-şi asigura poziţiile câştigate pe căi necinstite, prin înşelăciune.

În acest sens, ne reţine atenţia, dispoziţia constituţională cuprinsă în articolul menţionat, care vorbeşte despre limitele revizuirii Constituţiei şi care declară că: "nu pot face obiectul revizuirii, caracterul naţional independent, unitar şi indivizibil al statului român, forma republicană de guvernământ, integritatea teritorială, independenţa justiţiei (care în treacăt fie zis, nu există), pluralismul politic şi limba oficială..." (alin. 1); "... nici o revizuire nu poate fi făcută dacă are ca rezultat suprimarea drepturilor şi a libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor sau garanţiilor acestora" (alin. 2).

Desigur, materialele în care se interzice revizuirea sunt toate importante. Dar, era oare nevoie de acest text? Şi care este eficienţa acestuia? Pentrucă o asemenea dispoziţie stă sub un mare semn de întrebare, privind valoarea ei juridică. Nici Constituţia din 1866, nici cea din 1923 nu cuprind astfel de interdicţii. Art.129 şi 130 ale celei din urmă, după ce proclamă rituos că "poate fi revizuită în total sau în parte", se ocupă de procedura de notificare a acesteia.

De ce aceste Constituţii nu au interzis revizuirea vreunui text din cuprinsul lor? Pentru bunul motiv că aşa nu este posibil; că aşa ceva este contrar principiilor unei democraţii adevărate. Constituţia este şi ea o lege; o lege specială, fundamentală, care stă la baza tuturor celorlalte legi ordinare care reglementează în detaliu diferitele sectoare de activitate, în cadrul societăţii şi statului respectiv. Dar, Constituţia rămâne tot o lege şi ca orice lege, ea poate fi modificată. Numai că modificarea acesteia este condiţionată de îndeplinirea unor anumite formalităţi esenţiale, care-i conferă caracterul unei mari stabilităţi, decât cazul unei legi obişnuite. Aceasta este singura deosebire între Constituţie şi celelalte legi.

Cum se explică atunci textul art.148 din noua Constituţie?

Într'un singur fel: asigurarea pe vecie a Republicii ca formă de guvernământ. Acesta este rostul şi adevăratul substrat al textului. Toate celelalte domenii enumerate acolo, deşi importante, sunt umpluturi pentru a camufla obiectivul principal, ca să nu apară sustras revizuirii, numai forma de guvernământ. Dar este posibil acest lucru ? Autorii Constituţiei şi cei care au votat-o în Parlament au contat pe ignoranţa celor mulţi, dar s'au înşelat pe ei înşişi. Pentrucă într'un stat democrat, un stat de drept, suveranitatea aparţine naţiunii. Aceasta nu poate fi înstrăinată, nici limitată, nici confiscată, decât prin forţa brutală, prin uzurpare de putere şi instalarea dictaturii, cum s'a întâmplat în 1945 şi 1989, dar niciodată pentru totdeauna şi în nici un caz pe cale legală, cum încearcă să facă actuala Constituţie.

A interzice modificarea unui text constituţional înseamnă să aduci ştirbire suveranităţii naţionale însăşi, legarea, limitarea voinţei naţionale în viitor, ceea ce este de neconceput. Suveranitatea naţională nu poate fi confiscată nici în favoarea unui anumit moment istoric, a unei generaţii în defavoarea generaţiilor viitoare. Suveranitatea aparţine naţiunii, poporului, care este un organism viu şi care poate dispune de el însuşi oricând socoteşte necesar. Suveranitatea nu poate fi confiscată nici în favoarea unei legislaturi. Orice parlament, nou ales, poate dispune modificarea oricărei legi existente, inclusiv a Constituţiei, în condiţiile prevăzute de aceasta.

Fiecare legislatură, nou aleasă, reprezintă voinţa, suveranitatea naţională în acel moment şi atât. Aceasta nu este înstrăinată ci numai delegată reprezentanţilor săi pe o anumită durată de timp. De aceea, într'un stat democrat, se fac alegeri generale la perioade fixe, sau când se crede necesar a se consulta titularul suveranităţii, poporul. Nici o legislatură nu poate lega, angaja, în vreun fel pe cea viitoare. Prin urmare, a decreta că anumite texte din Constituţie nu pot fi modificate este o absurditate, o aberaţie juridică şi politică, o încercare de a se confisca suveranitatea naţională.

De aceea, nu găsim aşa ceva nici în Constituţia din 1866, nici în cea din 1923 şi nu poate exista în nici o Constituţie democratică. Singurul lucru înţelept ce se poate face în această direcţie, este stipularea posibilităţii de revizuire în total sau în parte şi stabilirea unei proceduri speciale în acest scop. Atât. Art.148 din Constituţie este superfluu, absurd şi aberant, venind în contradicţie cu principiile juridice, elementare, în materie.

Dar, Constituţia F.D.S.-istă din 1991 mai prezintă o curiozitate, un lucru cu totul bizar, în art.149, care prevede că aceasta intră în vigoare la data aprobării ei prin referendum. Ori, după toate principiile ce se aplică în elaborarea unei Constituţii atunci când poporul, electoratul a desemnat un organ special în acest scop, care se cheamă Adunarea Constituantă, **aceasta** are autoritatea legitimă totală de a o elabora şi adopta, fără de a mai fi nevoie de altă formalitate. Noua Constituţie a recurs totuşi la aprobarea, ratificarea acesteia de către acelaşi electorat care i-a dat mandat special Adunării Constituante pentru adoptarea ei, ceea ce este un nou sens, iar referendumul apare inutil.

Explicaţia nu poate fi decât una singură şi anume aceea de a acoperi viciile grave de formă şi de fond: procedura viciată a lucrărilor Adunării Constituante şi introducerea prin fraudă şi abuz a unor instituţii în organizarea statului.

Să vedem însă în ce măsură a putut chiar referendumul să acopere viciile acestei Constituţii şi să o legitimeze. Pentru adoptarea oricărei măsuri, norme sau dispoziţii, de către un organ colectiv, este absolut necesară precizarea numărului de persoane în prezenţa cărora por fi luate măsurile propuse. Ori, legea nr.67 din 23 Noembrie 1991 pentru organizarea referendumului este mută în această privinţă, nepomenind nimic despre quorum-ul de participare la vot, ceea ce este de neconceput, cu atât mai mult cu cât, în speţă, electoratul urma să se pronunţe asupra unui act atât de important, cum este Constituţia. De altfel, chiar în fosta U.R.S.S., pentru popoarele chemate a se pronunţa în problema unei confederaţii sau a independenţei lor, a fost prevăzut un **quorum**, legea nr.67 este insuficientă şi din punct de vedere juridic, nulă.

Aşa se face că în urma referendumului din 8 Decembrie 1991, Constituţia actuală a fost votată cu 73% din numărul celor care s'au prezentat la urne, fără a se arăta acest număr. Ori, este foarte important să se ştie acest număr pentru a-l raporta la numărul total al alegătorilor cu drept de vot înscrişi în listele electorale. Abţinerea la vot înseamnă dezacord, iar după câte se ştie, participarea a fost sub 50% din electorat. Concluzia nu poate fi decât că **actuala** Constituţie a fost votată de o **minoritate** şi ca atare, votul acesta nu poate produce nici un efect.

Referendumul se dovedeşte a fi doar o **stratagemă** a F.S.N.-ului de a legitima şi păstra ceea ce a obţinut prin abuz şi fraudă.

Datorită atât modului defectuos, viciat, în care au decurs lucrările Adunării Constituante, cât şi lipsurilor grave pe care le prezintă, în fond, această lege fundamentală este departe de a aduce organizarea socială şi politică necesară reaşezării societăţii româneşti pe baze solide care să-i asigure o dezvoltare normală, liniştea şi prosperitatea. Din această cauză, specialişti şi oameni politici văd în noua Constituţie ceva provizoriu. Confruntată cu un parlament cu adevărat reprezentativ al unei naţiuni trezite din coşmarul comunist în care a fost obligat să viejuiască, cu siguranţă, **această Constituţie nu va rezista.**

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA
TORONTO - BUCUREŞTI $ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI $ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI $ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI $ 1300
TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599
TORONTO-FRANKFURT $ 499
TORONTO-LONDRA $ 390
TORONTO-AMSTERDAM $ 490
TORONTO-LOS ANGELES $ 350
TORONTO-NEW YORK $ 199
Serviciile noastre sunt disponibile şi cu plata în rate (plăti peste $ 1000)
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

ION RÂMARU A PLĂTIT CU VIAŢA CRIMELE LUI NICU CEAUŞESCU

——George DONEV——

Dintre noroacele lui Nicu: Colonelul doctor Emil Cioban, şeful Serviciului Medical al Direcţiei Generale a Penitenciarelor, care a declarat că deţinutul Nicu Ceauşescu e bolnav de "ciroză hepatică uscată" şi că viaţa pacientului e în primejdie şi din cauza apei dela Spitalul Penitenciarului Jilava, "bogată în nitriţi şi nitraţi... substanţe de asemenea nocive afecţiunilor de ficat". Suntem de acord: Nicu, cum a înlocuit "nitraţii" cu Scotch-ul şi soda s'a vindecat, îngrăşat, plus amorezat. Dar vindecatul are acum nevoie de un "doctor în drept" ca să nu se întoarcă la apa cu nitraţi.

Compilăm din "România Liberă" şi alte publicaţii din ţară şi străinătate aventurile buhaiului sălbatec şi progenitura favorită a celor mai iubiţi fii: Nicolae şi Elena Ceauşescu.

UN VAL DE CRIME

Începând cu noaptea din 17 Februarie 1971 şi până'n noaptea din 8 Mai 1971, patru femei au fost omorâte şi alte 12 atacate, dar care au reuşit să scape cu viaţă. Modus operandi a convins că era vorba de acelaşi criminal ce-şi viola şi mutila victimele.

În noaptea de 7 Mai, Victor Polojan, sergent major de poliţie, a văzut un individ care tocmai agresa o femeie, l-a somat, dar individul s'a suit repede într'o maşină elegantă, nou nouţă, gen sport, staţionată lângă trotuar şi-a tulit-o în viteza a patra.

Din informaţiile şi declaraţiile publicate, oamenii au început să-l bănuiască pe Nicu Ceauşescu, dar zvonul a ajuns la urechile cuplului din vârful piramidei şi devotata mamă savantă şi inginer a dat ordin: să fie prins şi condamnat la moarte "Adevăratul responsabil".

Zis şi făcut: Poliţia a umblat, cercetat, anchetat şi aflat că Ion Râmaru, student la Medicina Veterinară e autorul celor 16 cazuri de agresiuni şi tot în timp fulger, procurorul a studiat, a ascultat martorii şi a aranjat dosarul pe care l-a înaintat la Tribunal, iar Tribunalul în acelaşi timp "allegro" l-a judecat şi condamnat la moarte pe studentul veterinar Ion Râmaru.

Curtea de Apel i-a respins cererea în 24 de ore, la fel a fost respinsă urgent cererea de comutarea pedepsei la muncă silnică şi cererea de graţiere.

Totul s'a terminat "legal" în timp record de patru luni!

Procesul din 1971 a lăsat multe întrebări pe care azi reporterii dela "R.L." le caută răspunsul.

UNDE-I DOSARUL?

A) Dosarul procesului "Râmaru" a dispărut. Nu se găseşte la Tribunalul Municipiului Bucureşti, la Curtea de Apel, la Poliţie, Procuratură sau în arhivele ceauşiştilor. Tot ce s'a aflat e că după două zile dela executarea lui Râmaru dosarul a fost cerut de Elena Ceauşescu şi a fost văzut pentru ultima oară pe biroul ei.

B) Cercetătorii l-au găsit pe sergentul Polojan, azi pensionar, cel care l-a fugărit pe criminal în noaptea de 7 Mai, confruntat la Poliţie cu acuzatul Râmaru; el a declarat: "Cel pe care l-am văzut eu în noaptea respectivă arăta altfel, nu era Râmaru". Sergentul n'a mai fost chemat de anchetatori şi nici n'a fost chemat la proces, dar ziarele au scris că "Sergentul l-a identificat pe Râmaru ca agresorul de femei".

C) Cu noroc s'a dat de urma a două dintre femeile agresate în 1971, care mai sunt încă în viaţă: Maria Iordache şi Stana Săracin despre care ziarele de atunci spuneau că l-au identificat pe Râmaru ca fiind cel care le-a atacat.

Iată ce-a declarat Maria Iordache în ziua de 27 Mai 1993: "Agresorul meu avea oarecare trăsături asemănătoare cu ale inculpatului, dar era altă persoană, mai în vârstă, sunt sigură că nu era Râmru. Aşa am spus la miliţie, dar ofiţerul mi-a spus să semnez nu ştiu ce şi mi-a spus şi să nu mai vorbesc nimic cu nimeni despre asta, altminteri voi fi şi eu arestată".

Stana Săracin, a doua supravieţuitoare, a declarat redactorului A. Bogdan, ("R.L") că ea a spus Poliţiei că agresorul ei arată altfel decât cel arestat. Dar sub presiunea şi ameninţările miliţienilor anchetatori ea şi-a schimbat declaraţia şi-a spus că Râmaru era agresorul. "Teama de miliţie m'a determinat să mint."

D) Ziarele din 1971 au scris că Poliţia a găsit sub un cadavru "biletul de scutire medicală" a lui Râmaru. Cum a ajuns biletul sub un cadavru nu s'a explicat, dar avocatul apărării, pus din oficiu, din protocolul deţinut, spune că Râmaru i-a povestit că Poliţia i-a făcut o percheziţie acasă şi i-a luat biletul cu care a fost mai târziu identificat şi că el a fost drogat de Poliţie.

ALTE REMUŞCĂRI

Un miliţian de pe acele timpuri declară (Mai 1993) că "Râmaru a fost un ţap ispăşitor, în fond un om nevinovat, căruia i s'a făcut o înscenare judiciară ca să liniştească femeile din Bucureşti că l-am fi prins pe criminalul adevărat şi că nu Nicu Ceauşescu era agresorul. Ciudat - continuă fostul miliţian - cum Nicu agresa mereu fete, la banchete şi petreceri, comiţând acte de cruzime şi sadism faţă de ele. Chiar şi în cele trei accidente rutiere provocate de el, două la Bucureşti (la Arcul de Triumf şi la Piaţa Aviatorilor) şi unul la Sibiu, toate trei victimele erau femei." (Notă: întotdeauna vina accidentului era pusă în cârca şoferului care nici măcar nu era în maşină cu Nicu, N.R.).

Ultimele cuvinte ale studentului Râmaru în faţa morţii: "... am învăţat medicina veterinară pentrucă-mi plac vieţuitoarele şi vreau să le ajut, nu să le fac rău..."

Omul care dorea să-şi dedice viaţa pentru a face bine animalelor a fost omorât de animalele cu chip de om.

Redeschiderea procesului Râmaru e o datorie morală faţă de familia celui executat şi o dovadă că actualul regim nu-i o continuare a regimului ceauşist.

PETRE ROMAN

Urmare din pag.1

ziarişti tineri şi nonconformişti a scos şi scoate şi astăzi (până când, nu se ştie!) revista de satiră şi umor "ACADEMIA CAŢAVENCU", publicaţie care - număr de număr - prezintă câte o fotografie trucată şi care îl reprezintă pe Iliescu în diverse ipostaze. Găselniţa aceasta a prins priză la cititorii români, motiv pentru care revista nu poseşte mult pe tarabele vânzătorilor, fiind cumpărată ca pâinea caldă. Nu numai Iliescu este cap de afiş în revista lui Dinescu. Văcăroiu, miniştrii săi, directori generali, guvernatori de bănci, generali de armată şi poliţie, Măgureanu şi ai lui, bancheri şi mari patroni de firme sunt tot atâtea subiecte atacate de revistă, atât prin fotografii trucate sau nu, cât şi prin anchete publicistice de o virulenţă şi un stil gazetăresc ieşit din comun, uneori.

La începuturile apariţiei revistei, cerberii de pe lângă Iliescu s'au prefăcut că nu observă caracterul antiprezidenţial al publicaţiei şi, ca atare, nu au inclus revista în rapoartele lor către mai marele Palatului Cotroceni. Cu timpul, însă, văzând că gluma se îngroaşă, au ieşit la raport şi au semnalat preşedintelui "original" acţiunea rebelului M.D. şi recidiva acestuia în mai toate numerele micuţei publicaţii. Citind raportul, "Nea Nelu care a găurit drapelu'" - cum îi place Dinescului să-i spună preşedintelui reales - a zâmbit numai într'un colţ al gurii prezidenţiale şi a rostit o butadă: "Lăsaţi-l, dracului de nebun, că o să-i treacă!" Dar nebunului nu i-a trecut, iar mai deunăzi redacţia "Academiei Caţavencu" a fost vizitată de soli ai primului bărbat al ţării cerând, cu glas autoritar, încetarea satirizării preşedintelui ţării. Ce a urmat, este lesne de închipuit: Dinescu şi ai lui au amplificat ura faţă de reales, prezentându-i chipul schimonosit pe mai fiecare filă a publicaţiei, iar pe ciracii săi făcându-i părtaşi sau subiecte separate în articolele care inundă revista.

Pe de altă parte, tovarăşul Iliescu a apelat la parte din conducerea Uniunii Scriitorilor pentru a-l detrona pe Dinescu. Printre cei care s'au pus în slujba preşedintelui, remarcăm nume care par ca rufele pe o frânghie: Z. Ornea, Octavian Paler, Ana Blandiana, Helmuth Britz şi Laurenţiu Ulici. Faţă de pretenţiile celor cinci de a-l ancheta, Mircea Dinescu a preferat, ceea ce alţii nu vor să o facă în rupful capului: DEMISIA. Acum - prea comunista Uniune a Scriitorilor din România este fără cap, este în aşteptarea unor alegeri care să-l unge pe Laurenţiu Ulici preşedinte, tip bizar şi arivist, tip duplicitar şi de grabă vărsătoriu de informaţii la S.R.I. (ca pe vremuri la defuncta Securitate).

Nu fac parteneriat lui Mircea Dinescu prin criticile prezentate mai sus. Nu fac culpă comună celorlalţi scriitori ai Uniunii, unii dintre ei oameni de o deosebită probitate morală. Vreau numai să atrag atenţia că Uniunea Scriitorilor - fără de zănatecul Mircea Dinescu în fruntea ei - va deveni în scurt timp obedienţa Puterii, va deveni ceea ce a fost şi chiar poate mai mult. Este vrerea Puterii ca oamenii condeiului să fie plecaţi în jug, să nu mişte în front, să nu critice regimul, să nu stea cu mâinile la spate când ceilalţi aplaudă apariţiile primadonelor Puterii în public. Sperăm că maturitatea de care este în stare marea masă a scriitorimii române va lua o decizie care să nu o discrediteze în faţa opiniei publice din ţară şi străinătate.

După ce conducerile prefecturilor, marilor societăţi comerciale de stat, regiilor autonome, Poliţiei, Armatei, Justiţiei, Parchetului General etc. au fost curăţate de elementele opozante Puterii, a venit rândul debarcării rebelilor de pe la instituţiile bugetare şi cei de prin partidele de opoziţie. După Petre Roman şi Mircea Dinescu vor urma mulţi alţii, România fiind încă populată de opozanţi ai Puterii. După opinia noastră, vor fi atacaţi în curând, Marian Munteanu - preşedintele Partidului Mişcarea pentru România, Radu Soresco - preşedintele Partidului Dreptei Naţionale, Ion Cristoiu - redactorul şef al ziarului "Evenimentul Zilei", Cornel Nistorescu - directorul revistei "Expres", Petre Mihai Băcanu - directorul "României Libere", alţi şi alţi ziarişti şi subsemnatul. De asemenea, nu vor fi atacaţi Viorel Hrebenciuc - secretar general al Guvernului, Petre Ninosu - Ministrul Justiţiei, Dan Iosif - consilier prezidenţial etc., cu toate probele dovediteare ale culpabilităţii lor în domeniul corupţiei. Nu vor fi atacaţi fiindcă aşa vrea EA, PUTEREA. Fără comentarii!

Gh. Ionescu OLBOJAN

BEZNA VINE DELA RĂSĂRIT!

Înainte de 1989, lucrurile despre care pomenesc mai jos erau prezentate de comunişti alături de alte "dovezi" ale "aşa-zisei libertăţi din ipocrita societate capitalistă contemporană, ale "putreziciunii Occidentului".

Dar iată că nu din Vest, ci din Rusia şi Ucraina ne "binecuvântează" prin venirea lor - după cum ne relatează unele ziare, posturi de radio, preoţii şi pastorii în biserici - misionari ai Cultului Satanic. Profanarea însemnelor christice, a mormintelor, practici sexuale cu cadavre deshumate, folosirea halucinogenelor întru "rugăciune" şi "profetizare" fac parte din ritualul luciferic.

Recent, la Bucureşti, în Cimitirul Bellu au fost acoperite mai multe pietre funerare cu cifra 666 ("Numărul Fiarei"), cu însemnele pentagramei (asemănător bolşevicei stele cincidinţate) şi al "ghearei de cocoş" (sau "crucea lui Nero"), acesta din urmă mai numit - de către jalnici naivi - drept... însemn al păcii.

Iată ce "lumină" ne vine dela Răsărit! După comunism, alte "binefaceri"! Nu cu tancuri, ci cu droguri şi sex.

Oare ce avem de zis noi, Românii, care ne tot batem cu pumnii în piept că suntem creştini "de peste două mii de ani" (sic!)?

...

A PLECAT!

Pe 7 Septembrie a.c., în urma unui atac de apoplexie, a murit scriitorul şi omul politic Eugen Barbu.

S'a dus alături de cei dragi lui: Brejnev, cuplul Ceauşescu, Mihai Beniuc şi Ion Lăncrănjan.

Ar fi putut fi un scriitor mare; romanele "Groapa" şi "Săptămâna Nebunilor" o dovedesc.

Dar Eugen Barbu a preferat să slujească nu literaturii, ci unei ideologii criminale. A iubit nu viaţa şi munca de scriitor, ci slujirea dictaturii, colaborarea cu organele represive ale unui stat poliţienesc.

Atunci, Dumnezeu i-a luat harul, obligându-l să treacă la plagiat şi terorism cultural.

A fost, într'un anume fel, slătornic: şi după 1989 a rămas alături de comunişti, şi-a păstrat alături aceiaşi colaboratori.

Dar îndelungă este răbdarea lui Dumnezeu, mare este bunătatea Sa şi să sperăm că a iertat şi sufletul lui Eugen Barbu. Amin!

...

ANEXA NR.1 A PREŞEDINŢIEI

Referindu-se la Raportul S.R.I., prezentat pe 13 Septembrie a.c. în Parlament de D-nul Virgil Măgureanu, D-nul Constantin Ticu Dumitrescu, senator P.N.Ţ.C.D., preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, a declarat: "Pentru a judeca S.R.I.-ul, trebue să-l judeci pe Ion Iliescu. S.R.I.-ul este anexa nr.1 a preşedinţiei, care, de altfel, şi-a anexat practic toate instituţiile statului nostru şi, din această poziţie, nu face decât să traducă în viaţă indicaţiile lui Ion Iliescu. Aş da în judecată S.R.I.-ul pentrucă a îndrăznit să confunde democraţia din România cu ideeea potrivit căreia "Cine nu e cu noi e împotriva noastră". D-nul C.T. Dumitrescu este de părere că nu se poate vorbi de o lege a S.R.I. atâta timp cât nu avem o lege a secretului de stat. Dar o lege nouă şi nu cea veche, comunistă.

...

D'ALE RESTAURAŢIEI COMUNISTE

Adus în atenţia opiniei publice prin situaţia "ciudată" a aparteneţei sale simultane la două comisii importante ale Parlamentului - corupţie şi S.R.I.- deputatul P.S.M. Marin Lungu a fost văzut din nou la începutul săptămânii în loja din dreapta sălii Parlamentului.

D-nul Lungu a fost până în 1987 deputat în Marea Adunare Naţională şi membru al Comitetului Central, ca primar al Craiovei, dar a fost destituit în Noembrie 1987 pentru împuşcarea unui partener de vânătoare, în sezon interzis.

...

REÎNCADRAREA "PACEPIŞTILOR"

În mai toate ministerele, după Decembrie '89 şi în special după alegerile din Septembrie 1992, au fost încadraţi o serie de foşti ofiţeri ai Securităţii trecuţi în rezervă după fuga G-lui Ion Pacepa, în 1978. Recordul e deţinut de Ministerul Justiţiei unde, de exemplu, de curând, D-nul Petre Ninosu a numit în funcţia de preşedinte al Tribunalului Municipiului Bucureşti pe Viorel Roş, iar ca şef al Direcţiei Judiciare din antenumitul minister, pe Lucian Popescu, ambii foşti ofiţeri de Securitate pe vremea lui Pacepa.

...

Dan Emilian ROŞCA

Metamorfoze

Radu ENESCU

Din nou coadă la magazinul alimentar

M'am întors în țara în care mă născusem; pe meleagurile unde am copilărit și unde, apoi, m'am mai copt și eu la minte, la umbra iluștrilor dascăli de odinioară... M'am întors în țară; și amintirile m'au podidit. Cele de acum aproape o jumătate de veac. Dar vai!

"...Il n'est pire douleur,/ Qu'un souvenir heureux dans les jours de malheur". (A. de Musset).

Am intitulat rândurile de față... "Metamorfoze", gândindu-mă la Ovidiu, și la înțeleptele lui judecăți. Cu tâlc. Și, firesc, la sensul etimologic al cuvântului: "schimbare de formă, de natură, sau de structură a ființei, a lucrurilor, care, în urma procesului devin de **nerecunoscut**".

Este impresia pe care am resimțit-o când am pornit să hoinăresc, să ascult, să privesc... Orașul de odinioară pe care Paul Morand îl descrisese atât de frumos, - e mult de-atunci, - cu darul lui hazliu și cu sufletu-i îndrăgostit... Azi, urbe cu străzi desfundate; cu ființe "înfundate" în sinea lor, mișunând de colo până colo, parcă fără rost, ca niște viețuitoare descumpănite.

...

"Dumnezeu, - scria Ovidiu, - a zidit pe om după asemănarea zeilor, iar nu după asemănarea celorlalte dobitoace ce li se apleacă capul la pământ; și l-au ridicat pre el cu fața spre cer"... Dar iată că cerul e întunecat, iar necurații au pus stăpânire pe cele lumești, și oamenii privesc, mai toți, cu fața la pământ...

Copii și bătrâni, - mulți, sărmani de-adevărat, - cerșind și culegând de pe jos, din gunoaie, fărâmitura celor îmbuibați; alții, milogindu-se, cu priviri piezișe, unelte manevrate de cei din umbră... "o mafie de fețe întunecoase" îmi spunea cineva. Zgâmboi viermuind printre sute de tejghele, cu fel de fel de mărfuri, întinse de-a lungul străzilor, bulevardelor, a grădinilor, scârnăvite și ele. "Economie liberă" îmi spuneau unii, în batjocură.

Iar sus la etaj, - la "vârf", - printre cei procopsiți, bântuie desfrâul, corupția, înșelăciunea, vânzarea, pârâciunea și clevetirile. Goana după chiverniseală. Sentimentul cel mai fierbinte: iubirea de arginți. Cât despre ceilalți, cei din "mijloc", acea clasă socială datorită căreia s'a zidit cândva falnica Țară (jalnică azi), mai toți, cu traista'n mână, îndreptându-se cu pași osteniți spre piață, ca să cumpere "ce-o da Dumnezeu" și ce le-o îngădui mizerabila lor pensie.

Privesc strada; traversez bulevarde, piețe. Străbat cartierele așa zise "noi". Clădiri începute, "urzite și neisprăvite" (cum spunea Ovidiu referitor la unele ființe), lăsate în paragină. Privesc. Și-ascult. În dreapta, în stânga, în față. Mă încrucișez cu unii și cu alții. Printre cei posomorâți, taciturni, cu trupul și sufletul încovoiate, și cei guralivi cu mare zarvă, - bărbați și femei de toate vârstele, pradă resemnării, își duc povara cu o nebănuită putere de îndurare, înfruntând adversitatea cu dârzenie. Sunt cei care și-au păstrat integritatea morală de-a lungul anilor; dar și ei, vătămați trupește. Căci peste tot, peste sufletul omului, peste patrimoniul neamului. Peste Adevăr, peste Dreptate și Justiție, s'a așternut ceva apăsător, ca un fel de moloz, greu.

Îmi spunea un istoric: - "Năvălirile din afară ne-au mai lăsat câte ceva; cele dinăuntru, nimic. Doar năravuri; și câte un măscărici. Ca și revoluțiile..."

Și cine mai muncește? întrebam eu. Greu de spus. Mulți, dar totuși puțini. Acum câțiva ani oamenii spuneau, în glumă: - "Noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc". Azi? Îmi vin în minte cele spuse de Ion Creangă unuia care cam bătea apa în piuă: - "Știi cum faci dumneata? Întocmai ca ciubotarul care coase, coase mereu, fără să facă nod la ață". Ciubotarul a murit, dar calfele au rămas...

Dacă am ținut să spicuiesc de pe scurt (multe ar mai fi de povestit) câte ceva din cele văzute, vorbind cu deplină slobozie, am făcut-o nu pentru a-mi defăima Țara; ci din dragoste de ea, și de Neamul care încă pătimește. De atâta vreme.

Vorbe de tânguire, de deznădejde? E posibil. Căci, cum bine cuvântează Seneca în "De consolatione": "Lucrul cel mai greu e să găsești cuvintele potrivite pentru a descrie Durerea". Durerea noastră; și a celor din Țară, cei cu suflet curat. Un Seneca contemporan ar trebui să adauge un alt capitol: "De desolatione".

OLTENISME

Prof. Radu ȘERBAN

DETENȚIA

Penitenciarul Craiova adăpostește peste 2.500 de deținuți minori și tineri, femei și bărbați, dintre care 12 condamnați pe viață. Natura pedepselor dela simple contravenții la infracțiuni ușoare (sub 10 ani privare de libertate), infracțiuni grele (peste 10 ani), recidiviști până la condamnări pe viață. Aproape 500 de indivizi arestați pentru crime. În serviciul de supraveghere, pază și ordine: 160 de cadre polițienești, inclusiv cu escortare la instanță și puncte de lucru, unui polițist supraveghetor revenindu-i 33 camere cu peste 400 deținuți. Trei medici și cinci asistenți pentru bolnavii de plămâni, hepatită, automutilați, 115 bolnavi psihic. Frecvent, într'o celulă de 10-12 m.p. sunt peste 7 deținuți. Într'o cameră se află 90 deținuți, iar costul zilnic al întreținerii este 400 de lei per deținut. Importante cantități de produse agro-alimentare provin din gospodăria proprie.

Câteva reflecții ale puș-căriașilor dela pensionul:

"Cum ne-am așternut, așa dormim."

"Am fost blestemați să facem numai rău."

"Când omori ceea ce iubești, numai ai de ce trăi."

...

GAZELE

În urmă cu 25 de ani, la Craiova, un m.c. de gaze naturale costa cinci bani. Între timp, prețul a sporit de peste 5.000 de ori! Din calculele specialiștilor, prețul de producție ar fi crescut la 6-7 zile, la departamentul de resort s'a propus 8 lei, iar la Guvern 14-15 lei. În final s'a ajuns la 24-25 lei metrul cub de gaze, cifră aberantă, menită să acopere tot ce-i nerentabil în domeniu. Iarna, anotimpul disperării bate la ușă, se anunță extrem de costisitoare pentru Românul năpăstuit.

...

PRIVATIZAREA

În Dolj, ca'n toată țara, nu se dorește trecerea rapidă și reală în proprietate privată a unităților cu capital de stat și dela buget, fiindcă jaful continuu și divers de-aici provine, ori dacă aceste unități ar fi particulare, de unde s'ar mai căpătui parlamenetarii, demnitarii și birocrații comuniști ai democrației originale? Fondul proprietății private și fondul proprietății de stat, semnalând ilegalități în procesul privatizării, au devenit organisme incomode și vor fi înghițite de Guvern, care controlează temeinic "privatizarea" urmărind compromiterea ideii economiei de piață liberă.

...

COLAPSUL ENERGETIC

Regia Autonomă a Lignitului Tg. Jiu are de încasat dela Regia Națională de Electricitate aproape 80 miliarde lei, din care cauză nu poate plăti salariile minerilor și onora serviciile CFR, care nu acceptă transportul gratuit la beneficiar a peste 50.000 tone de cărbune - stoc depozitat sub cerul liber în unitățile miniere gorjene. Blocajul financiar riscă să producă în iarna care se apropie amenințător un colaps energetic național, motiv pentru care Regia Lignitului Gorj a cerut Guvernului găsirea urgentă a unei soluții viabile de ieșire din criză.

...

PEDAGOGIA WALDORF

Din această toamnă la grădinița nr. 50 din Craiova va ființa o primă grupă de copii în acest sistem educațional complex, inedit pentru România până acum 3-4 ani. Inițiatoarea primei serii de copii în Bănie este doamna Diana Draga - absolventă a Seminarului universitar de pedagogie Waldrof de pe lângă Universitatea din București. Noul model de educație și instrucție are la bază un sistem filosofic și teosofic al cărui principiu definitoriu susține că: "Imaginea a ceea ce suntem noi, educatorii, ne-o oferă copiii, care ne copiază faptele și nu vorbele!"

...

NAȚIONALUL

Actorii Teatrului craiovean - reputații Ștefan Iordache, Ilie Gheorghe, Ozana Oancea, Valer Dellakeza, Mirela Cioabă, Valentin Mihali ș.a. au prezentat creația shakespeareană, "Titus Andronicus", în regia lui Silviu Purcărete la Festivalul Internațional al Artelor dela ARTS CENTRE din Melbourne, în fața a peste 2.000 de spectatori. Cele 5 reprezentații au însemnat un nou triumf al artei interpretative românești, Naționalul Craiovean, condus de actorul Emil Boroghină, fiind prima trupă românească de teatru prezentă vreodată la Antipozi.

...

CARBURANȚII

Deși, într'o teleconferință pe țară, Guvernoiu a precizat răspicat că nu sunt probleme cu motorina, iată că Doljul e grav afectat, peste 2.000 de tractoare nu lucrează încă din 7 Septembrie a.c., 211.000 ha cu păioase așteptând să fie însămânțate. Județele Olteniei n'au primit nici acum "Normele metodologiei" privind finanțarea lucrărilor agricole pentru campania de toamnă, deși s'au promis în aceeași teleconferință. "Politica agrară"... îngroapă agricultura. Trăim vremuri grele: Regia Autonomă de Transport Craiova a oprit circulația mijloacelor de transport pe traseele interioare și exterioare ale municipiului, din lipsă de carburanți.

...

CARITATE

Vicepreședintele Asociației "Operele caritabile franceze" a fost oaspetele Craiovei, prilej cu care a înființat aici o școală de ambulanțieri pentru îmbunătățirea asistenței sanitare de urgență. Stației de Salvare a orașului i-a fost donat un manechin de resuscitare cardio-respiratorie, cu senzori, necesar instruirii practice a cursanților. Șoferii de pe ambulanțe vor căpăta astfel cunoștințe teoretice și deprinderi practice la nivel european în resuscitări cardio-respiratorii, oxigenări, hemostaze, pansamente, transport. La 28 Octombrie, a.c. se va ține prima licitație pentru achiziționarea de ambulanțe din import, iar la 6 Noembrie, vor fi scoase la concurs primele 50 de posturi de medici de urgență.

...

CE S'A ÎNTÂMPLAT ÎN ȚARĂ DUPĂ FUGA LUI PACEPA?

❐ Dosarele roșii

Fuga generalului Pacepa a însemnat pentru Securitatea lui Ceaușescu un cutremur distrugător: liniile de spionaj extern au fost schimbate, spionii români rechemați în țară, Direcția de Informații Externe restructurată, conducătorii schimbați.

Amănunte despre toate acestea, precum și divulgarea celor mai importante activități externe ale Securității: acțiunile **Dunărea**, **Brânduşa**, celebrele cazuri **Goma**, **Cană**, **Horodincă** și multe altele, le veți afla citind, cu sufletul la gură, "raidurile necruțătoare" ale lui Gheorghe Ionescu Olbojan.

PUTEȚI PROCURA CARTEA

SCRIIND PE ADRESA ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
P.O.BOX 78010, WESTCLIFFE POSTAL OUTLET,
HAMILTON, ONTARIO, CANADA
L8C 7N5

Trimiteți cecul pe numele ziarului "Cuvântul Românesc"

CARTEA COSTĂ: $10.00, plus expediția

CANADA: $10.00 plus 1.35
U.S.A: $10.00 plus 2.10
EUROPA: $10.00 plus 2.40

INTERVIU

LUAT D-LUI CORNELIU COPOSU, PREŞEDINTELE P.N.Ţ.C.D. DE CĂTRE DL. OVIDIU VASILESCU, CORESPONDENTUL ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Într'o societate în care nu mai există noţiunea de morală politică, de morală în general, unde adevărul este siluit cu devoţiunea demnă de activităţi mai serioase, într'o societate în care naţiunea şi bunurile ţării sunt confundate cu propriile moşii ale puterii, de către membrii acesteia, unde deci, integritatea morală este pe cale de dispariţie, în dorinţa sinceră de a mă convinge de adevărul pe care-l rostesc acum, m'am adresat - în numele publicaţiei "Cuvântul Românesc" - celui pe care l-am crezut ca fiind încă un caracter sănătos, un om politic onest, un patriot de nădejde al Românilor oropsiţi.

După cum veţi vedea, m'am bucurat de toată atenţia şi amabilitatea celui pe care atât eu, cât şi natiunea română, îl considerăm un incoruptibil în mijlocul unei haite de jefuitori. Câtă dreptate am avut? Ne-o va confirma viitorul. Deocamdata, nu-mi rămâne decât să-i multumesc pentru ceea ce urmează.

Ovidiu Vasilescu: Prima mea întrebare, Domnule Preşedinte, ar fi aceasta: În ce măsură consideraţi că este eficient P.N.Ţ.C.D. în cadrul Opoziţiei şi cum credeţi că s'ar putea îmbunătăţi activitatea acestuia?

Corneliu Coposu: Sigur că ne străduim să determinăm o activitate la nivelul proiectat de noi, din păcate însă, partidul nostru este izbit de o serie de dificultăţi. În primul rând ne lipsesc mijloacele financiare: nu avem fonduri pentru transport şi nici mijloace mass-media. Noi am reorganizat P.N.Ţ.C.D. în chiar prima zi a Revoluţiei anticomuniste din 22 Decembrie 1989. Echipa de supravieţuitori, a holocaustului comunist, - un grup de oameni în vârstă - care au executat între 17-18 ani de închisoare şi care, şi-a asumat răspunderea să continue activitatea acestui partid de tradiţie, în memoria marilor noştri înaintaşi, având ca obiective principale, interesele ţării, cum ar fi atingerea unui parametru de adevărată democraţie, şi trecerea la economia de piaţă.

Nu încape îndoială, că organizaţia noastră ar putea fi serios îmbunătăţită, ca organizare propriu-zisă a partidului, cum şi din punct de vedere al metodelor de difuzare a programului nostru.

Din păcate, aşa cum am mai spus, suntem grav loviţi de lipsuri materiale. În măsura în care suntem ajutaţi de prietenii noştri - mai ales din afară - ca şi de diferiţi sponsori care ne fac donaţii, noi investim totul în folosul strict al partidului. Datorită acelor dificultăţi financiare, despre care vorbeam mai înainte, am fost obligaţi să suspendăm ziarul partidului nostru, "Dreptatea" care, avea un deficit lunar de 2.500.000 lei, ce nu mai putea fi suportat de partid. Sperăm ca în toamna aceasta să-l putem reedita.

O.V.: Cât de eficientă consideraţi Dvs., D-le Preşedinte, că este Opoziţia, în lupta ei împotriva puterii?

C.C.: După cum ştiţi, Opoziţia este încadrată într'o unitate, Convenţia Democratică, ce încearcă să contracareze regimul criptocomunist, care stăruie încă la conducerea ţării. Revoluţia autentică a poporului român a fost confiscată de un grup velitar care, având educaţie, concepţie şi porniri comuniste, - este vorba despre al doilea eşalon al vechii nomenclaturi - s'a încleştat de putere şi nu vrea s'o cedeze, uzând de vechile metode staliniste, pentru a-şi permanentiza agonia stăpânirii. Confruntarea cu ei este dificilă, pentrucă ei dispun de toate mijloacele financiare, de toate coordonatele ce le asigură controlul asupra tuturor sectoarelor de activitate, au o securitate şi un serviciu de informaţii foarte bine pus la punct care, supraveghează populaţia în aceeaşi manieră din trecut. Ei au vechile structuri administrative, care îi susţin şi mai au grupul masiv de funcţionari agricoli care, deşi rămaşi şomeri, sunt plătiţi de stat, fiind utilizat ca o agentură de propulsare a puterii. Noi avem încrederea unei părţi masive a populaţiei, entuziasmul şi dorinţa sincere de instaurare a unei democraţii şi a economiei de piaţă.

Sperăm că intervenţiile poporului român, alături de posibilitatea noastră actuală de a ne propaga doctrina în mod deschis, odată cu idealurile noastre, să ne asigure o majoritate la proximele alegeri, dându-ne astfel posibilitatea să aplicăm alternativa noastră de guvernare.

O.V.: Cum calificaţi Dvs. puterea, din punct de vedere politic şi ideologic, adică guvernul D-lui Văcăroiu?

C.C.: Un guvern comunist care nu a abandonat nici una din tezele marxist-leniniste-staliniste care, teoretic incearcă - printr'o concepţie materialist-dialectică - să dibuie drumul spre economia de piaţă, un paradox inedit. De aceea suntem noi în opoziţie şi încercăm să eradicăm această maladivă putere, înlocuindu-o cu alternativa noastră de guvernare.

O.V.: În sfârşit, Dvs. sunteţi considerat de multă lume din ţară şi din exil, ca un simbol al integrităţii morale, ca o persoană de principii şi întransigenţă. Cum aţi ajuns aici?

C.C.: Probabil datorită faptului că am fost ferm şi n'am negociat principii. Nu m'am lăsat ispitit de mirajul puterii, nu m'a interesat ocuparea de funcţii şi demnităţi publice, pe care le-am respins atunci când prin ele se încerca o flexibilitate a mea. Cu timpul, lumea a înţeles că toate acestea sunt principii respectate şi că eu sunt omul care nu le negociază. Patru sunt principiile pe care se întemeiază concepţia noastră organizatorică şi alternativa noastră de guvernare:

a) Democraţie deplină de tip occidental;
b) Patriotism luminat;
c) Dreptate socială;
d) Morală creştină.

Aceste principii dela care nu m'am abătut şi care m'au ajutat să nu fac nici un compromis cu puterea comunistă - cred eu - i-au determinat pe oameni să înţeleagă, că atât eu cât şi colegii mei de partid, nu dorim decât să servim poporului român.

O.V.: Mai sunt şi oameni, de aici, ori din exil, printre care şi eu, care credem că Opoziţia clachează uneori. Ne este teamă însă, că nu se greşeşte pur şi simplu, ci, că puterea, pe căi directe şi mai puţin directe, vă direcţionează fără să simţiţi. Ce ne puteţi spune?

C.C.: Desigur, în dorinţa ei de a nu ceda puterea, ea face orice ca să ne despartă, să ne compromită şi să spargă unitatea noastră. Încearcă să atragă de partea ei oameni de-ai noştri, mai ales, exponenţi. S'ar putea ca acţiunea lor să reuşească. Eu cred totuşi că există o structură la noi, care militează la viitorul poporului român, îi respectă interesele acestuia, ce-o va determina să rămână pe poziţiile de acum.

O.V.: Care a fost strategia când aţi votat în unanimitate validarea tuturor parlamentarilor, inclusiv C.V. Tudor, A. Păunescu şi Ştefan David?

C.C.: Au existat două voturi separate. S'a dat un vot la care am participat cu toţii, pentru validarea alegerilor şi să putem intra în funcţiune. Cât priveşte prima parte, s'a încercat într'un mod inoperant invalidarea unor persoane compromise. Neavând însă o majoritate, nu am reuşit deoarece guvernul are o infimă majoritate, 53% cu ajutorul partidelor extremiste, P.U.N.R., P.S.M., P.R.M. ş.a.m.d. Făcând apel la votul acestor partide, guvernul le şi recompensează cu multe gratificaţii. Neavând o majoritate, noi nu putem trece nici o lege prin parlament, decum, nu putem bloca legi antiromâneşti propuse de putere.

O.V.: Guvernul a fost şi el validat prin vot unanim. Cum explicaţi?

C.C.: După ce nu am vrut să participăm la punerea în practică a unui program nociv pentru societatea românească şi pentru a scuti partidul majoritar de a face dinainte compromisuri cu partidele extremiste de mai sus, noi ne-am luat un angajament, oferind cu generozitate votul de investitură guvernului şi măsurilor economice destinate de a traversa impasul economic actual. Propunerea noastră nu a fost acceptată, făcută tocmai ca P.D.S.R. să nu poată invoca necesitatea de a se combina cu forţe extremiste, spre a realiza o majoritate. Nu a acceptat oferta noastră care, susţinea toate măsurile economice benefice pentru naţiune.

Deci, ţinând cont de faptul că P.D.S.R. (F.D.S.N.) obţinuse 28% din electorat, faţă de numai 21% al Convenţiei Democratice şi ţinând cont de starea economică dezastruoasă în care se află ţara, chiar dacă el a făcut alianţă cu partidele extremiste, pntru ieşirea din impas, noi i-am acordat votul de investitură.

O.V.: După cum desigur ştiţi, Franţa s'a aliniat la Dreapta, fără nici un echivoc. În ce măsură încurcă ea jocul guvernului dela Bucureşti?

C.C.: Fără îndoială că rezultatul alegerilor din Franţa a fost deprimant pentru puterea comunistă care, încă mai conta pe Dl. Mitterrand şi pe socialiştii care le mai dăduseră girul odată. Suportul aşteptat s'a pierdut acum, prin scorul categoric cu care socialiştii şi comuniştii au fost înfrânţi în Franţa. Puterea dela Bucureşti pierde un protector de marcă.

Ne minunăm de succesul Dreptei franceze, printre care noi avem prieteni buni, care ne-au susţinut totdeauna. Sperăm să căpătăm mai multe burse pentru tinerii noştri, specializări pentru cadrele noastre universitare, schimb de experienţă pentru ţăranii noştri ş.a.m.d.

O.V.: Ce v'a determinat pe Dvs. personal, ca şi pe trimişii Dvs., să veniţi în Statele Unite şi să cereţi Clauza cu atâta ardoare. În ce măsură consideraţi că ar beneficia poporul român?

C.C.: Clauza pe care am obţinut-o cândva, se răsfrângea totuşi favorabil asupra populaţiei, în sensul că trebuiau produse mărfuri cât mai bune şi mai multe, pe care să le punem pe piaţa americană, ceea ce însemna mână de lucru utilizată şi deci o mai bună situaţie economică. Odată pierdută, întreprinderile producătoare altădată, au stagnat, şomajul luând proporţiile pe care le ştiţi. Sigur că cerând Clauza ştim că vom mări cumva girul puterii comuniste dar, eram dispuşi la acest sacrificiu, gândindu-ne la grava criză economică a ţării.

O.V.: Care credeţi Dvs. că va trebui să fie diversificarea partidelor politice în România în special şi în lume în general, aşa încât să existe un spectru politic complet?

C.C.: Există azi patru idealuri politice. Liberalismul care îşi disputa întâietatea cu Socialismul, Democraţia creştină şi Ecologia. Acestea vor trebui să se reflecte şi în exprimarea opiniei publice în România. Din sutele de partide pe care le-am dobândit după Revoluţie, puţine vor mai rămâne. Cred că până la urmă echilibrul societăţii româneşti se va axa în jurul celor patru mari curente care ţin sub jurisdicţia lor opinia publică internaţională. Noi, P.N.Ţ.C.D., fiind încadraţi în conceptul pentru ideea Convenţiei Democratice, credem că la sfârşitul mileniului acesta vom aduce la conducerea ţării, un guvern Convenţia Democratică. Desigur, viaţa democratică înseamnă pluripartidism politic şi că în final vor rămâne sub zece partide cu şanse de conducere şi că opinia publică românească se va centra în jurul acestora.

O.V.: Credeţi Dvs. că sunteţi înconjurat de tot ce are mai bun P.N.Ţ.C.D. în acest moment?

C.C.: Cred că toţi oamenii care sunt adepţii ideologiei noastre, sunt lângă noi. Sigur că nu toţi oamenii buni au fost convinşi să ni se alăture. Ne străduim să câştigăm orice suflet cinstit. Dacă vom putea avea un număr cât mai mare de asemenea oameni, vom fi bucuroşi. Înainte ca armatele sovietice să fi desfiinţat partidul nostru, aveam 2.125.000 de aderenţi. Cred că şi azi suntem cei mai populari, deşi departe de ce spuneam mai sus. Ne manifestăm în toate judeţele ţării şi în 2.560 de localităţi.

O.V.: Poate că mă repet puţin; n'am vrut să vă întrerup. Din fondul uman pe care îl are în acest moment P.N.Ţ.C.D., sunteţi convins că sunt cei mai buni şi că sunt alături de Dvs. şi de idealul partidului?

C.C.: Nici nu s'ar putea altfel. Cred cu tărie că toţi din jurul meu sunt oameni onesţi, cu dragoste de ţară, capabili să facă faţă unor sarcini organizatorice, privind ipoteza unei alternative de guvernare.

O.V.: Este pentru noi, cei din afară, puţin cam neclar, cum a apărut pe 22-23 Decembrie 1989 acel manifest frumos, bine tipărit grafic, prin care se anunţa că deja se înfiinţase P.N.Ţ., că aveau telefon, un sediu - fosta vilă a lui Titulescu! - şi mai aveau şi un ziar, "Renaşterea", iar Dvs. aţi fuzionat cu ei automat, în ziua următoare. Cum explicaţi?

C.C.: Nu-i tocmai aşa. După dizolvare, P.N.Ţ. a continuat să existe şi să activeze clandestin. Sigur, cu multe riscuri. Am avut sute şi sute de procese. Grupul de bătrâni supravieţuitori care au executat 17-18 ani de detenţie, au relegalizat P.N.Ţ. chiar în prima zi a Revoluţiei, arătând că noi am existat tot timpul. Concomitent cu noi, un alt grup - despre care aţi vorbit - în frunte cu Ion Alexandru - care, nu ştia de existenţa noastră, dar ştiau ceva din lupta lui Maniu, s'au manifestat aşa cum aţi spus. În momentul în care a aflat de noi, ni s'au alăturat fără rezerve. Am mai avut, de altfel, bucuria unor adeziuni spontane în masă.

O.V.: Circulă tot mai insistent zvonuri, declaraţii ale unor membri marcanţi ai P.N.Ţ.C.D. şi diferite tipărituri care atacă integritatea Dvs. morală. Totul este de înţeles, mai puţin faptul că Dvs. nu aţi luat o atitudine hotărâtă şi să-i puneţi în defensivă. Ce ne puteţi spune?

C.C.: Întrebarea mi se pare explicabilă. Noianul de calomnii a început să fie răspândit încă dela începutul reorganizării noastre, când comuniştii şi-au dat seama că putem fi adversari incomozi pentru ei. Mai întâi au lansat zvonul că am stat tot timpul în străinătate. Că am venit să-mi iau moşiile. Aveam moşii în zece judeţe! Pe

Continuare în pag.9

Rugăciune şi acţiune

Valeriu C. NEŞTIAN

Ştim de rugăciune, de nevoia de a vorbi cu Dumnezeu, de a plânge în faţa Lui şi a-I cere ajutor. Dar de aplicarea rugăciunii în întreprinderile de pe plan social, politic, de nevoia vitală - asemenea oxigenului din aer - de a acţiona cu puterea acesteia şi cu marele sprijin al forţelor nevăzute din Cer, ne duce gândul mai anevoie. Pentrucă nu doar adevărul, curajul şi fermitatea convingerilor, nu doar oratoria iscusită şi suportul autorităţii morale şi intelectuale sunt instrumente de afirmare în relaţiile interpersonale, în viaţa publică. Există şi un alt element. O armă invincibilă. O formidabilă dinamită spirituală: rugăciunea. Însuşi actul propriu unui grup de oameni, şi nu al individului izolat, capătă astfel conotaţii divin-umane. Şi viaţa socială, o rugăciune. Dorindu-se Neamului nostru nu o victorie politică oarecare. Nu numai bunăstarea economică şi libertatea. Ci progres duhovnicesc, mântuire, prin facerea voii Domnului. Altfel spus, o **Revoluţie în două acte:** revoluţionarea sufletului şi revoluţionarea stărilor sociale şi economice.

Rugăciunea, ca modalitate de acţiune în câmp obştesc, nici nu ne-a fost străină în istoria noastră. Se cunoaşte cu precizie, bunăoară, că existenţa Dacilor era şi se împlinea ca fapt de credinţă, afirmată combativ, cu practicarea tăcerii şi acceptarea senină, neşovăitoare a sacrificiului pentru apărarea patriei. Ca exemplu pilduitor de credinţă în Hristos ne-au rămas, de asemenea, domnia şi glorioasele lupte ale lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, izvor şi icoană de permanentă inspiraţie şi închinăciune. Cum atestă cronicarii, Ştefan-vodă al Moldovei porunceа întregii populaţii a ţării să ţină post şi rugăciuni, cu luni de zile înaintea marilor bătălii cu păgânii. Iar, după războaie, îi mulţumea lui Dumnezeu, prin ridicări şi ctitorii de mânăstiri şi biserici. Deşi inferior numeric şi ca echipament, el se angaja în combaterea diverşilor antichrişti, ca atlet al lui Hristos, contând pe ajutorul Providenţei, pe concursul forţelor nevăzute, pe morţii **înviaţi** ai natului moldovenesc.

Treziţi din "somnul cel de moarte", cei care au impus cu preţul vieţii, în Timişoara, Bucureşti, Braşov, Sibiu etc., răsturnarea dictaturii ateiste, în Decembrie 1989, au făcut apel la rugăciune, la trăirea creştină, la coborârea adevărului christic în realitatea imediată. Şi, putem fi siguri, că puterea lor de **dragoste aplicată**, de luptă dreaptă, le venea din adâncurile pline de dăruire, renunţare, de smerenie, ale rugăciunii. Nu unire într'o turmă dusă de milogi şi de schilozi, ci în sănătate şi curăţenie morală, după stârpirea membrelor veştede şi cangrenoase.

Acuma, decantând faptele mai de demult ori mai de-aproape, în perspectiva cuprinzătoare a unui viitor încurajator pentru societatea românească, liberă şi morală, fundată pe principii creştine de viaţă, avem convingerea că pentru a se opri răul, corupţia şi a creşte o generaţie de oameni capabili de muncă şi credinţă, de fapte rodnice şi de acte creatoare, este utilă, oportună, actuală, aplicarea rugăciunii şi în demersul social-politic. Căci DUMNEZEU ŢI DĂ, DAR NU-ŢI BAGĂ ŞI ÎN TRAISTĂ!

Lină, calmă, discretă, senină, fără siluirea imaginaţiei şi fără urmărirea vedeniilor, fără entuziasm suspect sau reclamă fariseică, cum arăta un ierarh-cărturar al Bisericii noastre ortodoxe, rugăciunea adevărată îl ţine pe creştin în contact nemijlocit cu Dumnezeu; ceea ce, în activitatea civică, îl smereşte, îl fereşte de autodivinizarea specifică materialiştilor marxişti, de umflare, de superbia ce caracterizează atitudinea egoistului. Căci "cine se smereşte se va înălţa, iar cel smerit este deja înălţat", citim într'o frumoasă carte de spiritualitate creştină. Rugăciunea este vârful corului virtuţilor, zice Sf. Grigore de Nyssa. **E posibilă oare o activitate publică în afara virtuţii?** Taină a sinergiei, rugăciunea nu e o cheie cu care se descuie o uşă. E mai curând o bătaie în poartă, aşteptând deschiderea. O cale de cunoaştere. O cale a desăvârşirii. O armă de educaţie spirituală şi morală, de disciplinare a minţii, de pritocire a inimii, de trezire a voinţei ("Valoarea unui om se măsoară nu după ştiinţa, ci după voinţa sa", Herbert). Primul gând al zilei trebue închinat lui Dumnezeu; apoi semenului; şi, în al treilea rând, nouă înşine. Câţi dintre noi începem orice lucru cu gândul la Dumnezeu şi-i mulţumim la realizarea scopului propus? Ori, în forul nostru interior, seara, în cadrul examenului de conştiinţă, ne întrebăm ce am făcut azi bun pentru Dumnezeu, pentru aproapele nostru şi pentru propria mântuire? Un intelectual, de pildă, ale cărui cunoştinţe şi capacităţi creative nu sunt dublate printr'o conduită specifică omului de credinţă şi de caracter, se găseşte în jalnica postură a celui "burduf de carte şi de'nvăţătură gol", şfichiuit de poetul Gr. Alexandrescu într'o memorabilă poezie.

Iată, deci, numai câteva consideraţii ce ne îndrituiesc a pleda inechivoc pentru introducerea, metodică, sistematică, cu tact şi fără ostentaţie, a rugăciunii în şcoli, familie, armată, instituţii publice. Deoarece, în general, omul contemporan se cuvine a şti că n'are a se teme, în analiză ultimă, decât de Dumnezeu, de păcat şi de clipa în care forţele lui sufleteşti şi fizice l-ar scoate din rândul fiinţelor asemănătoare chipului dumnezeiesc. Şi că trebue să acţioneze pentru frăţietatea luptătoare, nu pentru una pasivă, pierdută în îngenuncheri fără risc şi în rugăciuni golite de prinosul faptelor.

Coloană vertebrală a edificiului creştin, rugăciunea - adesea un cântec, o meditaţie, o lucrare, o scurtă conversaţie ori tăcere reculeasă - e un suspin al sufletului căzut în păcat, o explozie de bucurie şi de recunoştinţă, în proclamarea continuă a lui Dumnezeu ca Domn ce are totul în grijă, natura, societatea umană, universul. Parafrazând anticul ORA ET LABORA, recomandat de-o întreagă tradiţie, am putea zice, în context social, **roagă-te şi acţionează,** în firească adecvare cu orientarea spre acţiune care este marele semn al omului de astăzi. De altminteri, aproape întotdeauna rugăciunea şi acţiunea au mers egal şi împreună. Mai niciodată prima n'a împiedicat-o pe cea de-a doua. Dimpotrivă, i-a imprimat direcţia şi a îmbogăţit-o interior. Amândoi termenii se cer legaţi prin **şi,** nu prin **sau.** Iar adevăraţii Români care, **trăind la modul practic** religia lui Hristos, sunt oameni ai Cetăţii, cinstiţi şi activi, se roagă şi pentru sfinţirea faptelor lor civice, a evenimentelor vieţii social-politice (evident, nu pentru a-şi alinia rugăciunea la sensul acţiunilor lor!).

Dacă suntem de acord că ordinea naturală a lumii contemporane europene rezidă în **ethosul creştin,** în **patriotism** şi **democraţie,** adevărate coloane de susţinere a societăţii moderne, popoarele nu pot uita niciând teribila lecţie a istoriei prin care au trecut foarte recent...

Iar noi, Românii, nu se cade a ignora că stăm aici pe acest pământ prin voia lui Dumnezeu şi binecuvântarea Bisericii. În jurul altarelor ei s'a aflat adunată de mii de ori, în vremuri de bejenie şi restrişte, întreaga suflare românească din acest spaţiu naţional, cu conştiinţa limpede a ultimului refugiu posibil. Şi astăzi e nevoie urgentă de a ne strânge în preajma catapetesmei sfinte, strămoşeşti, ca în timpuri de primejdii, pentru ca îngenunchează să căpătăm binecuvântarea lui Iisus între renaşterea noastră ca naţiune liberă şi ţară prosperă.

Şi să ne aducem aminte că Roma cea nebiruită şi armata romană, mereu învingătoare, au fost totuşi învinse, definitiv învinse, cândva, de bieţii, săracii, ucenici şi credincioşi ai Mântuitorului, care, urmând învăţătura Sa, au primit din partea imperiului păgân toate nedreptăţile şi toate jertfele. Mai târziu - ce vreţi mai uriaşă înfrângere?! - drapelele trupelor care au schingiuit, omorât, umilit, purtau semnul Crucii, semnul celor umiliţi şi chinuiţi. Rugăciunea, efortul, suferinţele, sacrificiul i-au reunit întru câştigarea conştiinţei apartenenţei la aceeaşi credinţă. De-au putut conglăsui: "Unde-ţi este iadule, biruinţa?"

Desen de Nicolae LENGHER

Apocalipsa românească

"Întunecimea va fi preferată luminii, iar moartea, vieţii, nimeni nu-şi va mai ridica privirile spre cer; cel credincios va fi luat drept nebun, nelegiuitul drept înţelept; cel crâncen va trece drept viteaz, criminalul drept om de bine".

Asclepios - Apocalipsa 24-26

Cine ar fi crezut, după momentul de speranţă, e drept, scurt ca o fulgerare, din Decembrie 1989, că cele scrise în Apocalipsa lui Asclepios înainte de Hristos, se vor potrivi atât de cumplit României zilelor noastre?

Perpetuând puterea în mâinile lor, e drept că cu ajutorul unui popor de bicisnici, comuniştii au reuşit în aceşti peste trei ani să aducă ţara în această stare apocaliptică, spre groaza celor puţini, dar conştienţi. Căci ce trăim noi, dacă nu o adevărată apocalipsă românească?

În loc să mergem înainte, am luat-o alergând înapoi. Actualul Parlament este şi mai sinistru ca precedentul: schizoizi de teapa lui Dumitraşcu (vrea să desfiinţeze cimitirele, ca să redea pământul agriculturii!), semidocţi de teapa lui Văcaru (prezenţa hidrogenului în apă este un act de sabotaj!), extremişti sinistri ca de-alde Vadim Tudor şi Păunescu, până mai ieri slugi credincioase ale odiosului, trezindu-se peste noapte mari patri(h)oţi, "socialişti" tembeli ca Verdeţ şi-o adunătură întreagă de agramaţi incapabili să facă un acord în limba română, iată "floarea românismului" care ne reprezintă în forul suprem al ţării. Cu astfel de "flori" nu e de mirare că totul s'a ofilit în astă ţară!

Guvernul, pe măsura Parlamentului. Când te uiţi la mutrele miniştrilor te-apucă groaza. Iar când îi auzi vorbind, te'ntrebi din ce şcoli speciale de analfabetizare au fost culeşi.

Şi toţi, absolut toţi, obedienţi până la greaţă preşedintelui, care are toate motivele să nu-şi desprindă nici în somn surâsul până la urechi. Nici în visele lui cele mai frumoase nu-şi putea găsi trupă mai slugarnică şi mai lingătoare. Cu toţii sunt atâta de devotaţi Cotroceniului încât, vorba lui Patriciu, acesta se vede prin ei.

Cu aşa trupă preşedintele "ales" a reuşit performanţa pe care nici odiosul n'a fost capabil s'o atingă: în trei ani a distrus ţara românească. "Centralismul democratic" se menţine, monopolul statului aşijderi, marile combinate falimentare continuă să înghită sudoarea muncii noastre, privatizarea este o sinistră cacealma (negustori de mititei şi covrigi), iar cei care plămădesc sufletul şi sănătatea unui popor, dascălii şi doctorii, sunt plătiţi mizerabil, sub condiţia umană. Se respectă astfel în continuare recomandările făcute de Stalin în legătură cu comunizarea României: dascălii, medicii şi judecătorii trebue să fie prost plătiţi, pentru a fi obligaţi să accepte ciubucul, ca astfel Puterea să-i aibă oricând în mână. În schimb, bişniţarii sunt cei cinstiţi, netoţii înţelepţi, cinicii virtuoşi, iar corupţia şi haosul "ordinea de drept". Criminalitatea şi hoţia în floare iar autorităţile asistă neputincioase (sau voit neputincioase) la tot ce se'ntâmplă în jurul nostru. Dar, la urma urmei, ce poţi aştepta dela toţi politrucii şi securiştii care s'au cocoţat din nou în fruntea piramidei?

Astfel stând lucrurile, epilogul din "Patul conjugal" al lui Daneliuc este doar o cumplită premoniţie: aşa va arăta România în 2006 dacă cei care deţin în prezent puterea nu vor fi siliţi s'o abandoneze. Şi dacă poporul român va continua să zacă în letargie şi inconştienţă, crezând că lenea, hoţia, vânzarea benzinei la Sârbi şi tot felul de expediente constituie un mod de existenţă. Mă'ntreb însă, cine ne va trezi? Căci intelectualii, care ar trebui să fie conştiinţa naţiei, în majoritate sunt de vânzare, iar Puterea, conştientă, ştie preţul de cumpărare al fiecăruia.

Continuând însă să ne complacem în mocirla în care ne-a azvârlit deliberat Puterea, vom ajunge să trăim cele prevestite de Sf. Ioan Teologul, când "cetatea cea mare s'a rupt în trei părţi şi cetăţile neamurilor s'au prăbuşit" (Apocalipsa 16,19).

Ovidiu GRIVU

"ORIZONT"
Revistă a Uniunii Scriitorilor din România

INTERVIU

Urmare din pag.8

urmă că n'am mâncat salam cu soia ş.a.m.d. Când toate acestea au căzut, au recurs la ultima resursă: cu ajutorul unor indivizi din cadrul partidului, manevraţi din umbră de persoane interesate în funcţii de conducere a P.N.Ţ.C.D., au lansat ideea că aş fi fost informatorul Securităţii.

Strategia lor nu a reuşit. La ultimul congres al partidului am fost ales în unanimitate. După 17 ani de închisoare nu mă puteam compromite. Soţia mea a murit în închisoare după 14 ani. Mama şi surorile mele au fost arestate, alungate din casele lor şi mutate într'un grajd. Am fost supravegheat cu stricteţe tot timpul, anchetat de sute de ori şi toate declaraţiile mele sunt la dosar, pe care i-am rugat să-l facă public. Nu sunt decât simple declaraţii din care s'au scos anumite pasaje folosindu-le ca argumente. O ticăloşie care nu a rezistat nici ea.

O.V.: Ca jurnalist trebue să fiu bine informat. Sigur că a ajuns şi la mine câte ceva. Am citit dialogul Dvs., cu Dl. G-ral Bucurescu. Tot ce am înţeles, era că lui îi "plăcea" atitudinea Dvs. şi că voia s'o impună prin Dvs. şi prietenilor Dvs. Ce vroia el să spună?

C.C.: În orice caz anchetatorii care mă anchetau începeau să-mi spună că nu vor să-mi schimbe ideile dar să fiu atent că o voi păţi şi multe altele. Pe unii dintre ei îi vedeam ca potrivnici ai lui Ceauşescu dar trebuia să fiu prudent. Am trecut prin toată filiera lor dar, am rămas onest şi devotat principiilor mele.

O.V.: Acum când ne apropiem de sfârşit, aş dori să-mi spuneţi dacă vreo întrebare de-a mea v'a supărat, ori dacă v'a tulburat conştiinţa?

C.C.: Nici vorbă! Mai întâi că eu consider că presa trebue să fie o putere în stat şi că obligaţiile presei, pe lângă aceea de a face educaţia maselor, este să aducă o bună informare. De aceea, consider că orice om politic, ori cu obligaţii sociale, trebue să fie la dispoziţia presei. Am răspuns totdeauna la toate solicitările presei, pentru care am un respect deosebit.

O.V.: Ce aţi dori să transmit "Cuvântului Românesc" şi care este cuvântul Dvs. pentru exilul românesc?

C.C.: "Cuvântului Românesc" numai bine şi spor la frumoasa treabă românească pe care o face. Din păcate exilul românesc este foarte divizat. Nu ar trebui să conteze diferenţa de idealuri. Valorile perene ar trebui să-i unească pe toţi Românii. Va exista destul timp şi pentru confruntări ideologice. Primul comandament către exil ar fi deci, să se unească şi să formeze un grup puternic de ajutor al ţării. Eu sper că într'un timp relativ scurt vom ajunge la o normalitate aici şi că toţi Românii se vor putea întoarce acasă şi cu toţii să trudim la prosperitatea economică şi spirituală a ţării.

Ovidiu VASILESCU

"Jurnalul Fericirii"

sau cartea unei triple conversiuni spirituale

Ionel ZEANA

N. Steinhardt, autorul unor cărţi de eseuri interesante, pline de miez, şi-a încheiat viaţa pământeană călugărindu-se şi cariera literară, scriind această carte excepţională, bogată în cugetări profunde şi analize subtile, în evocări istorice şi amintiri personale duioase sau amare, carte de confesiune sinceră şi emoţionantă, de apologie ferventă, patetică, convingătoare, asupra creştinismului ortodox, a românismului şi a legionarismului.

Spre deosebire de Greco-românul Panait Istratti, care şi-a încheiat viaţa şi cariera literară cu acea amară carte a deceptiilor provocate de mirajul absurdei utopii comuniste, din care s'a trezit prea târziu, şi intitulată, trist şi adevărat, "Spovedania unui învins", după ce vizitase un an de zile întreaga Uniune Sovietică - favoare specială acordată de regimul comunist numai desţăratului scriitor român, cu trecut de lumpenproletar, aciuat în Franţa cosmopolitismului decadent, - Evreul N. Steinhardt, conştient de harul revelaţiei divine coborât asupra lui într'una din temniţele iadului comunist instaurat în România după cel de-al Doilea Război Mondial, şi-a încheiat viaţa şi cariera literară, călugărindu-se şi scriind această superbă carte intitulată "Jurnalul fericirii", căci ce altă fericire mai mare poate fi decât ieşirea de pe drumul căutărilor confuze şi îndelungi, din întunericul înfricoşător al Erorii şi al păcatului, şi împărtăşirea cu lumina sfântă şi binefăcătoare a Adevărului veşnic, care duce la pacea, vindecarea şi mântuirea sufletului omenesc?

Scris după ieşirea sa din puşcărie, unde hârtia şi creionul erau strict interzise de draconicul regim comunist, cinic şi hilar autointitulat drept cea mai înaltă treaptă a umanismului, acest "jurnal" nu a fost "ţinut cronologic, ci "après coup", în temeiul unor amintiri proaspete şi vii, neînserate fix în durată, ci pe sărite, cum declară el.

Autorul a fost arestat la 4 Ianuarie (Luni) 1960 şi implicat în lotul unor intelectuali aşa zişi "pro-legionari", din care făceau parte, pe lângă şeful lotului, filosoful Constantin Noica, nume ca poetul V. Voiculescu, Păstorel Teodoreanu, Ştefan Augustin Doinaş, Al. Paleologu, Dinu Pillat şi alţii, care, de fapt, niciodată nu avuseseră tangenţă cu Mişcarea Legionară, cu excepţia lui Noica, cel care colaborase cândva la ziarul "Buna-Vestire".

Confruntat la anchetă cu şeful lotului, proaspătul arestat are o primă şi amară decepţie. Incăpăţânându-se în negaţie, într'o problemă secundară, N. Steinhardt îl determină pe anchetator, locotenentul Onea, să recurgă la metota infailibilă a confruntării. Anchetatul de-abia aştepta acest moment, fremătând de o bucurie lăuntrică greu de stăpânit: "Va fi ceva dramatic şi nobil şi mult eroic. Ne vom întrece în a tăgădui. Ne vom întrece în a ne apăra unul pe altul. Ne vom zâmbi. Ne vom strânge mâinile. Vom suferi laolaltă". Nimic din toate acestea. Fumuri şi iluzii ale unui "boboc", ale unei imaginaţii adolescentine. I s'a dat straşnica poruncă să stea cuminte, la pupitrul lui şi să tacă chitic. După o lungă aşteptare, apare şeful lotului, "slab, gălbejit, neras, îmbrăcat în ţoale ponosite care nu stau, ci atârnă pe el". Poartă ochelari negri. Nu numai înfăţişarea fizică, dar şi ţinuta lui îl îngrozesc şi-l deprimă profund pe Steinhardt. "Ţinuta: stafia aceasta slăbănoagă şi jerpelită deîndată ce a fost introdusă în cameră şi aşezată de gardian cu faţa la masa de lucru a ofiţerului anchetator şi de cum i s'a vorbit, a luat poziţia de drepţi. Nu i s'au scos ochelarii, eu n'am voie să vorbesc, aşa încât nu are de unde şti că sunt prezent". Pentru Steinhardt scena aceasta ireală, jalnică, umilitoare, este ingrozitor de penibilă. Priveşte uluit şi nu-i vine să creadă ce îi este dat să audă, din gura şefului. "Din tot scenariul meu s'a ales praf şi pulbere". Apoi continuă: "Şeful (lotului) vorbeşte pe un ton supus, prompt, concentrat care evocă un lung şi dureros dresaj. Aşa vom ajunge cu toţii". Mai departe: "Examenul e scurt şi candidatul a răspuns repede şi bine. Candidatul se şi înclină de câteva ori. Ochelarii negri dau candidatului un aer de milog obsechios,...". "Blagorodnice, blagocestive locotenent-major, pare Dinu a-i spune lui Onea (care şi el a luat pe scaunul lui un aer virtuos), iar eu nu's mai bun decât şeful; tac chitic, conform poruncii, nu strig: Dinule, sunt aici, Dinule, nu te lăsa voinice, Dinule, am hotărât să mă port bine".

Consecinţele acestei confruntări ratate au fost grele pentru bietul Steinhardt: bruftuieli, înjurături, palme, pumni, lovituri cu capul de toţi pereţii camerei de anchetă de către locotenentul-major Onea. Dar rezultatul acestor torturi fizice şi morale a fost cu totul invers celui dorit şi scontat de crunta şi diabolica Securitate. La o nouă confruntare cu prietena sa T., ajunsă turnătoare de profesie şi ţinută la Malmaison, de unde era folosită ca martoră a acuzării în alte procese aranjate, deţinutul Steinhardt, condamnat la ani grei de închisoare, nu mai este "bobocul" naiv dela început. De data aceasta are experienţă şi mai are, în plus, şi platoşa impenetrabilă a unei mari şi luminoase credinţe.

"M'am înţelepţit şi m'am şmecherit şi eu, se cheamă că sunt puşcăriaş vechi, frecat în anchete, nu mai merge atât de uşor cu mine, ştiu să mă apăr, am învăţat. Le-am prins din trucuri, i-am auzit râzând. (Asta e de altfel marea deosebire dintre noi şi cei din Occident, neştiutori: **noi i-am auzit râzând** şi, vrând nevrând, greu de tot, încet, împotriva noastră înşine, luptând, rezistând, a trebuit până la urmă să ne trezim şi noi, să dobândim acces la condiţia - atât de anevoie de înţeles şi realizat - a şmecherului)". Călit de suferinţă, frecat şi **trezit** de puşcăruie, când este adus dela Gherla la Securitate şi confruntat din nou cu fosta lui prietenă, devenită o josnică otreapă, care-i provoacă "o ameţeală de data aceasta însoţită de spasme intestinale şi de un fel de aprigă luciditate duşmănoasă", deţinutul Steinhardt, scârbit şi înciudat, se zbârleşte ca un arici şi se retrage tăcut în sine, ca într'o cazemată inexpugnabilă. Conversiunea lui religioasă, spirituală şi politică, întâmplată în închisoare, i-a venit în ajutor. Acum e alt om. Îi străfulgeră prin minte şi cuvintele tatălui său la despărţire: - "Du-te...Te aştept. Şi vezi să nu mă faci de ruşine. Să nu fii jidan fricos şi să nu te caci în pantaloni". Atitudinea demnă, aristocratică, consulară a bătrânului său tată, care a luptat ca ofiţer în armata română în Primul Război Mondial, îl impresionează şi îl întăreşte, ajutându-l să treacă cu bine examenul anchetei, preferând puşcăria în locul compromisului ruşinos şi degradant.

La proces îl impresionează atitudinea curajoasă şi dârză a unui martor al acuzării, care şi-a retras declaraţia dată la anchetă împotriva celebrului epigramist, Păstorel Teodoreanu. "Martorul, cred, e Macedonean - scrie Steinhardt - îl cheamă Arsenie Taşcu-Dumba, şi trebue că aparţine acelor familii de Aromâni care prin Ragusa, Viena şi Ardeal au ajuns în regat. (Altele ca Şaguna, Stârcea, Capri, Hurmuzachi, Grigorcea, Flondor se vor fi oprit în cadrul statului habsburic tot pe pământ românesc.) Există o ramură Dumba înnobilată de împărat, trăită la Curte, rămasă fidelă dinastiei şi oraşului imperial al valsului". Acest citat arată cât de vastă era erudiţia autorului în materie literară, filosofică, teologică, artistică, dar şi pasiunea lui pentru tot ce ţine de spiritualitatea şi istoria neamului românesc de pretutindeni. "Mai târziu, în puşcărie - continuă autorul - aveam să aflu cât de sigure sunt prieteniile stabilite de Macedoneni, cât de credincioşi, de statornici pot fi - deşi cu mare greu se dăruiesc. În 1961, stă "La Jilava, pe secţia întâi, în celula numărul nouă, vreme îndelungată cu un Macedonean, Anatolie Hagi Beca. El, Macedonean şi legionar: eu, Evreu botezat şi naţionalist român: ne împrietenim numaidecât!".

La 5 Martie 1960, după proces, lotul lui Steinhardt este transportat dela Malmaison la Fortul 13 Jilava. În ciuda primirii ostile făcute de locotenentul Ştefan, "carură de primat, facies de antropoid, gesturi şi căutătură de sergent de colonie penitenciară într'un **film negru**", tip de infatuat sadic, în ciuda aspectului sordid şi lugubru al celulei înguste de carantină şi apoi a **şerpăriei**, "vastă peşteră sinistră, împuţită", abia luminată de un bec anemic, totuşi, pentru prima dată, deţinutul N. Steinhardt simte o "ciudată senzaţie de imensă fericire. Motive: pentrucă am scăpat în sfârşit de anchetă. Închisoarea, după Securitate, e un liman, o oază, un rai. Apoi, cea dintâi întâlnire cu legionarii (la carantină nu e numai lotul nostru), dela care mă reped să învăţ alfabetul Morse şi versuri de Crainic şi Gyr; grăbitul meu entuziasm îi amuză. Exaltat, în culmea fericirii, Steinhardt cutreieră toate cotloanele **şerpăriei**, ca într'o beţie nemaicunoscută. În duba care-i transporta la Jilava fusese înghesuit într'o cabină ultra îngustă cu un legionar. Acesta, prezentându-se, şi-a cerut iertare, considerându-se vinovat faţă de tovarăşul său de suferinţă, Evreu. Gestul acestuia, deşi nepotrivit şi nemotivat, l-a impresionat profund pe Steinhardt, prin aspectul lui adânc uman. Copleşit de emoţie, N. Steinhardt şi-a cerut şi el iertare, considerându-se egal de vinovat faţă de interlocutorul său, şi, ca'ntr'un roman de Dostoievschi, amândoi s'au îmbrăţişat şi sărutat. "Încep să presimt că Hristos e prezent în puşcărie. Nu-mi vine să cred că totul poate fi atât de complet, că am parte de atâta binecuvântat noroc.(...) Vasăzică e posibil creştinismul, vasăzică e cu putinţă să te porţi creştineşte, **să faci** gesturi creştine. Creştinismul poate şi el fi **aritmetizat**. Îmi vine a crede că nu în zadar au bătut pentru mine clopotele bisericii Capra", din Pantelimon, unde şi-a petrecut copilăria.

Prin **aritmetizare,** autorul înţelege că oamenii, în special intelectualii şi cărturarii, au datoria şi obligaţia morală să azvârle tiraniei în faţă, cu curaj şi cu orice risc, adevărul de care se teme şi pe care-l calcă în picioare, încercând să prostească milioane de oameni înrobiţi şi reduşi la treapta de animalitate. Condamnând atitudinea josnică şi laşă a unor asemenea specimene de intelectuali, autorul scrie: "A spune că doi şi cu doi egal patru, nu înseamnă a declara ca Tudor Vianu că Goethe a scris **Poezie şi Adevăr**, că Voltaire a murit în 1778 ori că Balzac, domnilor, e un realist romantic. Sau a ţine, ca George Călinescu, admirabile inedite prelegeri despre viaţa şi opera lui Eminescu. Când alături de tine oamenii sunt tăiaţi cu fierăstrăul, dacă vrei să enunţi că doi şi cu doi fac patru, înseamnă că trebue să urli cât te ţine coşul pieptului: este o nedreptate strigătoare la cer ca oamenii să fie tăiaţi în două cu fierăstrăul". Frica, laşitatea, carierismul şi josnica obedienţă a iluştrilor noştri cărturari, când ţara întreagă era jefuită şi înrobită, umilită şi tâlhărită de o bandă ticăloasă de antropoizi cretini şi sângeroşi, adulaţi şi slăviţi, îi repugnă atât de profund autorului, încât el nu cruţă de ştichiul ironiei şi de stigmatul înfierării chiar figurile unor cărturari iluştri, care făceau exces de zel, servinil, umili, prin ştiinţa şi erudiţia lor, cauza politică a tiranului, chiar atunci când nu-i înălţau direct osanale.

Blamând două figuri ilustre, pentru servilismul lor, care nu avea să-i scutească de închisoare, el scrie: "Evidenţierea de către Părintele Stăniloae a marilor abuzuri săvârşite de catolicism sub Habsburgi, ori înfierarea de către profesorul Giurescu a jugului turcesc luau - oricât de savanţi şi de bine intenţionaţi ar fi fost cei doi cărturari - un aer foarte înrudit cu 21-unul lui Caţavencu şi cu Europa lui Farfuridi, fie spus fără pic de răutate ori lipsă de respect, dar şi fără convenţionale ocoluri". "La ce bun - observă Steinhardt - să afirmi întristat că unirea Ortodocşilor cu Biserica romană s'a făcut în mod silnic ori să te ridici cu vehemenţă împotriva cotropirii otomane în perioada când altele erau **chestiunile arzătoare la ordinea zilei**: chestiunile arzătoare la ordinea zilei erau închisorile, erau procesele însoţite de recunoaşteri şi autoacuzări ale inculpaţilor, erau pedepsele administrative; a le denunţa pe acestea ar fi însemnat să rosteşti că doi şi cu doi fac patru". Din păcate, toată intelectualitatea noastră, cu rarisime excepţii, şi acestea prea tardive, toţi iluştrii noştri cărturari, au dat dovadă de o ruşinoasă laşitate.

Dela şerpărie, deţinutul Steinhardt, este scos de un miliţian încotoşmănat şi sadic, care-l supune la o corvoadă aspră timp de vreo două ore, aproape dezbrăcat, în cămaşă şi chiloţi, pe viscol şi ger, după care îi face vânt în celula nr.18. Celula e o **bombă** uriaşă, puternic iluminată, cu patru rânduri de paturi suprapuse până în tavan, pe cele două laturi ale ei. Sforăituri, horcăituri şi o duhoare insuportabilă. Deodată, cineva dela cucurigu, îi face semn cu mâna, chemându-l să urce. Era un călugăr basarabean ortodox. Alături de el erau doi preoţi greco-catolici. "Premoniţiunile - scrie Steinhardt - nu sunt totdeauna valabile. N'am ştiut în pragul bombei aceleia puturoase, intens luminată şi prinsă în bifurcat vârtej de sforăială şi tăcere, că într'însa voi găsi acces la fericire". Abia aşezat lângă preotul călugăr Mina, N. Steinhardt îi spune că e Ovrei şi doreşte să se boteze. După o scurtă catehizare, cei trei preoţi se sfătuiesc între ei şi-l întreabă ce vrea să fie: catolic sau ortodox? Răspunde fără şovăire: ortodox! Botezul are loc în ziua de 15 Martie 1960, în plină celulă, săvârşit de toţi cei trei preoţi, în timp ce doi deţinuţi complici stau de pază la vizeta celulei.

"La repezeală - dar cu acea iscusinţă preoţească unde iuţeala nu stânjeneşte

Continuare în pag.11

CĂPITANUL

Cincizeci de ani de când MONSTRUL din Palatul României a ordonat suprimarea CĂPITANULUI

Şi... l-au răpus duşmanii-fiare
Cu chip de om. Doamne Hristoase
Ce zile aspre'ntunecate,
Cum s'a'negrit şi cer şi zare!

În Ţară-a fost atâta jale,
Călăul a'ntrecut măsura,
În doliu s'a'mbrăcat natura
Ca'n ziua Răstignirii TALE.

Plângea tot Neamul, gemea veacul,
Istoria descumpănită
Într'un ungher, de-acum, pitită
Simţea cum da'ndărăt ca Racul.

Gândea: cum poate ea să'nscrie
În cartea ei hidoasa crimă?
Căci ea nu poate fi o Mimă,
Nici să servească o mişelie.

De-atunci s'au înmiit duşmanii
Pieriră: adevăr, dreptate.
Trecu, aşa, o jumătate
De secol şi... în zdrenţe anii.

Dar şi mişeii vechi pieriră;
Pedeapsă-a Domnului Cel Mare!
Curând şi ceilalţi vor dispare,
Cânta-vor noi poeţi din Liră!

Căci, iată, văd, îmi stă în faţă:
Acelaşi mândru Pisc de munte
Aceleaşi mişelii să'nfrunte
Cu vremea Lui, dârză, măreaţă.

Arhanghel cu-aripi de Lumină
Un Făt-Frumos, iubindu-şi Ţara
Sufletu'n El arzând ca para
Şi-o frunte cum zarea senină.

Cu duhul Său-sfântă suflare
Va învia ca prin minune
Cenuşăreasa-Legiune,
Vor răsări din nou vlăstare

De legionari. Aşa e dată:
Cântecul lor - un Dor de Glie -
Să zguduie din temelie
Românul tot: şi Fiu şi Tată.

Românu-ajuns, zicala spune:
"SĂRAC în ŢARĂ BOGATĂ"
De toţi străinii sfâşiată.
O, câtă, DOAMNE, spurcăciune!

De-aceea vină CĂPITANUL
În fruntea verzilor coloane,
Hai, hai şi tu, bade Ioane,
E timpul s'alungăm duşmanul.

Să-l azvârlim peste hotare
Apoi să ctitorim o ŢARĂ
Frumoasă ca o Primăvară,
"Strălucitoare ca un SOARE!!!"

Constantin COLIMITRA

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

SENSUL TRAGIC AL LUI "SYMBOLON" ŞI NEAMUL CA FIINŢARE A LUI

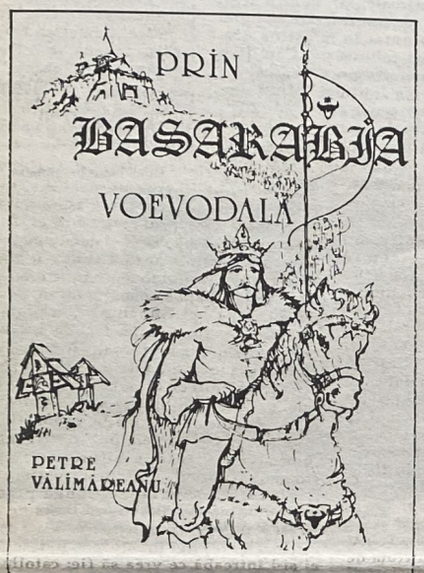

Pornind după Unamuno, pe de o parte, continuând după Jose Ortega y Gasset care ne poruncește să "gândim radical", încercând să descifrăm lumea cuvintelor ca autocunoaștere, întâlnim în pelerinajul nostru pe "symbolon", adică "simbolul". Știam că simbolul este tot ce reprezintă prin asemănare, sau analogie, un sentiment, o noțiune, o idee. Din ușa chiliei lui, "symbolon", zâmbind ironic, îl parafrazează pe Socrate: "Știți și nu știți nimic". Și începe să ne povestească despre nașterea lui.

Aflăm că s'a născut, cu mai mulți frați, din verbul "syn+ballein". Ne avertizează să nu ne speriem de el, confundându-l cu fratele mai mare, foarte agresiv, care s'a specializat în "balistică". Și ne-am dat seama de aceasta ascultându-i povestea. Se zice că în vremurile vechi, când un om la ananghie, sau în alte împrejurări, era ajutat de cineva, în semn de recunoștință, făcea un "symbolon", adică lua un obiect și îl rupea în două. Fiecare părinte dăruia copiilor una din jumătăți. Prin aceasta se crea o obligație de fraternitate între copiii celor două familii. Când unii, sau alții, aveau nevoie de un ajutor apelau la "syn+bolon", adică "punerea împreună". Fiecare venea cu jumătatea moștenită dela părinți. Puneau împreună cele două jumătăți rupte și dacă se fixau în forma originală a obiectului însemna că sunt obligați reciproc să se ajute ca frați.

Parabola lui "symbolon" poate nu e cea mai fericită, dar într'un fel intuiește ceea ce Petre Vălimăreanu a vrut să demonstreze că "ruperea" Basarabiei de România coincide exact ca "symbolon", ca limbă, religie, obiceiuri, datini și, în primul rând, ca istorie românească.

Petre Vălimăreanu nu numai că demonstrează integritatea și îmbinarea perfectă a lui "symbolon", sensul tragic al lui (dar tragedie voltaică), ci depășește o întreagă filosofie, la modă, cu nume mari și premii Nobel, oferind un orizont creștin (sau "perspective creștine" cum sugera Horia Stamatu ca nume de revistă), orizont prin care Vălimăreanu pune pe masă documentele (ignorate) în cazul "miracolului românesc", ca supraviețuire în istorie. El vede creatura legată de Creator. Iar dacă e vorba de un "miracol românesc" acesta constă în maturitatea lui creștină, câștigată după aproape două milenii, în care a luptat apărând Europa, civilizația și creștinismul ei.

"Prin Basarabia voevodală" Petre Vălimăreanu îl duce pe cititor la izvorul de taină al existenței culturii și civilizației creștine. Dacă nu ar fi existat vârful de iceberg al imperiului tracic, redus până la Nistru, am fi rămas încă la nomadism.

E vorba de Basarabia, provincia românească dela Nistru pe care Vălimăreanu, pe bună dreptate, o numește "Straja Răsăritului": "Un nume glorios. Și vechi. Mare - și vechi - cât o istorie. Cât istoria plămadei noastre. N'a fost urgie, ori rar senin, în umbra bătrânilor Carpați, fără participare grădinii dintre Prut, Nistru și Marea Neagră. C'au fost migrări, ori năvăliri barbare, nici n'au băgat de seamă Prutul. Cum n'au băgat în seamă Crișurile, Oltul, ori... apa Cârcinovului. Peste tot - țara aceeași, aceeași populația, limba, aceeași "legea". Tracă în zorii scrisului, daco-romană mai apoi, română azi. Cu fireasca continuare. În duh, în port, în cânt, în gust, în grai".

"Prin Basarabia voevodală", Petre Vălimăreanu călăuzește pe cititor, într'un mod enciclopedic, nu "către", ci "prin" istoria românească a Basarabiei ca "strajă a Răsăritului". În cele aproape 500 de pagini, cititorul nu parcurge numai un conglomerat științific de documentare istorică, ci o călătorie, pelerinaj, prin "Basarabia voevodală". E un drum de țară. Un drum de veacuri. La fiecare "trezire" a ochiului, ca regăsire a paradisului pierdut, pe fiecare înălțime câte o biserică drept orizont de orientare al omului care se întoarce "acasă".

Revenind la Unamuno, îmi amintesc cum filosoful definea știința, mod de cunoaștere, prin analiză, prin "disecție", ucigând viul pentru a satisface mândria cunoașterii.

Și am ajuns în partea a doua propusă de titlu: "neamul ca ființare al lui "symbolon". Pentru Român, geograficul și istoricul sunt paranteze ale personalității.

În relație cu geograficul, Românii sunt un străvechi neam sedentar. Un "sedentarius", evident, implică pe "sedere", iar "sedere" pe "locus". Românul este legat de un anumit "loc". "Șederea" lui într'un anumit loc nu este peiorativ, dacă facem aluzie la popoarele migratoare care cucereau spații, cum zicea Eminescu: *"Împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă"*. Citind cu atenție cartea lui Vălimăreanu, care pe lângă documentația istorică, ne prezintă o mulțime de poezii și analize creative despre oamenii "locului", observăm că acești Români ca "strajă a Răsăritului" nu stăteau, ci "ședeau". Ședeau pe un pământ pe care Dumnezeu li l-a dat dintru început, dar lupta lor era de a cuceri perfecțiunea verticală a teandriei. Între "ședere" și "assediare", între "a ședea" și "a fi așezat", puntea despărțitoare amintește de cele două părți de îmbinare ale lui "symbolon".

Omul sedentar este într'o perpetuă luptă de cucerire a "locului", transfigurând cosmic întregul univers dela meontic la sacru: "Omul sfințește locul"! Locul devine "localitate", deci destinație, dar nu numai geografică, pentrucă "locuința" unor "locuitori" e un "așezământ" al unor oameni "așezați". Apoi avem "așezăminte" culturale și Biserica, un "așezământ" al divinului pe pământ.

"Ședere" prin îmbinarea lui "assediare" ne trece dela geografic la istoric. "Șederea" Românului a fost considerată de amatori în filosofie drept un "fatalism". Spre rușinea lor aduceau ca exemplu "Miorița".

La Români această "ședere" e o "ședătoare". Domnii nu au de unde să știe aceasta. Fiu de țăran, dela talpa țării, pot divulga acest "gnosticism" al Românilor. În satul meu, ședătorile erau un prilej de întâlnire a familiilor pentru a munci împreună. Se recitau balade, se spuneau ghicitori și când ne aflam într'un necaz istoric "făceam haz de necaz" în întreceri umoristice spre cel mai bun "banc" politic.

"Prin Basarabia voevodală" de Petre Vălimăreanu, găsim (și regăsim) argumente irefutabile ale unității neamului românesc și rolul ce l-a jucat acest umil neam românesc, ce a apărat civilizația Europei și apoi după 1453, după căderea Constantinopolului, continuând să ducă pe umeri civilizația bizantină, devenind al doilea Bizanț. Ca o paranteză, anul acesta am vizitat Grecia și am mers în pelerinaj la Sfântul Munte Athos cu copiii. Fiecare drum, fiecare cărare, fiecare piatră, fiecare mânăstire și aproape fiecare schit mărturisesc ctitoria românească a celui de-al doilea Imperiu Bizantin, continuat pe Athos de Principatele Române.

Continuarea Imperiului Bizantin ca imperiu al creștinătății opus păgânilor, a fost dusă pe umăr de țăran vlah în vremea când Moldova lui Ștefan cel Mare se întindea până la Nistru.

Observația lui Vălimăreanu despre unitatea națională a tuturor Românilor, cu referință specială a celor din Basarabia, surprinde exact prin contorsionarea adevărului istoric: "Legitimitatea apartenenței unui loc se bazează pe factori istorici, etnici, geografici, culturali, religioși, cum și pe asentimentul populației. E vorba, natural, de starea ideală. Căci în realitate a prevalat, dela chiar facerea lumii, un alt criteriu: al forței! Posezi un teritoriu pentrucă poți să-l ai, și-l ai atâta timp cât poți, dar îngrijindu-te'n răstimp, dacă te bântuie "pudicitatea", să-ți fabrici "documente" care să plezdeze și "perfecta" armonie cu principiile enunțate, ca să apari cât mai imaculat".

Întreaga carte ia această "pudicitate" și o dă la darac. Calm. Frumos. Așa cum se dă "lâna" lupului îmbrăcat în piele de oaie la scărmănători în șezătorile românești.

Cărturar de meserie, Petre Vălimăreanu a realizat un monument documentar despre istoria Basarabiei, unic în felul lui, pe lângă hrisovul și documentul istoric selectând din cele mai inspirate scrieri, poezie sau proză, despre Basarabia. În felul acesta nu avem numai o teză de doctorat, pe care orice universitate ar încununa-o cu "magna cum laude", ci mai mult, o carte de căpetenie în orice bibliotecă românească, o livadă antologică și abecedariană pentru orice familie în care se grăiește limba ce se unește "în cuget și simțiri".

Compediu și sursă de referințe istorice pentru orice cercetător științific, cartea lui Vălimăreanu, magnifică și voevodală, justifică admirabilul titlu "Prin Basarabia voevodală".

Dumitru ICHIM

"Jurnalul Fericirii"

Urmare din pag.10

dicția desluşită - Părintele Mina rostește cuvintele trebuincioase, mă înseamnă cu semnul crucii, îmi toarnă pe cap și pe umeri tot conținutul ibricului (cănița e un fel de ibric bont) și mă botează în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. De spovedit, m'am spovedit sumar: botezul șterge toate păcatele. Mă nasc din nou, din apă viermănoasă și din duh rapid".

Prin acest botez, săvârșit în condiții atât de neobișnuite, N. Steinhardt a realizat o triplă conversiune: a trecut dela mozaism la creștinismul ortodox, dela iudaism la românism, iar pe plan politic și spiritual, la revoluția de esență superioară a lui Corneliu Z. Codreanu: legionarismul.

Citându-l pe marele filosof Nae Ionescu, N. Steinhardt scrie: - "Nae Ionescu spune că cine nu are sânge românesc poate fi "bun Român", dar cu nici un preț și orice s'ar petrece nu poate fi "Român". Așa și este, dacă nu-i decât pe măsura putințelor omenești. Dar ce nu e cu putință la oameni e cu putință la Dumnezeu. Pe cale omenească, obișnuită, după fire, nu poți trece dela însușirea de "bun Român" la starea de "Român". Dar prin botezul sângelui, ca vărul meu Teodor la Mărășești, dar pe cale de transfigurare? (...) Cui crede că vinul se poate prreschimba în sânge, nu-i vine greu a recunoaște că duhul poate săvârși mutații semiotice cu sângele. Biologic, etnic, da. Mistic problemele se pun însă cu totul altfel și ceea ce nu e cu putință pe un plan devine cu totul posibil, degrabă, pe celălalt". Și N. Steinhardt citează în sprijinul său spusele evangheliștior Matei, Marcu și Luca referitoare la această problemă: "Cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu". De altfel, chiar în afara creștinismului, istoria contemporană înregistrează două cazuri celebre de asemenea convertiri biologico-spirituale: al marelui scriitor englez H.St. Chamberlain ajuns unul din părinții rasismului german, și al Lituanianului Alfred Rosenberg, unul din doctrinarii național-socialiști, condamnat la moarte, fără nici un temei juridic, de Tribunalul Internațional dela Nürenberg. Dacă acești doi oameni celebri, doi intelectuali de rasă, erau păgâni, în schimb N. Steinhardt s'a convertit grație harului divin revărsat asupra lui, într'un moment crucial nu numai pentru viața lui personală, dar pentru însăși existența și misiunea istorică a neamului românesc cu care s'a identificat perfect.

Mai târziu, după eliberarea sa, N. Steinhardt s'a călugărit, retrăgându-se la Mânăstirea Rohia din Maramureș - această străveche vatră românească, depozitară, poate, cea mai genuină și mai fidelă a virtuților și virtualităților noastre mesianice. În liniștea și evlavia ei, călugărul Nicolae Steinhardt se ruga zi și noapte, cum însuși mărturisește, pentru odihna sufletelor miilor de legionari morți, în frunte cu Căpitanul, crucificați cu toții pentru lupta sfântă și credința lor neclintită în triumful final al valorilor supreme ale moralei creștine nu numai în sânul neamului românesc, ci și în întreaga omenire.

Tripla conversiune spirituală a eruditului și subtilului scriitor și eseist, călugărul dela Rohia, N. Steinhardt, este încă o dovadă clară și grăitoare despre legitimitatea, valabilitatea, viabilitatea și misiunea istorică a Mișcării Legionare, - și totodată un semn. Astfel că, după atâția ani de prigoniri sălbatice, soldate cu zeci de mii de jertfe și mucenicii cutremurătoare aduse prinos Mântuitorului Iisus Hristos de către cei care s'au înrolat conștienți în oștirea patronată de Sf. Arhanghel Mihail, putem afirma, în încheiere, fără teama de a fi dezmințiți, că aici este mâna lui Dumnezeu, și la Dumnezeu totul este cu putință. **Hic digitus Dei est!**

Ionel Zeana

JURNALUL ÎNTÂLNIRII DELA GALLESE

PARTEA A II-A

Teodor Mardare GHERASIM

Dela Geneva", prin Dl. Dumitru Ionescu", am primit o informare" că, la 1 Decembrie 1991, s'a format un Guvern în exil, care va lupta până când, în România, va fi creat un real cadru democratic, iar comunismul va fi înlăturat din treburile țării.

În componența acestui guvern, artistul Camilian Demetrescu a fost numit Ministrul Culturii. În fapt, numirea sa în acest guvern, este o recunoaștere a întregii sale activități, de către sfatul exilului românesc, pentru acțiunea sa permanentă, de cunoaștere a adevărului despre dezastrul României, provocat de comuniști sau neocomuniști. Această activitate s'a concretizat prin toate mediile de comunicație: T.V., radio, articole și desene cu conținut politic, expoziții, comunicări în sesiuni academice și, scrisori personale pe lângă guvernele occidentale, organizațiile internaționale, instituțiile de artă și cultură din lumea întreagă.

Camilian Demetrescu a fost dotat de natură cu: robustețe, minte iscoditoare și o longevitate, care i-au permis să-și împlinească arta sa, cu viața lui, într'un intim raport, cu aproape toate genurile de artă, dar numai după fuga în Occident. Cei 26 de ani de artă în țară, sunt de fapt, ani pierduți pentru artist. Pentrucă acolo, în țară, tentația artistică era redusă la nimic, de către partidul comunist. Iată teza artistului: "Mutilarea omului va fi dusă la capăt de iluminism, care domină și astăzi civilizația noastră. Comunismul a împins până la ultimele consecințe efectele negative ale acestui tip de cultură. Ne amintim celebra definiție a artistului, datorită lui Stalin: "inginer de suflete". O tipică perlă de incultură a activismului comunist. Marxismul neagă realitatea sufletului și totuși artistul, în calitate de bun "inginer" trebue să-l construiască. Crima împotriva artei a constat în reducerea ei la o funcție de antropologie industrială pentru fabricarea omului nou".

Această teză nu poate fi ignorată, deși unii autori, care au avut "norocul" de a trăi mulți ani în Occident, încearcă să prezinte o linie de continuitate, între literatură și arta din țară și cea din exil. Cel mai tipic caz este scriitorul Traian Filip, care după ce examinează câteva sute de publicații din exil, ajunge la concluzia că, a fost impresionat de eforturile emigranților "care s'au organizat în societăți academice, au făcut reuniuni și dezbateri, au finanțat tipăriturile și au scris în ele studii de mare interes științific și național.

Același autor, împăciuitor din fire, afirmă mai departe: "Dacă nu ne place să vedem negate operele emigrației, tot așa nu ne place să vedem dinamitată fără motiv și exclusă din orice competiție a valorilor cultura din țară. În afară de proză, poezie, memorii, Românii se afirmă în teatru, în muzică, în artele plastice, în cinematografie, tot așa cum au dat în domeniul științelor contribuții uluitoare.

Să verificăm aceste afirmații pe cazul lui Camilian Demetrescu, care: *"Per molti anni sono sopravvissuto depingendo il ritratto del grande fratello"*, pentru parăzile din București, Iași, Craiova, Cluj, Constanța etc. Toți artiștii de după cortina de fier, și nu prin liberul consimțământ, trebuiau să participe la parăzile dela Moscova, Peking, Praga, Sofia sau Belgrad, cu: cantate, imnuri sau portrete, pentru a preamări pe faraonii revoluției bolșevice. Camilian Demetrescu cu amărăciune, își amintește, de înregimentarea în Uniunea Artiștilor Plastici, care în mod obligatoriu, în baza realismului socialist "trebuia să picteze, spre exemplu, portretele lui Lenin, Stalin, Engels, Dej, Ceaușescu etc. pe panouri gigantice, împărțite apoi, în alte 30 de panele de câte 2m fiecare. Artiștii așteptau cu nesiguranță să li se repartizeze execuția picturii unor părți anatomice ale feței: ochii, sprâncenele, gura, fruntea, surâsul de sub mustățile lui Stsalin, ori mâna dreaptă a lui Lenin sau Stalin, indicând "drumul popoarelor". Anumite părți anatomice ale capului erau distribuite celor mai dotați artiști, din punct de vedere "ideologic" și "profesional" și, erau plătiți pe diferite tarife preferențiale; restul artiștilor se mulțumeau cu plata pe zi. Fiecare panel, revenea la câte 2 artiști, prieteni sau inamici, depinzând de "inspirația" responsabilului dela Uniunea Artiștilor Plastici. O problemă spinoasă era biblica barbă a lui Marx, de cele mai multe ori, de cel puțin 20m înălțime, împărțită în 5-6 panele, de culoarea trandafirului, cu nările în vânt și, mustățile marțiale, toate montate, pe uriașe schelete de țevi metalice.

În tot acest interval, colegii de branșă occidentali, arată Camilian Demetrescu, experimentau pasiv, în arta plastică, abstractismul de inspirație americană, cu puternice atracții spre utopia comunistă. Puțini artiști puteau să confecționeze lucrări de comandă, bine plătite, pentru propaganda internă sau externă, în expoziții organizate de stat, fără să se îndepărteze, prea mult, de subiectele revoluționare; în rest, masa artiștilor trebuiau să execute, un fel de fotografii de mână, pe gustul gloatei. Peisajele dacă nu erau fabrici, uzine, ferme colective, erau toate respinse de activiștii de partid, iar dacă cineva ar fi îndrăznit să picteze o natură moartă, un nud, o ghirlandă de flori, erau considerate artă burgheză decadentă, abstractism neautorizat și, trădarea cauzei proletariatului.

În asemenea condiții, cum s'ar fi putut dezvolta artele plastice în România, prin "contribuții uluitoare", așa cum ne asigură scriitorul Traian Filip, în "Literatura și psihologia emigrației.

Scriitorul Traian Filip, așa cum am afirmat mai sus, a avut "norocul" să trăiască în Occident, mulți ani, acoperit de carnetul roșu de partid, pe de o parte, și ca om de litere în slujba lui I.C. Drăgan pe de altă parte, dar în contact cu emigrația, nu a învățat să spună adevărul.

În conversațiile avute, de câteva ori, la Milano, cu "inginerul de suflete" în 1985 și 1986, susținea că am greșit când am decis să rămân în Occident, odată, și când am mers în țară, împotriva curentului, a doua oară, pentru care am fost pedepsit 12 ani temniță grea, conform art.209 partea a III-a, activitate contrarevoluționară. Dacă l-aș întâlni astăzi, cred că ar recunoaște, fără nici un comentariu, că toată viața sa a fost în slujba unei utopii străină de sufletul poporului românesc, pe de o parte, și în serviciul lui I.C. Drăgan, pe de altă parte, care deși "destinul" îi îndreptase pașii departe de lagărul comunist: Dej, Ceaușescu, Andrei, Dolgu, Iliescu, Ursu, Malița, Brad, Antonie, Drăguț, Bușulenga etc. , relații de care nu se va putea descotorosi niciodată, până la sfârșitul vieții. Nomenclaturile din România și din celelalte țări comuniste au produs atâtea răni, suferințe și rele popoarelor lor, încât vor rămâne blestemate, secole de-a rândul, iar cea din România continuă răul și după Revoluția din 1989.

"Există un tărâm al mlaștinei și un tărâm al ochiului de cerb, și al zborului inefabil al porumbelului sacrului virgin. Pe al doilea tărâm sihăstresc poeții, sfinții, sculptorii, muzicienii și tot neamul de slujitori ai spiritului Preuma care este pretutindeni și pe toate le plinește ca duh al Adevărului. A fi artist și a sluji celălalt duh, al minciunii și neantului meontic este cea mai mare blasfemie aduse condeiului, daltei, peniței șau arcușului de vioară.

Camilian Demetrescu "questo ardente desiderio del vero", nu uită că, în țara sa, nu s'a putut construi un monument al eroilor din toate războaiele, inclusiv cele "nejuste". Peste jumătate de milion de ostași români au căzut pe frontul rusesc; amintirea lor era considerată trădare de țară, iar eroii neamului criminali de război. Mai mult, fiii și fiicele celor care au luptat, sau au căzut pe front, îngrășând pământul Rusiei cu sângele și corpurile lor, n'au fost lăsați în pace, să urmeze diferite școli, purtând același stigmat al criminalilor de război, în baza coșmarului luptei de clasă și a realismului socialist în arte. Iată de ce I.C. Drăgan este atât de criticat în țara sa, ca și în Vest, unde profitând de democrația occidentală a făcut averea sa colosală. El a dorit să-și rotunjească milioanele sau miliardele și pe seama poporului român prin intermediul nomenclaturii, ca și când, nu era suficient tot jaful rusesc. Atunci inteligența lui a trădat sufletul și rațiunea lui a abandonat spiritul, intrând în gașca favoriților, a celebrităților, a progresiștilor, a vedetelor recompensate cu recepții, la cel mai înalt nivel, premii, titluri universitare onorifice, comunicări în sesiuni academice, comunicate pe prima pagină a principalelor ziare și reviste din țară, ca vedetele de film și cinematograf. Pentru acest tip de oameni, care au intrat voluntar în mlaștina utopiei comuniste, Camilian Demetrescu a dedicat un desen intitulat "Minți umflate, goi la suflet", dintr'un ciclu de desene, cuprinzând un mănunchi de proverbe, cu referire directă la Utopie. Bineînțeles că, această artă, foarte concentrată și stilizată, a zăcut vreo 10 ani în mintea artistului, sub coșmarul "realismului socialist", iar după fuga în Occident, conform proverbului românesc "cui cu cui se scoate", pe aceeași perioadă de timp, s'a asociat alt coșmar, "realismul capitalist", care nu se diferențiază prea mult de primul. Vindecându-se de cele două coșmare, Camelian Demetrescu, începe să întrezărească o a treia "animă", un drum propriu, o deschidere creștină a artei sale, o întoarcere înainte de capitalism și comunism.

Continuare în numărul viitor

Rugăciune specială; Rugăciune specială; Nașterea lemn - Obiecte de cult din Biserica Romanică, 1981

Rugăciune în lemn - Obiecte de cult din Biserica Romanică, 1981

EMINESCU

- POEZII -

EDIȚIE LILIPUTANĂ RETIPĂRITĂ
DUPĂ ORIGINALUL DIN 1884

OFERITĂ GRATUIT

Cei ce doresc s'o obțină, sunt rugați să scrie la adresa:
EMIL MELEGA
22554 Ross Road, C-6, R.R. 3,
Hope, B.C. , V0X 1L0, Canada

NUMĂR LIMITAT DE EXEMPLARE!

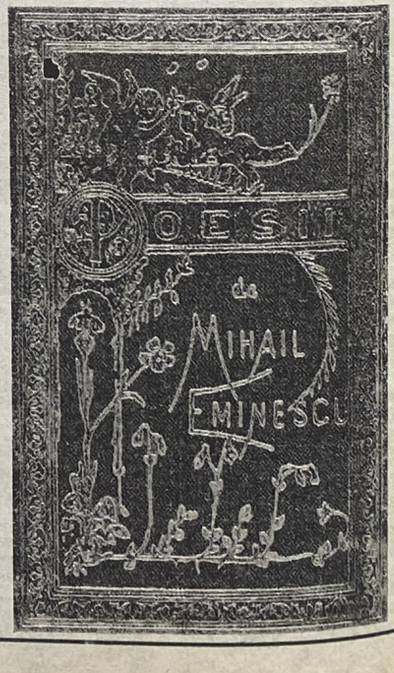

OAMENI CARE AU FOST

FILOSOFUL ŞI ISTORICUL

DIMITRIE CANTEMIR

1673 - 1723

(320 de ani dela naştere şi 270 de ani dela dispariţie)

Corneliu RADEŞ

Fără nici un dubiu, cărturarul şi domnitorul Dimitrie Cantemir a fost şi a rămas personalitatea cea mai importantă a evului mediu românesc, primul nostru om de ştiinţă în adevăratul sens al cuvântului.

Acest coborâtor direct al vitejilor răzeşi moldoveni din Siliştea de Fălciu, de pe apa Elanului, dovedindu-se un desăvârşit erudit, un spirit enciclopedic - era cunoscător a 11 limbi (majoritatea orientale), istoric, filosof, geograf, muzician - a avut cinstea să fie întâiul Român membru al unei academii străine (1714). În diploma pe care Academia din Berlin i-a trimis-o pentru a-i face cunoscută cooptarea printre nemuritorii săi, se evidenţiază: "Principele şi-a închinat numele ilustru cercetărilor ştiinţei şi prin alegerea sa societatea noastră a dobândit o strălucire şi podoabă unice".

Trăind aproape 22 de ani (1688-1710 cu unele întreruperi) la Constantinopol, la început ca ostatec, fiind fiul unui domn vasal al Înaltei Porţi, apoi ca domn mazilit după trei luni de domnie (1693), iar ulterior ca ambasador al fratelui său, se dedică cu predilecţie studiului ştiinţelor umaniste. Urmează cu deosebită strălucire cursurile Academiei patriarhiei greceşti, ceea ce îi asigură temeinice cunoştinţe. Se străduieşte şi reuşeşte să cunoască în adâncime viaţa şi istoria poporului turc, despre care se va ocupa mai târziu într'o lucrare de mari proporţii şi de excepţional prestigiu.

Erudiţia sa - uimitoare pentru acele timpuri şi pentru acel mediu levantin - îi va deschide uşile multor case ale oamenilor politici turci, care îl vor sprijini să reocupe tronul Moldovei în toamna anului 1710. Încrederea deosebită cu care era acreditat până în vârful piramidei politicii otomane (vezi misiunea de a-l prinde viu pe Constantin Brâncoveanu), sultanul însuşi considerându-l un fidel al politicii imperiale în zona carpato-dunăreană, a fost spulberată odată cu semnarea alianţei dintre domnul cărturar şi ţarul Rusiei, prin care Moldova se debarasa de suzeranitatea Imperiului Otoman, devenind independentă. Înfrângerea suferită, însă, de armatele moldo-ruse în bătălia dela Stănileşti (1711) a determinat refugierea în Rusia a lui Dimitrie Cantemir cu întreaga familie. Petru cel Mare, care îl aprecia în mod deosebit, i-a asigurat o pensie anuală de 6.000 de ruble şi o serie de proprietăţi în preajma Harkovului şi a Moskovei. Aici, cărturarul român îşi va scrie lucrările cele mai importante, o operă diversă în formă şi în conţinut.

Ideile filosofice ale lui Dimitrie Cantemir sunt cuprinse în mai multe scrieri, din care trei sunt mai cunoscute: "Divanul sau gâlceava înţeleptului cu lumea sau giudeţul sufletului cu trupul", tipărită la Iaşi în 1698, "Metafizica" (1700) sau "Sacrosanctae scientiae indepingibilis imago" (Imaginea ştiinţei sacre care nu se poate zugrăvi), rămasă în manuscris şi "Logica" (1701) sau "Compendium universae logicos institutiones" (Prescurtare a sistemului logicii universale), folosită ca manual de către elevii săi dela Constantinopol. În toate acestea, dar şi în restul operei sale, Dimitrie Cantemir se dovedeşte a fi fost adeptul rolului simţurilor şi al experienţei în cunoaştere, precum şi susţinător al ideii că singurul izvor al cunoaşterii este revelaţia divină. În acelaşi timp, consideră sufletul superior trupului, deoarece acesta trăieşte în eternitate, pe când trupul este efemer. În problema creaţiei susţine ideile deismului (doctrină filosofică apărută în Anglia secolului al XVII-lea) potrivit căreia lumea a fost creată de Dumnezeu, dar după actul divin al creaţiei, natura a fost lăsată să se conducă după legi proprii, independent, fără nici o intervenţie din partea creatorului. Totodată, se dovedeşte adeptul punctului de vedere al lui Van Helmoud flamandul (căruia îi va dedica chiar o lucrare specială scrisă în latină şi română: "Laudă lui Van Helmoud"), care susţinea că materia - în formele ei atât de diverse - este alcătuită din atomi (îi numeşte "arhei"), ce au luat naştere prin coagularea apei, considerată element primar universal. Crede cu convingere că filosofia şi ştiinţa îl pot salva pe om (păcătosul) din întunericul în care a fost aruncat prin păcatul biblic al lui Adam.

Istoricul (şi, totodată, geograful) Dimitrie Cantemir a fost la fel de surprinzător pentru contemporani. Ne vom referi doar la două dintre lucrările sale istorice - "Historia moldovalahica" şi "Incrementa atque decrementa Aulae Otomanicae" - nu pentrucă celelalte - "Istoria hieroglifică" sau "Descriptio Moldaviae" - n'ar fi demne de interesul nostru, ci pentrucă despre ele s'a scris mai mult, deci sunt mai cunoscute.

"Historia moldo-valahica" a fost scrisă în anul 1717 în limba latină la cererea academiei berlineze. Între 1719 şi 1722 cărturarul român va scrie o versiune nouă, mult mai amplă, de data aceasta în limba română, cu titlul "Hronicul vechimii a româno-moldovlahilor". Cu ochiul critic al savantului, ceea ce îl situează cu mult deasupra cronicarilor, Dimitrie Cantemir a cercetat şi a folosit un material documentar impresionant prin bogăţie şi diversitate: peste 150 de lucrări speciale, documente române, greceşti, turceşti şi ruseşti, inscripţii, monede şi chiar legende populare. În această lucrare, pentru prima dată în literatura noastră istorică, se discută în mod ştiinţific problema latinităţii şi a continuităţii poporului român în Dacia. Este convins că Românii descind "din cetăţeni romani, din ostaşi veterani şi din mari familii", iar moldovenii , muntenii şi transilvănenii - ca parte a aceluiaşi corp românesc - sunt urmaşii direcţi ai acestora. Susţine, însă, ideea că Dacii ar fi pierit cu toţii în urma războaielor de cucerire romane (101-102 şi 105-106), astfel că actualul neam românesc este de o pură rasă latină: "a sângelui curăţenie şi a neamului evghenie". Respinge orice afirmaţie despre părăsirea Daciei de către coloniştii romani. A intuit, în lipsa unor documente certe, că între băştinaşii romanizaţi şi popoarele migratoare ce s'au perindat pe la noi, a existat o coabitare bazată mai mult pe interese reciproce, decât pe animozităţi, care a evitat tipul de dominaţie ce ar fi putut duce la asimilarea noastră. Ca atare, el afirmă cu convingere că "numele şi neamul (românesc - n.n.) de atunci şi până acum necurmat trăieşte". Pentru el existenţa acelui "mileniu al tăcerii" (sec. al III-lea - al XIII-lea), care nu a păstrat pentru posteritate nici un document scris despre viaţa strămoşilor, este un aspect pozitiv. Explicându-se, foloseşte ca argument de bază al raţionamentului său istoria Americii care, până la Columb, a fost învăluită în negura depărtărilor, nimeni din lumea veche europeană neştiind despre ea nimic, cu toate că "ea adevărat era, precum iaste, măcar că nu se ştia că iaste". Din paginile lucrării sale neterminate, căci se opreşte cu prezentarea evenimentelor la anul 1274 şi nu până în prezentul său, cum intenţiona, răzbate mândria despre originea noastră romană şi convingerea că poporul român are o misiune de îndeplinit în această parte a Europei.

"Incrementa atque decrementa Aulae Otomanicae" (Creşterea şi descreşterea Curţii Otomane) a fost începută la Constantinopol şi terminată în timpul exilului din Rusia (1716). Utilizează foarte multe izvoare scrise: cronici turceşti şi bizantine, documente din cancelariile Istanbulului sau particulare, cronici moldovene şi muntene, lucrări occidentale despre Turci.

Lucrarea a fost structurată în două părţi:

"Incrementa" sau creşterea puterii otomane este urmărită din timpurile cele vechi ale Turcilor (destul de sumar) şi până la anul 1672, când Turcii cuceresc Camenita.

"Decrementa" sau descreşterea puterii otomane este partea cea mai importantă a lucrării, aşa după cum au apreciat-o şi contemporanii. Ea se ocupă de perioada cuprinsă între 1673 şi 1711 (bătălia dela Stănileşti), perioadă în care sunt prezentate pierderile teritoriale suferite de Imperiul Otoman şi, ca o consecinţă, scăderea tot mai accentuată a influenţei sale în centrul şi Sud-Estul Europei.

Prezentând "decrementa" ca pe un proces istoric logic, dar nu ca pe o slăbire momentană şi întâmplătoare, Dimitrie Cantemir da speranţă popoarelor subjugate de Turci, le întărea convingerea că lupta lor pentru independenţă şi neatârnare are sorţi de izbândă. Totodată, constituia un îndemn adresat indirect marilor puteri creştine europene de a porni decisiv împotriva Imperiului Otoman.

Se pare că una dintre cauzele care l-au aşezat la masa de scris pe cărturar a fost dezastrul suferit de armata otomană la Zenta (1697), unde, ca martor ocular a asistat la pieirea a 30 de paşale şi a peste 10.000 de ieniceri şi spahii sub loviturile armatei creştine comandate de Eugen de Savoia şi, apoi, urmată de atacurile armatelor ruseşti în Nordul Mării Negre, fapte care l-au constrâns pe sultanul Mustafa II să încheie pacea din 1699 dela Karlowitz, în felul acesta fiind eliminat definitiv pericolul otoman în şi spre inima Europei.

Această istorie a Imperiului Otoman s'a bucurat la vremea respectivă de o primire excepţională din partea personalităţilor lumii. Alcătuită în limba latină, ea a fost tradusă apoi în engleză (1734-1735), franceză (1743) şi germană (1745) şi a reprezentat pentru mai bine de un veac principalul izvor pe care l-au avut la îndemână oamenii politici şi cercetătorii istoriei otomane. Voltaire, citind, "Incrementa atque decrementa Aulae Otomanicae", a fost deosebit de impresionat. Scriindu-i lui Antioh Cantemir, fiul cărturarului, comenta: "găsesc în Istoria Otomană scrisă de principele Cantemir, ceea ce am aflat cu durere în toate operele istorice; ele sunt analele crimelor geniului uman. Felicit casa voastră de a fi părăsit pe aceşti barbari în favoarea lui Petru I, care caută să stârpească această barbarie."

Opera lui Dimitrie Cantemir - din a cărei alcătuire noi am ales doar câteva, prezentându-le în linii generale - are, fără îndoială, un caracter universal. Dar ea este - şi nici nu poate fi altfel - decât românească. Profunzimile sale nu pot fi clar înţelese decât dacă este raportată la cultura şi civilizaţia naţiunii române. De fapt, se ştie că în patrimoniul universal nu pătrunde decât ceea ce este reprezentativ unui popor, unei naţiuni. Însă raportarea în acest caz trebue lărgită şi la cultura şi la civilizaţia din zona Sud-Estului european de care Dimitrie Cantemir a fost legat, în primul rând, prin instrucţie şi educaţie.

BISERICA CREŞTINĂ

Preot Prof. Dr. Dumitru Stăniloae

16 Noembrie 1903, Vlădeni, Braşov - 5 Octombrie 1993, Bucureşti

"SPRE CER"

Gheorghe RĂDULESCU

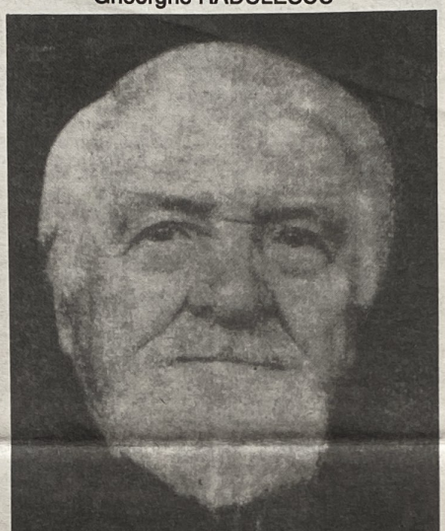

Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae a părăsit cele trecătoare spre cele veşnice, spre Domnul şi Dumnezeul nostru, căruia i-a închinat toată viaţa şi creaţia sa.

Sunt oameni care se nasc într'o lumină aparte, cerească şi călătoresc prin viaţă strălucitori, atraşi la rândule de lumina lui Christos şi a Duhului său Sfânt. Aşa s'a petrecut şi cu Părintele Prof. Dr. D. Stăniloae, care, cu toate suferinţele pricinuite de spiritele necurate ale întunericului comunist, prezenţa sa încălzea şi lumina temniţa crucificaţilor cu harul divin al credinţei nemuritoare creştine.

Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae s'a născut la Vlădeni, în Ţara Bârsei, în apropierea Braşovului, la 16 Noembrie 1903. După terminarea cursului primar, urmează liceul "Andrei Şaguna" din Braşov, unde învăţaseră Titu Maiorescu, Şt. O. Iosif, Lucian Blaga şi alţii, trece apoi pentru un an la Facultatea de Litere din Bucureşti, apoi, între anii 1923 - 1927 studiază la Facultatea de Teologie din Cernăuţi şi tot aici îşi susţine şi doctoratul, în anul 1928.

Prin intermediul şi sprijinul Mitropolitului Nicolae Bălan al Transilvaniei, tânărul D. Stăniloae îşi face specializarea în Dogmatică şi Istorie Bisericească la Facultatea de Teologie din Atena, la München şi Berlin.

Datorită spiritului său profund şi creator, în 1929 i se acordă titlul de profesor suplinitor de Dogmatică la Academia Teologică "Andreiană" din Sibiu, fiind titularizat în 1935, unde rămâne până în anul 1946; între timp, în intervalul anilor 1936-1946 este şi rector al Academiei sibiene.

În 1947 îşi începe cursul de Ascetică şi Mistică dela Facultatea de Teologie din Bucureşti, curs ce va fi în 1981 revalorificat şi publicat sub titulatura de Spiritualitatea ortodoxă, consemnând volumul al III-lea al Teologiei Morale Ortodoxe.

Părintele Prof. Dr. D. Stăniloae rămâne la Catedra de Teologie Dogmatică şi Simbolică şi după schimbările dezastruoase provocate de comunism, survenite după 1948, funcţionând până în 1973, când este pensionat, fiind menţinut un timp ca profesor consultant pentru cursurile de doctorat.

În această perioadă însă, între anii 1958-1963, este arestat şi condamnat pentru vederile sale naţional-politice, pentru atitudinea sa creştinească, împreună cu alte valori ale neamului românesc. Toate acestea însă n'au făcut decât să-l înalţe şi mai mult, făcându-l să gândească şi mai profund asupra existenţei umane, a forţei şi a rolului suprem pe care îl are dumnezeirea în viaţa întregii umanităţi.

Adept printr'o adâncă convingere la viaţa spirituală bisericească, concretizată prin rugăciune, prin care existenţa noastră ia contact direct cu Dumnezeu, Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae consemnează în vol. I al Teologiei Dogmatice Ortodoxe următoarele: **"Teologul trebue să participe la... rugăciune, şi la viaţa Bisericii, căci teologia vrea să cunoască pe Dumnezeu din experienţa lucrării Lui, mântuitoare asupra oamenilor" (pag. 102).**

Printre puţinii care au înţeles şi a crezut cu toată fiinţa lui în Iisus Christos ca Dumnezeu şi om, în întruchiparea Lui umană şi divină, tot aşa cum Nae Ionescu îl descoperă în "metafizica" sa, prezentându-L tineretului ca revelaţie supremă şi de netăgăduit a creştinismului.

Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, tot ce a scris şi a spus, a făcut dintr'o convingere deplină şi dintr'o mare iubire pentru Dumnezeu, de aici şi preamărirea, lauda şi mulţumirea adresată continuu prin rugăciune, eternităţii dumnezeieşti în teologia sa doxologică.

Urmărind înţelepciunea şi dragostea Sfinţilor Părinţi faţă de Dumnezeu, Părintele Stăniloae încearcă să facă cunoscută prezeţa lui Dumnezeu în lume. El îl face cunoscut pe Dumnezeu oamenilor, datorită forţei şi a harurilor binefăcătoare divine asupra lumii, deoarece Dumnezeu se află în noi, El este om şi Dumnezeu. Întruchiparea Sa este cea mai concludentă dovadă că Dumnezeu este cu noi şi în noi şi nu ne va părăsi niciodată, El nu-şi părăseşte creaţia, prezenţa Lui este benifică, magnifică şi creatoare.

Dumnezeu deci există ca Dumnezeu şi ca persoană, El se manifestă prin Sfânta Treime, prin Ea îşi exercită puterea, iubirea şi ajutorul, prin Ea există, prin Ea ne putem înălţa la o înţelegere adevărată a persoanei divine, prin Ea gândim şi constatăm că suntem - Cogito ergo sum -, iar Biserica este piatra unghiulară a locului, a credinţei şi a rugăciunii, prin Biserică ne întâlnim mai uşor cu Dumnezeu, prin Ea îi descoperim mai lesne fiinţa, dragostea, răstignirea şi învierea, căci Biserica reprezintă Trinitatea pe care sufletul nostru o caută - Dumnezeu-Tatăl, Iisus Christos-Fiul şi Sfântul Duh Întăritorul. Deci pe această forţă unică a întregului univers se bazează Teologia Dogmatică Ortodoxă a Părintelui Stăniloae. Pe ea se axează întreaga creaţie a sa, fiind o operă magistrală, atotcuprinzătoare ca:

"Viaţa şi activitatea Patriarhului Dositei al Ierusalimului şi legăturile lui cu Ţările Româneşti, Cernăuţi, 1929"; "Catolicismul de după război, Sibiu, 1933"; "Viaţa şi învăţătura Sf. Grigore Palama, Sibiu, 1938"; "Ortodoxie şi românism, Sibiu, 1942"; "Poziţia D-lui Lucian Blaga faţă de Creştinism şi Ortodoxie, Sibiu, 1942"; "Iisus Christos sau restaurarea omului, Sibiu, 1943"; "Uniatismul din Transilvania - încercare de desmembrare a poporului român, Bucureşti, 1973"; "Teologia Dogmatică Ortodoxă, 3 volume, Bucureşti, 1978"; "Spiritualitatea ortodoxă, Bucureşti, 1981"; "Spiritualitate şi comuniune în Liturghia ortodoxă, Craiova, 1986"; "Chipul nemuritor al lui Dumnezeu, Craiova, 1987"; "Studii de Teologie Ortodoxă, Craiova, 1990"; "Chipul evanghelic al lui Christos, Sibiu, 1992"; "Reflexii despre spiritualitatea poporului român, Craiova, 1992".

Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, în afară de creaţia sa personală, a realizat şi o serie de traduceri de o mare importanţă pentru viaţa spirituală şi pastorală românească, astfel:

"Hristu Andrutsos, Dogmatica Bisericii Ortodoxe Răsăritene, Sibiu, 1930"; "Filocalia sau culegere din scrierile Sfinţilor Părinţi, 12 volume, Sibiu - Bucureşti, 1946 - 1991"; "Sf. Grigore de Nissa, Scrieri, Bucureşti, 1982"; Sf. Maxim mărturisitorul, Ambigua, Bucureşti, 1983"; "Sf. Atanasie cel Mare, Scrieri, Bucureşti, 1987" şi altele.

Cuvântul Înainte, notele şi comentariile aparţin toate Părintelui Stăniloae.

În acelaşi timp, consemnăm faptul că Părintele Stăniloae, în afară de recenzii, articole şi note explicative publicate în presa de specialitate din România, a conferenţiat în multe oraşe importante din străinătate, în cadrul Facultăţilor, Institutelor şi Seminariilor Teologice din Atena, Tesalonic, Paris, Strassbourg, Bonn, Heidelberg, Tübingen, Freiburg, Geneva, Oxford, Bossey, Chicago, New York, Boston şi altele.

Pentru meritele sale deosebite în domeniul teologiei, pentru creaţia sa extinsă asupra creştinismului internaţional, ecumenic, Părintelui Stăniloae i s'au decernat diferite titluri ştiinţifice şi distincţii ca: "Doctor Honoris Causa" la Facultatea de Teologie din Tesalonic, (1976), la Institutul Teologic "St. George" din Paris (1981), la Facultatea de Teologie din Belgrad (1982), la Universitatea din Bucureşti (16 Iunie 1992), apoi premiul "Dr. Leopold Lucas" dela Facultatea de Teologie evanghelică din Tübingen, "Crucea Sf. Augustin de Canterbury", oferită de Primatul Angliei (1981). Părintelui Stăniloae i se acordă de către Academia Română titlul de Academician (1990). (Este trist că România a fost ultima ţară care i-a decernat Doctoratul "Honoris Causa" şi titlul de Academician, adică de membru corespondent al Academiei, tocmai ţara natală, unde Părintele Stăniloae a trăit, a slujit ca preot, a fost profesor universitar, a creat opere inestimabile şi unde a suferit ororile de neuitat ale comunismului).

Un mare creştin şi un mare Român, Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae s'a distins prin valoarea sa creştinească, cărturărească şi naţională, ca o personalitate de mare prestigiu internaţional şi de referinţă, alături de Mircea Eliade, Gabriel Marcel, Berdiaev ş.a., creatori ai cuvântului şi ai spiritului uman, care l-au mărturisit pe Dumnezeul lumii în toate ipostazele sale de măreţie, de lumină şi de iubire neţărmurită faţă de om.

În ziua de 5 Octombrie, 1993, la ora 1.00 p.m., Părintele Prof. Dr. Dumitru Stăniloae s'a desprins de lumea aceasta pentru a trece pe tărâmul veşniciei, în Împărăţia lui Dumnezeu, pe care L-a iubit atât de mult şi la care s'a rugat neîncetat pentru iertarea, ocrotirea şi mântuirea oamenilor şi a ţării sale.

Corpul neînsufleţit a fost depus în Catedrala Patriarhiei din Bucureşti, iar înmormântarea a avut loc în ziua de 7 Octombrie 1993, la cimitirul Mânăstirii Cernica, alături de Gala Galaction, Ion Ţuculescu şi eroi ai neamului.

Fie-i ţărâna uşoară!

Amin!

LA POARTA LUI OMEGA

Închinăciune în stih dascălului meu, Părintele Stăniloae, plecat la cele veşnice

Aici, în spatele lumii,
pădurile de secvoia
templu şi rugăciune devenitu-mi-au.

Cu îndrăznire şi fără de osândă
stau de faţă trupului meu,
care nu poate fi nici al tău,
nici al vostru, nici al ideilor,
nici al copacilor, nici al păsărilor;
trupul
ce mi-a mai rămas din ocean, din munte,
din cer şi din timp,
despărţit de noapte şi zi -
acesta este trupul meu.

Cu îndrăznire şi fără de osândă
stau de faţă spiritului meu
care nu poate fi nici al ierbii,
dar nici al heruvimilor
şi nici al trupului meu.
Trupul meu locuieşte în spirit.

Cu îndrăznire şi fără de osândă,
eu sunt eu,
cel care să port spusul
ce Tu l-ai pus în mine
Spunătorule.

Nu vorba, ci spusul -
grăirea ce vede rostind
primordialul dans al luminii.
Spusul e a'văţa să păşeşti

după răsuflarea luminii,
să imiţi inspirarea şi zborul
după Pasărea Pnevma,
din începutul seminţei ce hrănea
prevestirea de zbor.

Dumitru ICHIM

EVANGHELIA EXILULUI (Noembrie 1993)

LUCRUL CARE NE LIPSEŞTE

Sergiu GROSSU

Orice episod este ***actual*** prin faptul că are, pentru noi, creştinii, o valoare strict spirituală. Ca să înţelegem conturul sufletesc al ***tânărului bogat*** din Evanghelia ultimei Duminici a lunii **(LUCA 18. 18-25)**, care s'a apropiat de Iisus cu întrebarea: - "Bunule Învăţător, ce trebue să fac, ca să moştenesc viaţa vecinică?", se impune imperativul identificării noastre cu el, dat fiind că fiecare reeditâm sau am reeditat - măcar în parte - experienţa acestui fruntaş al Legii.

Înainte de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, prin apropierea de Mântuitorul, deci înainte de a fi ***luminaţi*** de El, Lumina lumii (deşi pretindem că ne cunoaştem sufletul), avem o cunoaştere totalmente greşită despre noi înşine, "pentrucă ceea ce scoate totul la iveală, este lumina **(EFESENI, 5.13)**, şi nu întunericul fărădelegilor în care, de cele mai multe ori, ne complacem. Ca şi "tânărul bogat", şi noi ne închipuim că ducem o viaţă normală, în conformitate cu "poruncile" Legii, ignorând faptul că respectarea mecanică a unor prescripţii religioase şi-a unor reguli bisericeşti n'are nimic comun cu adevărata evlavie, ci este doar "o formă" a ei, lipsită de puterea Duhului Sfânt **(2 TIMOTEI, 3.7)**. Apostolul Pavel merge şi mai departe, în analiza comportamentului creştin, avertizându-ne că "învăţăturile începătoare ale lumii", respectiv învăţăturile Legii ("Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!"), "au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune, într'o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de nici un preţ împotriva gâdilării firii pământeşti" **(COLOSENI, 2.20-23)**.

De aceea, Domnul ni se adresează şi nouă, ca şi tânărului bogat din Evanghelie (nouă, care ne socotim creştini sadea, fiindcă ne bazăm pe frecventarea regulată a bisericii, pe gestul obolului din cutia milei, pe ajutorarea duminicală a săracilor, pe obişnuinţa rugăciunii "cu buzele" şi a postului de patru ori pe an), cu cuvintele de o importanţă fundamentală în orientarea vieţii noastre de credinţă: - "Îţi mai lipseşte un lucru: ***vinde tot ce ai...***" Acest "lucru", având un caracter axiomatic, nu înseamnă ***vânzarea*** unor acareturi pământeşti, a unor bunuri materiale. Ci trebue înţeles ***duhovniceşte,*** cu seriozitate, ca unii care suntem chemaţi să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viaţă" **(2 CORINTENI, 3.6)**.

Este vorba, prin urmare, de ***avuţiile noastre lăuntrice,*** ascunse cu dibăcie şi faţarnică evlavie în străfundurile ruşinoase ale omului vechi, avuţiile culpabilităţii şi ale înstrăinării de Dumnezeu, care ne periclitează "moştenirea vieţii vecinice" şi dobândirea unei "comori în ceruri". Căci ***dinlăuntru,*** ne avertizează Iisus, adică din inima oamenilor neconvertiţi, tâşnesc spontan şi irezistibil, următoarele ***bogăţii negative:*** "gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia" **(MARCU, 7.21-22)**. Aceste bogăţii interioare sau, ca să folosim o altă imagine biblică, aceşti ***idoli*** din inimă, ne împing spre nelegiuire, împiedicându-ne, zilnic, să nu ne întoarcem privirile dela "toate urâciunile" care ne fac să cădem (a se citi **EZECHIEL, 14.3, 5-7)**.

"Vinde tot ce ai", ni se adresează, astăzi, Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, aşa cum s'a adresat, odinioară, tânărului fruntaş al Legii. "Vinde tot ce ai" rău şi putred în tine, fratele meu deşărat, dacă vrei să ajungi, cu adevărat, ***o fiinţă liberă,*** un om nou, realizând, prin vânzarea ce ţi se recomandă, o trăire superioară tropismelor şi instinctelor care ţi-au sluţit chipul asemănării cu Dumnezeu; o viaţă de părtăşie şi de comuniune cu Tatăl Ceresc. "Vinde tot ce ai", cititorule, toate lucrurile firii pământeşti, descrise mai sus, lucruri potrivnice Duhului şi comandamentelor evanghelice, deoarece - atenţie! - "cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu **(GALATENI, 5.19-21)**.

Dacă nu ne vindem reziduurile păcatului, dacă nu ne lepădăm de eul nostru îndărătnic şi orgolios, care, conform revelaţiei pauline, "se luptă împotriva legii primite de mintea" noastră şi ne ţine robi "Legii păcatului" din mădularele noastre **(ROMANI, 7.23)**, nu-L vom putea urma niciodată de Domnul, cunoscându-I ***condiţia*** primordială: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi..." **(MARCU, 8.34)**. În caz contrar, urmarea noastră, ascultarea noastră de El va fi ***relativă,*** periodică, parţială, insuficientă, - o "imitatio Christi" cârpită cu poticniri, cu şovăieli, cu permanente şi detestabile dezertări.

...

"Apostolul", care se citeşte înaintea Evangheliei "Tânărului bogat", pune accentul pe ceea ce trebue să intervină în viaţa de credinţă a omului care, respectând îndemnul Mântuitorului, şi-a vândut bogăţiile răutăţii, descotorosindu-se de ele ca de o "haină mânjită" **(ISAIA, 64.6)**, şi caută să se îmbrace "cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare" **(COLOSENI, 3.12-16)**. O inimă ***golită*** de bogăţii şi idoli involutivi, în locul cărora s'a instaurat dragostea, împreună cu îngăduinţa, iertarea şi pacea lui Hristos. O inimă, în care locuieşte "din belşug" şi "în toată înţelepciunea", Cuvântul mântuirii.

Greşeala - teribil de amară în urmările ei - pe care o săvârşesc, din nefericire, atâţia din creştinii Exilului românesc, constă în faptul că, fără a se dezbrăca pe de-a întregul de "omul cel vechi", repudiat de Ap. Pavel, caută să îmbrace, peste haina vechiturii, haina "omului nou". Cu alte cuvinte, fără să renunţe la mânie şi vrăjmăşie, încearcă să se îmbrace cu o "inimă plină de îndurare"; fără să se lepede de răutate, s'ar vrea îmbrăcaţi cu bunătate, smerenie, blândeţe; fără să pună capăt clevetirilor şi vorbelor de ocară, le-ar place să se îmbrace cu îngăduinţă şi îndelungă răbdare.

Ca să ieşim din acest impas spiritual, cuvine-se să ***vindem,*** să ne descotorosim de tot ce se arată a fi un fals dinamism sufletesc, o activitate pseudo-religioasă, impusă ***din afară,*** prin presiunea unei Legi exterioare. Apostolul Neamurilor ne învaţă că ***trebue să capitulăm în faţa unui Legământ nou,*** după cum citim în Vechiul Testament: "Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor..." **(IEREMIA, 31.33)**. Legea cea nouă, odată interiorizată, asimilată de noi, ajunsă principiu intim şi director al minţii şi-al inimii noastre, capătă puteri ***centrifugale,*** aşa cum v'am subliniat cu altă ocazie, acţionând din lăuntru spre afară şi actualizându-se ***acum*** prin faptele credinţei care lucrează prin dragoste. O credinţă nu formalistă, cantitativă, ci ***calitativă,*** capabilă să vibreze încontinuu în noi şi să ne determine să practicăm, ***dintr'o pornire liberă,*** fapta de credinţă, identificându-ne, astfel, cu aproapele în nevoie, sub impulsul unui sfânt resort, sădit în noi, în chip miraculos, de Duhul lui Dumnezeu.

TRECEREA LA CELE VEŞNICE
A P.C.PR. ACAD. DUMITRU STĂNILOAE

Pr. Dr. Gheorghe I. DRĂGULIN

La catafalcul ilustrului profesor universitar, s'a adunat cu durere în suflet, la data de 5 Octombrie 1993, nu numai familia sa trupească ci şi familia spirituală, adică doctoranzii care s'au bucurat ani în şir de o privire ocrotitoare specifică şi atâţia dintre studenţii teologi ai seriilor de după 1950.

În urma reorganizării impuse, din anul 1948, iubitul nostru dascăl a fost chemat să ilustreze catedra de Teologie Dogmatică şi Mistică dela Facultatea din Capitală. La faima contribuţiilor doctrinare şi a confruntărilor cu multe personalităţi ale culturii româneşti de atunci, Părintele Profesor a adăugat de-a lungul anilor noi adânciri şi contribuţii teologice originale, privite din diferite perspective. Ele au culminat cu inegalabilele trei volume ale **Teologiei Dogmatice** (Bucureşti, 1978). Cercetările acestea conciliau într'o sinteză unică aprofundarea operelor patristice, îndeosebi ale Sfinţilor Dionisie Areopagitul, Maxim Mărturisitorul şi Grigorie Palama, cu chemările şi nevoile omului credincios şi ale celui necredincios din zilele noastre. Acestea toate alcătuiesc astăzi un tezaur teologic de mare preţ, făcut deja cunoscut peste graniţă de către autor prin centrele europene în care a conferenţiat, prin numeroasele volume tipărite în ţară şi în străinătate, sau prin întâlnirile ecumeniste la care a participat.

El va înfrunta desigur anii, deceniile şi chiar veacurile viitoare, într'atât de original sintetizează într'un tot o credinţă profundă, ortodoxă, meditaţii filosofice reluate şi audienţă iubitoare faţă de structura spirituală contemporană. De aceea P.C. Sa rămâne tipul de teolog creator al veacului nostru. Şi Academia Română l-a încununat pe titular în unanimitate.

Dar nu trebue să se uite niciodată că Părintele nostru Profesor a fost nu numai un dascăl unic în Teologie ci şi un formator de suflete dela catedră, dela amvonul bisericii, din foişoarele culturii. Pe lângă preumblările zilnice cu studenţii dela Facultate până la locuinţa sa, casa Părintelui Profesor era întotdeauna deschisă nenumăraţilor tineri, preoţi, călugări, intelectuali, unele obligaţia morală de a face cuvenita reparaţie morală prin a reconstitui dreptul de proprietate a Mânăstirii Cheia asupra averii ce-i aparţine de drept.

Lipsită decenii de-a rândul de proprietăţile ei firesti, ducându-şi existenţa numai prin mila credincioşilor, Mânăstirea nu poate azi să ducă povara unui proces cu statul român pentru redobândirea averii sale, singura prin care-şi poate reconstrui aşezămintele (corpurile de chilii şi celelalte clădiri) ajunse în paragină şi ameninţând să se prăbuşească.

De aceea facem acest apel la dumneavoastră, un apel de suflet, să sprijiniţi cauza noastră şi să ne ajutaţi să redobândim ceea ce ni s'a luat şi care este singura posibilitate prin care putem crea fondurile necesare reconstruirii clădirilor noastre ameninţate de ruină.

Sprijinind această cerere de a face dreptate unei instituţii fundamentale a Neamului nostru, dovediţi că sunteţi un bun Român şi un fiu al Bisericii poporului român.

Cu aleasă consideraţie,

Stareţ

Arhim. Cleopa NANU

Scrisoare deschisă către

PROCURATURA GENERALĂ A ROMÂNIEI

În atenţia:
Domnului Procuror General

Cu deosebit respect, vă aducem la cunoştinţă următoarele:

În vederea dobândirii averii Sf. Mânăstiri Cheia, ce figurează în reg. rol inventariat sub nr. 53/1948, fond Primăria comunei Măneciu, fila 1, şi care cuprinde la fila 1, nr. crt. 17/6, suprafeţele de teren - proprietatea Mânăstirii, în sumă totală de 274 ha şi 5856 mp, compusă din 10 parcele repartizate astfel: 21 ha şi 48,56 mp teren arabil, 12 ha şi 3000 mp fâneţe naturale, 4 ha şi 6960 mp păşuni, 1 ha vie altoită, 1 ha livezi cu pomi, 224 ha pădure, 7 ha şi 8820 mp curţi şi 2 ha şi 2200 mp alte terenuri şi neproductive, precum şi proprietatea ce figurează în dosarul nr. 274/1949, fond Consilieratul Agricol al jud. Prahova, fila 175, în "Tabelul cu bunurile imobile reţinute pentru G.A.S", în care figurează la nr. crt. 255 Mânăstirea Cheia cu teren arabil şi casa, în suprafaţă de 50 ha, situată în comuna Lipăneşti, reţinute de fosta G.A.S. - Măgurele,

Ne-am adresat în repetate rânduri organelor legale, abilitate de statul român pentru punerea în posesie, conform Legii 18, a terenurilor de mai sus, de către Mânăstirea Cheia, care a fost deposedată de regimul comunist, însă aceste organe refuză în mod sistematic, după o cunoscută mentalitate comunistă, să ne pună în posesia averii ce ne-a fost luată silnic de regimul comunist, pretextând că nu figurăm cu nici un fel de teren în registrul agricol, deşi dreptu-rile noastre de proprietate nu pot fi contestate, după cum rezultă din actul emis de Arhivele Statului - Prahova, cu nr. 1359 din 6 August 1992, act care atestă averea Mânăstirii noastre şi drepturile ei de posesiune.

Faţă de această situaţie, ţinând seama că Mânăstirea este instituţie de drept public, iar averea ei se bucură de ocrotirea legală a dreptului fundaţional,

Vă rugăm, Domnule Procuror General, să faceţi uz de toate prerogativele şi împuternicirile ce vi le conferă legile statului, spre a obliga organele abilitate cu aplicarea Legii nr. 18, să reconstituie drepturile de proprietate şi să pună în posesie Mânăstirea Cheia cu terenurile arătate mai sus, ţinând seamă de faptul că dreptul de proprietate al Mânăstirii Cheia asupra acestor terenuri este imprescriptibil de către vreo lege organică a statului român, care nu poate expropria prin nici un mijloc legal această Mânăstire de averea ce o posedă, ci dimpotrivă, statului român îi

Istorie de ştiut

DESPRE ACTUALITATEA ÎN POLITICA EXTERNĂ ROMÂNEASCĂ

-X-

Mihail Fotin ENESCU

Dar diplomaţia românească condusă de Titulescu şi chiar mai târziu, n'a interpretat potrivit realităţilor de atunci principiile salutare de politică externă dictate de poziţia noastră "la răspântia imperiilor", uneori moarte şi totdeauna în fierberea resuscitării.

Şi nici n'avea cum să procedeze altfel, fiindcă tocmai cunoaşterea problematicei româneşti şi europene suferea de un viciu de fond: identificarea inversă a primejdiilor, aplicarea deci pe dos a principiului de contractare a alianţelor după ordinea de precădere a acestor primejdii; adică primatul primejdiei vestice faţă de cea estică, a fascismului european faţă de a comunismului euro-asiatic.

Încrederea în eficienţa formelor juridice după ce nucleul rezistenţei europene faţă de Est reprezentat de Germania a căzut, convingerea că puterile occidentale fără Germania vor impune Rusiei la sfârşitul războiului câştigat cu ajutorul ei, respectarea acestor forme, convenţii, tratate şi pacte - sau că însăşi Rusia şi-ar propune să le respecte de bună voie, au fost iluziile cele mai funeste rezultate din acel viciu de cunoaştere a problematicei moderne, europene şi româneşti.

Dl. Coste se întreabă: cine a avut dreptate? cine a fost adevăratul realist? şi tot D-sa îşi răspunde: "Titulescu a avut dreptate; el este adevăratul realist". Ne întrebăm şi noi, "judecând istoria ultimilor 15 ani în perspectivă"; cum a avut dreptate Titulescu?

Dacă Titulescu ar fi avut dreptate, ar fi trebuit ca acum Preşedintele Truman, Churchill, Auriol şi Stalin să chibzuiască împreună într'o mai multă sau mai puţină armonie, destinele lumii democratice; între Statele Unite şi Rusia Sovietică să existe o intimitate cel puţin ca între Franţa şi Marea Britanie; Germania unitară, democratizată şi demilitarizată, să voteze la ONU când cu Sovietele, când cu Statele Unite, fără ca unele sau altele să se supere; Imperiul Britanic şi cel Francez să aibă o vigoare reînnoită şi să nu mai existe cartele mai riguroase ca în timpul războiului la Londra, după 7 ani dela sfârşirea războiului; Simplonul să circule plin de Occidentali şi de băştinaşi, cu fel de fel de treburi sau turişti, fără alte preocupări decât să ajungă mai repede la Sofia şi Bucureşti sau invers, la Milano şi Paris; numita "Cortină de Fier" să nu existe în terminologia politică şi în limbajul popular; adică Sovietele să fi respectat tratatele de alianţă, de amiciţie şi de asistenţă, şi azi Anders şi Mikolaiezik să guverneze la Varşovia, Benes şi Massarik la Praga, Regele Petru cu Fotici şi Macek la Belgrad, iar opoziţiile respective să n'aibă alte griji decât dilema votului majoritar sau proporţional; România, Ungaria şi Bulgaria, după judecarea şi pedepsirea lor de către cei 4 mari în deplin acord, cu mai multe zeci de milioane de dolari pentru politica lor mioapă, să fie redate democraţiei cu Maniu Prim-ministru şi urmaşul lui Titulescu la Externe, cu Tibor Ekhart în Ungaria şi Petkov în Bulgaria; ca partidele comuniste să n'aibă altă aspiraţie decât să pătrundă în parlament, iar la Moscova să nu privească decât ca altădată, partidele liberale la Londra şi Paris; Ţările Baltice să aibă aceeaşi situaţie ca Finlanda iar Austria să exporte petrolul dela Zisterdorf după ce Rusia s'a grăbit să onoreze declaraţiile dela Moscova din 1943; ultimul soldat american să fie de mult peste ocean şi azi numai să contribuie la mărirea producţiei de automobile şi posturi de televiziune, iar cercetările atomice să se îndrepte numai în direcţia zborurilor interplanetare; în Rusia să se construiască numai tractoare, iar "Pravda" să ceară prinderea agitatorului Mao-Tse-Tung şi predarea lui guvernului legitim şi amic al lui Ciang-Kai-Chek; despre Coreea să nu se ştie decât că s'au făcut alegeri (desigur libere) şi că a sporit comerţul cu Japonia; în sfârşit, ca lumea să nu se gândească la un nou război, decât ca la sfârşitul lumii în anul 2.000. Dreptate s'ar putea spune că a avut Titulescu, dacă cel puţin adepţii politici lui s'ar afla în străinătăţi în concediu, iar nu în exil, ca toţi "fasciştii" de rând.

Adevăratul realist a fost Titulescu? Nu e prea greu de gândit ce s'ar fi întâmplat dacă s'ar fi realizat întegral politica lui Titulescu. România ar fi semnat pactul de asistenţă cu Sovietele, prin care ar fi obţinut tot felul de garanţii. Germania ar fi considerat România ca angajată definitiv în câmpul frontului popular şi deci, ca un nou cap de pod sovietic, ca Cehoslovacia. La stipularea pactului cu Sovietele în 1939, Germania n'ar mai fi avut aşadar nici un interes să menajeze România; tocmai dimpotrivă, România ca şi Polonia, ar fi devenit o platformă de înţelegere germano-rusă. Revendicările ruseşti nu s'ar fi oprit numai pe Prut, ci s'ar fi întins până la Carpaţi, vechiul ideal rusesc; Germania n'ar mai fi avut nici un motiv să nu-i dea satisfacţie, cum Hitler a arătat precis în convorbirea cu Ciano, dacă România iese din poziţia de echilibru. Şi desigur, nu pactul de asistenţă cu România ar fi oprit Rusia să-şi realizeze revendicările, după cum nici pactul de asistenţă cu Polonia n'a împiedicat-o s'o împartă. În evenimentele din 1939-40 România ar fi dispărut de pe hartă, împărţită de vecini şi ocupată milităreşte. În războiul cu Sovietele, Germania, împingând armata roşie din colo de Nistru ar fi stabilit un regim de ocupaţie militară ca într'o ţară inamică şi în cel mai bun caz s'ar fi admis o ficţiune de stat vasalizat, cu un fel de guvern Nedici oarecare. După retragerea trupelor germane din teritoriile româneşti, statutul României ar fi fost determinat în ultimă instanţă de Rusia, cu participarea numai platonică a puterilor occidentale. Rusia şi-ar fi reţinut ce-a câştigat prin pactul ruso-german, cum s'a văzut în cazul Basarabiei şi Bucovinei, Ţărilor Baltice şi Poloniei; în plus ar fi reţinut probabil Dobrogea sub pretextul sancţionării Bulgariei pentru participarea la reăzboi alături de Germania; în cel mai bun caz, Dobrogea ar fi fost pusă sub un condominium ruso-român, adică în practică, echivalând cu o posesiune sovietică. România ar fi fost împinsă nominal peste Carpaţi, în aşteptarea unei soluţii radicale. Regimul "democratic" stipulat de acord cu aliaţii occidentali ar fi fost stabilit după interpretarea sovietică. Regele şi Guvernul în exil ar fi rămas la Londra ca Regele Petru, în timp ce încă din 1944 Groza, Parhon şi ceilalţi ar fi ajutat comuniştii să instaleze republica populară. Din 1939-1940, România ar fi început deci din toate direcţiile seria de schingiuiri morale şi teritoriale. Bogăţia economică a României ar fi fost sleită cu desăvârşire. Încă de pe atunci elitele româneşti ar fi fost decimate şi împărţite între lagărele ruseşti şi germane. Traumatismul acesta tragic zmulgându-i posibilităţile de rezistenţă, ar fi îngenuncheat naţiunea română sub un complex de neputinţă, ar fi redus-o la o populaţie de felahi, desconsiderată şi condamnată la pasivitate: lipsită de condiţia eroică, naţiunea română pierdea în istorie titlul la libertatea prin sine însăşi. Astfel fenomenul românesc s'ar fi pierdut în haosul dezagregării şi procesul unităţii româneşti s'ar fi întors cu veacuri în urmă.

Iată unde ar fi dus genul acesta de realism. Blocul micilor ţări realizat după gândirea lui Titulescu, adică blocarea Axei prin coaliţia celorlalte mari puteri occidentale cu Rusia Sovietică nu numai că n'ar fi schimbat nimic şi n'ar fi împiedicat războiul, dar l-ar fi grăbit şi ar fi accelerat dezastrul.

Iar politica "falsului realism" cum o numeşte Dl. Coste, a unor mici puteri ca Polonia şi Iugoslavia, n'a reuşit tocmai fiindcă n'a fost dusă până la capăt. În conjunctura dorită de Germania a drenării războiului spre Est, Polonia, în schimbul unor concesii, cum i s'a propus, s'ar fi salvat şi ar fi păstrat forţele intacte pentru faza a doua a limitării Germaniei la rolul de "primus inter pares" în Est, iar nu de imperiu oriental. Ce însemna Danzigul şi primatul Germaniei temperat de echilibrul occidental, faţă de pierderea libertăţii şi a teritoriilor dela Est!

Iar lovitura nechibzuită a lui Simovici, torpilând într'o clipă excelentele rezultate de pe urma politicii lui Svetcovici şi a Principelui Paul, azi se vede bine unde a condus. Tocmai fiindcă s'au crezut mai mult decât sunt şi s'au amestecat până la urmă în conflictul marilor puteri - Ridz-Smygly desconsiderând politica înţeleptului Mareşal Pilsudski şi Simovici pe acea a bunului simţ, a deschis drumul lui Rokosowski şi Tito.

Continuare în numărul viitor

ÎN ROMÂNIA, PE DRUMURI MOLDAVE

Petre PASCU

Pe parcursul unui drum lung, din care te întorci stup de impresii, vezi în orice loc ai poposi, faţa veche-străveche a ţării, alături de cea nouă, rod al hărniciei pe toate tărâmurile de activitate. Ziduri, în ele cu ecourile vitejiei, din ce a fost Cetatea de Scaun domnească; turnul Zamca, la poalele căruia îţi închipui sânge de războinici; interminabile galerii subterane, loc de refugiu din calea puhoiului duşman - iată peisajul vechi al Sucevei. Presa cotidiană a înregistrat, comentând pe larg, înfăptuirile vremii noastre. Reportajele continuă şi mai sunt încă atâtea de spus! Fala sucevenilor o constituie, desigur, bogăţia nesfârşită a ceea ce se cheamă **aur verde,** dând naştere industriei forestiere în tot jurul cetăţii, ca de pildă la Frasin, regiune de altfel şi minieră.

Dintre numeroasele monumente istorice, spre care vin oameni de pe tot globul, personal m'a emoţionat cu deosebire modesta biserică din Pătrăuţi, unde ajungi cu autobuzul 5, după ce, părăsind Suceava, treci prin Burdujeni şi Iţcani. O distanţă relativ mică.

Satul Pătrăuţi, răsfirat de nu-i mai dai de capăt, are pe o ridicătură a şesului dela poala munţilor, ctitoria lui Ştefan cel Mare, unic

Ştefan cel Mare şi familia sa, în tabloul votiv dela Voroneţ

vestigiu istoric moldovean ferit de vitregiile secolelor, fără să fi fost, adică, supus restaurării. În afara istoriei, eşti pus în cunoştinţă de cauză de către custodele Vasile Ionaşcu, întruchipare cumsecădeniei.

Plecând din punctul de pornire al autobuzului, pe distanţa lungă, până să ajungi la mânăstire, întâlneşti săteni şi droaie de copii, care - cu toţii - nu ar trece pe lângă tine, Doamne fereşte, să nu-ţi spună "Bună ziua". Semnul acesta de politeţe simplu, m' a dus cu gândul la satul copilăriei mele, Semlac, judeţul Arad, unde era mare ruşine să nu dai bineţe oamenilor, chiar dacă nu-i cunoşteai. Părinţii, învăţătorii, aşa ne-au învăţat.

Călăuza amabilă îţi mai spune multe-multe. Bisericii doar o dată i-au luat vântoasele acoperişul. Încolo, tot ce vezi e neclintit, ca'n timpul Marelui ctitor. Pictura aceeaşi. Vestita "cavalcadă", o frescă de oameni şi călăreţi, simbolizează înfrângerea Răului. La lumina unei lumânări, regretând lipsa electricităţii, ţi se arată chipul lui Ştefan cel Mare, al soţiei, al fiului Bogdan. Eşti informat că după icoana de aici s'a reprodus figura Domnitorului, în toate cărţile şcolare şi de istorie. Chiliile nu mai există, nici urmă de ele. "Singurul lăcaş durat de Ştefan, cu chilii de maici" - te face atent însoţitorul.

Ţi se deschide apoi, un registru îngălbenit de vreme: ***Cartea Sfântă,*** caligrafiată impecabil. Vade-mecum al atâtor şi atâtor ani, filele pe care le întorci cutremurat, vorbesc despre trecutul plin de peripeţii.

Precum atestă cartea, Nicolae Iorga a fost vizitator în 1924. Cu acel prilej, numeroase inscripţii slavone scoteau la lumină, ca de sub văluri negre, date privind istoria bisericii, a patriei noastre. Deasupra uşii dela intrare, în exterior, marele cărturar, cu un cuţit răzând tencuiala, a supus descifrării textul citit acum transcris:

"Io Ştefan Voevod, Domn al ţării Moldovei, fiul lui Bogdan Voevod, am început a zidi acest locaş, în numele cinstitei cruci în anul 6995=1487, luna Iunie 13."

Clădirea nu a durat decât trei luni.

Continui a răsfoi cartea şi citesc:

"17/30 Aprilie 1924. Spre amintire bunei primiri la bisericuţa lui Vodă Ştefan. N. Iorga". Un scris mărunt, cu creionul, încercuit probabil de custode, spre luare aminte. Îl găseşti semnat pe **Ştefan Iorga,** fiul profesorului. Într'un loc: **I. Dragoslav.** La 29 Aprilie 1929, alt autograf preţios: **George Enescu.** De câteva ori a lăsat urmă de trecere pe aici, pana istoricului literar **Lecca Morariu,** de prin partea locului. După alte numeroase mărturii: **I. Petrovici,** datat proaspăt, 5 Iunie 1971, **alături de N. Râmniceanu, prieten însoţitor al filosofului.**

Colecţia Petre PASCU

Cu o competenţă făcându-i mare cinste, ciceronele mă pune în situaţia fericită de a cunoaşte câteva legende pătrăuţene, la timpul lor fapte trăite. Mi se arată

Continuare în pag.19

FARA ARMÂNEASCĂ

VLAHII SUD-DUNĂRENI ÎN EPOCA MODERNĂ ÎN CONTEXT SUD-EST EUROPEAN

-III-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Izbucnirea revoluţiei din Franţa (1789) găsea Imperiul otoman antrenat într'un greu război, dus simultan cu cele două imperii - ţarist şi habsburgic - cele mai interesate în a-i lua locul în sud-estul Europei. În ciuda prognozei iniţiale, conflictul ruso-austro-otoman s'a arătat a fi lung şi dificil, deoarece ideile înnoitoare ale revoluţiei franceze puneau în primejdie monarhiile absolutiste. În acest context, Austria încheie cu Turcia tratatul dela Şiştov (1791) pe baza respectării statu-quo-ului antebelic, iar Rusia pacea dela Iaşi (1792) dar mai norocoasă, înglobând teritoriul între Bug şi Nistru şi căpătând pentru prima oară graniţă comună cu Moldova.

Selim al III-lea, urcat pe tron în anul declanşării revoluţiei franceze, după încheierea păcilor cu cei doi adversari, mai sus amintiţi, se gândeşte la aplicare unor reforme substanţiale care să modernizeze Imperiul. Decretate prin firmanul din 1793, aceste reforme, denumite "Noua Ordine" (Nizam-i Djedid), urmau să pună capăt dezordinii, anarhii feudale şi să impulsioneze meseriile şi comerţul. De fapt Selim al III-lea nu urmărea crearea unui stat burghez, ci a unui stat centralizat, cu o armată disciplinată, bine instruită şi dotată, care să nu depindă de feudalii locali. Un rol important urmau să joace specialiştii francezi, care au început să sosească în toamna anului 1792. Ar fi greşit să se creadă că sultanul şi miniştrii săi reformatori nutreau simpatie faţă de iacobinii francezi, iar executarea lui Ludovic al XVI-lea (1793), cu care Selim III corespondase, îl repugnase. Dar ocuparea Veneţiei de către Napoleon (1797), cu care Turcii făceau un comerţ intens, debarcarea în Egipt (1798), răciseră relaţiile franco-otomane şi chiar la încheierea primei alianţe între Turcia şi Rusia (1798), la care aderase şi Anglia în anul următor (N. Ciachir, Gh. Bercan, *Diplomaţia europeană în epoca modernă*, p. 238-239). Pe plan intern, Sleim al III-lea este nevoit să facă concesiii lui Ali Paşa Tepelena - cel care distrusese Moscopole şi pârjolise satele aromâneşti - celuilalt rebel, Osman Pazvantoglu, paşă de Vidin, să acorde aproape independenţă totală Muntenegrului şi să tolereze până la 1804, indisciplina ienicierilor care acaparaseră puterea în paşalâcul dela Belgrad. În acest context, Vlahii balcanici profită de situaţie, îşi intensifică în special negoţul, pătrunzând şi până la Viena, până la Leipzig , Veneţia, Braşov, Odesa etc. La izbucnirea răscoalei sârbeşti din 1804, sub conducerea lui Karageorge (se pare că avea ceva sânge vlah), s'au încadrat şi aceştia dând dovadă de aptitudini militare deosbite. Istoricul austriac B. Kallay remarca, încă din 1910, că toate popoarele creştine din Turcia europeană considerau cauza insurecţiei sârbe ca o cauză proprie. De acea, lupta Sârbilor a avut un puternic ecou în Grecia, Muntenegru, Albania, Bulgaria şi în Ţara Românească. Unul din marii specialişti în problemele balcanice D. Djordjevici, astăzi profesor la Universitatea din Santa-Barbara (California) - cu care am colaborat ştiinţific - scoate în evidenţă şi aportul Aromânilor şi Românilor, căci la sud de Dunăre în zona Plevna şi Vidin a luptat şi Tudor Vladimirescu cu voluntarii săi (D. Djordjevici, Revolutions nationales des peuples balkaniques (1804-1914), Beograd, p. 36-38). De asemenea, afirmă Djordjevici, revoluţia sârbă a determinat mişcări ţărăneşti în regiunea Vidinului şi în alte părţi ale Bulgariei, mişcări ale armatolilor şi klepţilor din munţii Olimp, în Muntenegru şi Albania septentrională. Zone care musteau de aşezări vlahe.

Unul din marii noştri istorici, A. D. Xenopol - pe care persoal îl apreciez mai mult decât pe Iorga - folosind izvoare şi lucrări consacrate Imperiului otoman (Cantemir, Zinkeisen, Hammer, G. Rosen etc.), ne prezintă veridic tabloul decăderii otomane şi mişcările care au zdruncinat temelia acestui edificiu, deja anacronic în secolul al XIX-lea. Scoţând în evidenţă importanţa elementului macedonean (aromân) în istoria sud-estului Europei, Xenopol relevă că Grecii, în timpul răscoalei din 1821 şi mai ales în declanşarea acesteia, s'au bazat în primul rând pe armatolii din regiunile muntoase ale Turciei eurpene. "Aceşti armatoli sau căpitani erau cu toţii de origine aromână, pe care Turcii încă dela prima lor intrare în Europa îi găsiseră agăţaţi pe vârfurile munţilor, aşezaţi în nişte sate sau oraşe ce păreau mai curând aninate de cer decât aşternute de pământ şi care rămăsese cu locuinţa în acele regiuni ce păreau a nu putea fi călcate de picior omenesc. Toţi aceşti armatoli păstraseră în văgăunile lor o neatârnare aproape deplină de puterea turcească" (A.D. Xenopol, *Istoria Românilor din Dacia Traiană*, p. 38-39).

În 1838 se tipărea la Belgrad în sârbeşte lucrarea lui Gherasim Gheorghevici "*Evenimentele importante ale istoriei Serbiei moderne*". Autorul acestei istorii este cunoscutul om de cultură, egumen al mânăstirii Studenica, apoi episcop de Şabaţ, unul din apropiaţii prinţului Miloş Obrenovici, membru al Consiliului de Stat, care alături de fraţii lui Miloş şi Mitropolitul Serbiei, au jucat un rol important şi politic în viaţa ţării (M. Milicevici, Pomenik znamenitih ljudi u srpskog naroda, Beograd, 1888, p. 153-156). Citind această carte (în 1984, la cartea rară la Belgrad), la pagina 94 găsesc următoarele: "Sunt născut la Vidin. Tatăl meu, Gheorghe era român, iar bunicul după tată s'a născut la Ciuperceni. Mama mea, care m'a născut şi m'a purtat la sân, era tot vlahă şi se chema Anuţa şi nu ştia nici o limbă, afară de limba ei maternă, adică vlaha" (p.94-95). Iată deci, spiritualitatea latină lasă urme, copilul orfan de ambii părinţi, găsindu-şi azil la mânăstirea Studenica, a ajuns unul din cărturarii Serbiei din prima jumătate a secolului al XIX-lea şi nici un biograf nu face referiri la originea sa nesârbă. Gherasim Gheorghevici (1779-1839), la subsolul cărţii sale face o serie de referiri, din timpul răscoalei lui Karageorge (1804-1813), la vlahi care au căzut pentru cauza sârbă şi dă multe citate şi în româneşte. În zona Timocului şi a Vidinului, locuiau şi mulţi Români, o parte din ei trecuseră la sud de Dunăre din cauza obligaţiilor grele pe care ţaranii trebuiau să le presteze pe baza Regulamentului Organic intrat în funcţiune în Ţara Românească în 1831 şi în anul viitor în Moldova. George Vâlsan numai pentru zona Timocului dă cifra de 300.000 de Români, iar savantul german G. Weigand, peste 200.000.

Revoluţia română dela 1821 de sub conducerea lui Tudor Vladimirescu s'a desfăşurat în cadrul complex creat de frământările popoarelor din sud-estul Europei şi în primul rând, lupta poporului grec pentru independenţă. Organizaţia revoluţionară "Filiki Eteria" (1814) bazată pe ideile iluminismului şi ale revoluţiei franceze, pe programul lui Rigas Velestinlis (după unele izvoare, vlah) şi pe experienţa revoluţiei sârbe (1804-1813), se răspândise printre toţi creştinii Peninsulei Balcanice, inclusiv printre vlahi. Planurile Eteriei prevedeau o insurecţie generală, astfel încât forţele otomane să se disperseze între Principatele Române, Muntenegru, Grecia, Peloponez, (inclus în 1715 în cadrul Imperiului otoman, luat dela Veneţia). D. Djordjevici arată că în prima fază interesele revoluţiei române concordau cu interesele Eteriei. O. Nakicevici, analizând documente otomane, ajunge la concluzia "că insurecţia română a fost preludiul revoluţiei greceşti din 1821, revenindu-i meritul de-a ridica primul steagul răscoalei". Aceste informaţii conjugate cu surse britanice, sintetizate, sună astfel: 1. Armata otomană să lichideze imediat pe rebelul Ali Paşa şi să ocupe Ianina; 2. Să lichideze focarul din Ţara Românească ; 3. Să înăbuşe drastic mişcarea din Peloponez, care începe să se propage şi în Grecia (Din rapoartele consulului britanic Francis Charnaud trimise din Salonic şi păstrate în fondul "The Levant Company". Dacă Ali paşa, aliatul vremelnic al Grecilor a fost lichidat, ca şi Tudor Vladimirescu, revoluţia elenă a continuat mulţi ani (1821-1830), mulţi vlahi ocupând posturi de comandă şi a angrenat marile puteri, flota anglo-franco-rusă distrugând la Navarino (1827) flota turco-egipteană, urmând şi un război ruso-otoman.

Ţinem să adăugam doar faptul că voluntari, între care şi Byron, şi subscripţii din majoritatea statelor europene şi din USA, luau drumul pământurilor greceşti, iar personalităţi ca preşedintele Monroe, regele Ludovic I al Bavariei, poetul Chateaubriand, filologul Ziersch, se pronunţau pentru cauza greacă (J. Droz, *Histoire diplomatique de 1848 a 1991*, Paris, 1972, p. 303). Până la urmă, tratatul dela Londra din 1830, proclama **independenţa** statului grec, primul în sud-estul Europei în epoca modernă. Aromânii, s'au implicat direct în această luptă şi numele de Colettis, Kallergis, Kolokotronis, prin funcţiile deţinute spun mare lucru. Burghezia greacă, pornind dela imboldul câştigării independenţei naţionale, începe sistematic, prin şcoală, biserică, presă, literatură să propage ideea restabilirii Imperiului Bizantin în factură modernă, Grecii urmând să joace un rol preponderent în sud-estul Europei. Grecii prin biserică şi şcoală, au reuşit să grecizeze mulţi vlahi, mai ales vârfurile intelectuale, comerciale, bancare, însă majoritatea populaţiei şi-a menţinut entitatea naţională.

În 1983, la Bucureşti şi-a susţinut lucrarea de doctorat, domnul Michel N. Romanos cu teza: "*Puncte de vedere şi teze privind originea şi limba cuţăvlahilor*". În sinteză susţine următoarele: în Peninsula Balcanică se disting 4 categorii de latinofoni: (a) românii; (b) istrovlahii; (c) meglenovlahii; (d) cuţovlahii. Termenul de cuţovlahi, a fost acceptat în sens interbalcanic la pacea iscăită la Bucureşti (1913), cu ocazia terminării celui de-al doilea război balcanic. Ei se mai numesc, aceştia din urmă, în literatura cultă, aromâni, iar alţii le spun "macedo-români"' termen utilizat de propaganda antigreacă pentru derutare. Cuţovlahii, se întind pe aria Tesalia-Durazzo-Skopje-Balkani. Domnul Romanos arată că există teorii contradictorii privind originea acestora, din care reţine: (a) provin din rândurile populaţiei dacice; (b) sunt descendenţii coloniştilor romani; (c) sunt autohtoni latinizaţi. Concluzia autorului că ei gândesc greceşte şi sunt bilingvi, adică vorbesc cu toţii greaca şi idiomul latin. Dar autorul nu recunoaşte că cuţovlahii care trăiesc în Albania, vorbesc albaneza şi limba lor, pe teritoriul fostei Iugoslavii, mai ales în Macedonia ,sârba, ori macedoneana slavă şi limba lor. Deci vorbesc greceşte pentrucă urmează şcoli greceşti, fac armata în limba greacă şi dacă nu cunosc limba ţării nu pot desfăşura o muncă productivă. Dacă am fost invitat ca specialis să fiu în comisie la un examen parţial, la susţinerea tezei, n'am mai figurat în comisie, fiind incluşi oameni care s'au ocupat niciodată de istoria sud estului-european. Teorii similare, au fost recenzate pozitiv, de o serie de periodice româneşti şi în ultimul timp, şi unde din îndepărtata Canadă a luat poziţie "Cuvântul Românesc".

Continuare în numărul viitor

AROMÂNII DIN BALCANI, VĂZUŢI PRIN MĂRTURIILE CRONICARILOR BIZANTINI DIN SECOLUL VII PÂNĂ ÎN SECOLUL XIV

Texte extrase din teza Dr. N. Caranica :

Les Aroumains, Recherches sur l'identité d'une Ethnie

(Aromânii, cercetări asupra identităţii unei Etnii)

Traduse din limba franceză de D. Bacu

Urmare din numărul trecut

În ceea ce priveşte deci Aromânii (Vlahii) din Macedonia, Tessalia şi actuala Bulgarie, o primă menţiune apare deja în sec. VII. Descoperită la muntele Athos, la mânăstirea Kostamonitou, reprodusă de P. Uspenski în 1877 şi citată de Th. Capidan, aceastâ mică notiţă spune, citând "*în timpul împăraţilor iconoclaşti, Vlachorynchinii (adică Vlahii care locuiesc pe malurile Rynchinei, râu din Macedonia) şi Sagurdaţii au cucerit Bulgaria, au înaintat încetul cu încetul, au cucerit Macedonia, au pătruns în sfântul Munte cu familiile lor, copiii şi femeile, pentrucă nu era nimeni care să-i oprească şi să le facă război.*" Aceste triburi trăiau în Chalcidica şi în câmpiile Salonicului şi Vardarului. Ciobani migranţi, constituiau probabil un amestec de Vlahi, "Sklavones", Antes şi cu certitudine reziduuri celte din Balcani. Th. Capidan găseşte în această prezenţă a Vlahilor explicaţia cuvântului SARONIC, în aromână Sărună, care n'ar fi decât o transformare a cuvântului SALONA.

La 976, un eveniment reaminteşte existenţa Aromânilor în regiunea Pindului: asasinatul lui David, ultimul fiu al contelui Sişman. G. Kedrenos, care a trăit în sec. XI-XII, autor al unei cronici universale, transmite această informaţie luată din cronica mai veche a lui Skylitses. Notează că David a fost asasinat de Vlahi nomazi "Kelatores" între Kastoria şi Prespa, la locul zis "Stejarul frumos". Cuvântul care indică pe aceşti Vlahi, Kelatores, ar veni din vechea slavonă şi ar însemna "rutier" (deşi o asemănare tulburătoare cu substantivul român "călător" ar putea sugera şi o origine latină a cuvântului n.t.). Într'adevăr, Aromânii erau bine cunoscuţi în această epocă drept caravanierii prin excelenţă, care asigurau transportul mărfurilor de-alungul lui Via Ignatia şi în ansamblul Balcanilor. Kedronos notează de amenea că la 1014, Samuel, regele Bulgarilor, a luat hotărârea să construiască forturi în locurile cel mai amenintate de către Bizantini, la Kimba-Longos şi la Klidon. Numele acestea sunt respectiv transcrierea a două nume aromâneşti: Câmpu-Lung şi Clleaia.

La 979, împăratul Bizanţului Vasile al II-lea, viitorul Bulgarocton, pune pe Vlahii din Hellada - Grecia - continentală sub autoritatea protospătarului Niculiţă cel Bătrân. Acesta confirmă existenţa în Tessalia a unui nucleu etnic aromân foarte important, a cărui origine este fără îndoială foarte veche. Detaliile acestui episod se găsesc în "*Sfaturi şi povestiri pentru Împărat*", scrise de Kekavmenos între 1075 şi 1078, în prima parte a manuscrisului zis a lui Vasilijewskij şi publicat la St. Petersburg în 1896, sub titlul de Strategikon.

În cea de a doua parte, Kekavmenos descrie o revoltă a Aromânilor din Pind la 1066. Insurecţia ia naştere în regiunea de pe râul Pleros, în Tessalia, între Farsala şi Larissa.

Conducătorii mişcării se numeau "Verivoi vlahul, Slavota din familia Kermalak, Ioan Gremianites şi Vlahii din Gramiani". Aromânii îl aleg drept conducător general pe protospătarul Niculiţă care se bucura de încrederea generală şi care era chiar bunicul lui Kekavnemos.

Continuare în numărul viitor

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

SESIUNEA FREIBURG

Pavel CHIHAIA

Ca în fiecare an, Institutul şi Biblioteca Română din Freiburg-im-Briesgau (Germania), cea mai însemnată vatră de cultură românească din afara hotarelor ţării, aflată în vechiul oraş din marginea Pădurii Negre, a organizat şi anul acesta, ca întotdeauna la începutul lui Octombrie, o sesiune ştiinţifică, precedată de o consfătuire administrativă. Oaspeţii, veniţi ca de obicei din ţările Occidentului, şi, precum în ultimii trei ani, şi din ţară, au fost întâmpinaţi de doamnele Irina Nasta şi Rodica Moşinski, care continuă, împreună cu directorul Institutului, istoricul Iancu Bidian, să ţină la dispoziţia cercetătorilor români şi străini acest valoros tezaur cultural, fără nici un fel de recompensă materială pentru generoasa şi - trebue să subliniem - foarte împovărătoarea activitate.

Adunarea generală ordinară pentru anul 1 Oct. 1992 - 1 Oct. 1993 a fost deschisă de preşedintele comitetului de conducere, istoricul Matei Cazacu, după care, directorul Institutului Iancu Bidian a menţionat diligenţele în vederea obţinerii fondurilor necesare pentru supravieţuirea Institutului, arătând totodată ampla activitate şi colaborările cu mediile universitare, precum şi sugestiile primite în legătură cu noi teme de cercetare. La proiectele de perspectivă, prof. Aurelio Răuţă a sugerat - şi propunerea sa a fost reţinută - să se iniţieze, în anul 1994, o sesiune ştiinţifică la Paris.

Prima parte a Sesiunii ştiinţifice din 2 Octombrie a fost consacrată bizantinologului Petre Năsturel, la împlinirea vârstei de 70 de ani. Luând primul cuvântul, istoricul Matei Cazacu a arătat că în viaţa lui Petre Năsturel, cărturar de aleasă valoare, dintre cei care au dus mai departe tradiţia bizantinologiei în ţara noastră, s'au succedat trei perioade: prima, dela naşterea sa la Paris, la 1 Aprilie 1923, până la plecarea sa din Franţa, în 1943, venind în România pentru a se înscrie ca voluntar în lupta împotriva Sovietelor, a doua, din 1943 până în 1970, traversând întunecatele decenii ale dominaţiei comuniste, şi cea de a treia, din 1970, an în care alege libertatea şi se instalează în Parisul său natal, unde va desfăşura o bogată activitate ştiinţifică la SNRS.

Expunând pe larg viaţa şi activitatea lui Petre Năsturel, istoricul Pavel Chihaia a descris mediul universitar în care a activat cercetătorul în România, strânsa sa colaborare cu profesorii Vitalien Laurent, Mihai Berza, Emil Lăzărescu, Emil Condurache. Cunoscând temeinic limbile greacă, bizantina, latina şi medio-bulgara, Petre Năsturel a studiat, în primul rând, şi a pus în lumină legăturile Ţărilor Române cu Bizanţul, dând la iveală documente inedite şi relatări în legătură cu aceste relaţii, descrise atât în doctoratul său dela Iaşi, din 1951, cât şi cel dela Sorbona din 1979, publicat în lucrarea de referinţă "Le mont Athos et les Roumains. Recherches sur leurs relations du milieu du XIVe siecle a

Cu o curiozitate vie, cu o minuţioasă rigoare ştiinţifică, Petre Năsturel a publicat 150 de titluri atât în legătură cu relaţiile Ţarilor Române cu Bizanţul, cât şi cu Grecia post-bizantină, cu lumea balcanică, apoi studii despre trecutul Bisericii române şi, implicit, despre arta veche românească, lucrări de sigilografie, heraldică, numismatică, genealogie şi diplomatică.

Pavel Chihaia, care l-a cunoscut pe Petre Năsturel îndată după venirea acestuia în ţară, în 1943, a evocat familia Gheorghe Fratostiţeanu, frecventată de ei, cuib al rezistenţei anticomuniste, unde s'a întemeiat organizaţia "Mihai Eminescu", apoi relaţiile cu Emil Lăzărescu şi George Brătianu, ultimul încredinţându-l, prin soţia sa, manuscrise care plecau spre Paris în valiza diplomatică a Ambasadei franceze. Prin ţinuta sa demnă, acest pasionat om de ştiinţă a fost mereu animat de un optimism luminos, care l-a ajutat să străbată zilele zilele sumbre ale deceniilor de dominaţie comunistă.

În continuarea şedinţei de comunicări, istoricul Dan Cernovodeanu a conferenţiat despre "Stemele valahe din Armorialul Wijnbergen în lumina ultimelor cercetări", menţinându-şi afirmaţiile făcute cu paisprezece ani în urmă, referitoare la atribuirea a două steme din Armorialul Wijnbergen, unuia din ultimii Asăneşti (lui Ioan Assan al III-lea) şi voievodului nord-dunărean Litovoi. Dan Cernovodeanu se înscrie împotriva afirmaţiilor heraldistului Marcel Sturdza-Săucesţi, precum şi istoricilor Radu Ştefan Ciobanu şi Nicolae-Şerban Tanaşoca, care atribuie altor epoci şi altor titulari celor două steme, sub care se află indicaţia "Roy de Blaquie", întemeiaţi pe noi scrieri de epocă. Un alt cercetător, I. Stănescu, s'a raliat recent opiniilor emise de către Dan Cernovodeanu.

A urmat la cuvânt Petre Năsturel, care a identificat "Un nou cronicar din secolul al XVI-lea: Isaia dela Slatina", cum sună titlul comunicării sale. Este vorba de un al patrulea cronicar al cronicii moldoveneşti din secolul al XVI-lea, necunoscut până în prezent, care a redactat un fragment cuprins între contribuţiile lui Eftimie şi Azarie în manuscrisul dela Kiev. De fapt, acest fragment a fost despărţit de cronica anterioară prin precizarea (în limba slavă) "Şi acestea până aici". Această formulă de încheiere a unui text anterior pe care o foloseşte cel care îl continuă, este o moştenire din literatura istorică bizantină şi ea a fost neglijată de cei ce au identificat cronicarii moldoveni din secolul al XVI-lea.

Comunicarea scriitorului Victor Popescu, intitulată "Definirea raporturilor între minorităţi şi majorităţi în sânul Statelor multinaţionale" a pornit dela consideraţia că termenul de "naţiune", care a fost ocultat de filosofia marxistă, preocupă din nou pe politologi. Reconsiderarea şi definirea corectă a acestei noţiuni solicită o înţelegere adecvată a termenului. Statele occidentale sunt state multinaţionale dar cu naţiuni solidare, deci state plurinaţionale dar unitare. Şi naţiunile eliberate din Est trebue să înţeleagă necesitatea armoniei statale, cu respectul individualităţilor etnice. Conferenţiarul propune reuniuni, mese rotunde, pentru iniţierea unui limbaj comun, acceptabil diferitelor etnii, pentru eliminarea neînţelegerilor şi conflictelor.

Profesorul Aurelio Răuţă, înscris cu comunicarea "Februarie 1938, distrugerea democraţiei în România", a pus în lumină semnificaţia acestei date, când sistemul democratic românesc s'a prăbuşit, urmând cei 60 de ani de dictatură a unor regimuri autocrate. Profesorul Răuţă a distins trei etape în domnia lui Carol al II-lea: o primă etapă (1930-1933), când are pe Iuliu Maniu împotriva sa, când Nicolae Iorga nu poate soluţiona problemele Statului, cea de-a doua etapă (1933-1937), cu patru ani de domnie pacifică, în care ţara a cunoscut o remarcabilă dezvoltare economică şi culturală, şi, în sfârşit, ultima etapă, cei trei ani dramatici, cu dictatura instaurată în Februarie 1938, încheiată la 6 Septembrie, când Carol al II-lea a fost nevoit să părăsească ţara. În Februarie 1938, suprimând constituţia, Carol al II-lea a hotărât formarea unui guvern autocrat, trecând la dictatură, cenzură şi disoluţia parlamentului. Singurul partid care a protestat energic împotriva instituirii dictaturii a fost cel naţional-ţărănesc al lui Iuliu Maniu.

Profesorul Roberto Scagno, din Torino, a citit lucrarea "Observaţii critice despre Constantin Noica şi cultura română", subliniind caracterul filosofiei lui C. Noica, dialogurile sale personale, idealul vieţii ascetice, recomandarea studiilor antice şi a unor filosofi germani, apoi - un fapt foarte important - meritul său că a reuşit să risipească, începând din anii 60 atmosfera apăsătoare, dogmatismul comunismului cultural, iniţiind grupul dela Păltiniş. Totuşi, consideră profesorul R. Scagno, filosofia originală a lui C. Noica, care a precizat fondul autohton de limbă ca element specific naţional şi o contribuţie românească originală la culturala europeană, nu a luat în consideraţie, pe de-o parte tradiţia istorică creştină din Ţările Române, şi nici, din punct de vedere teoretic, raportul între morală, politică şi istorie.

În comunicarea "Amurgul lui Petre Ţuţea", Dr. Mihai Neagu, care a cunoscut nemijlocit ultimii 25 de viaţă şi activitate ai filosofului, fiindu-i discipol încă din iarna anului 1965, i-a devenit şi medic curant după absolvirea Facultăţii de medicină. Dr. Mihai Neagu a evocat particularităţile psihologice şi de comportament ale lui Petre Ţuţea, din ultima parte a vieţii, relativ puţin cunoscute, urmărite în devenirea lor.

Profesorul Radu Enescu a propus o "Paralelă între Pamfil Şeicaru şi Nae Ionescu", de primul legându-l şi o prietenie foarte strânsă, de cel de al doilea admiraţia pe care au avut-o şi discipolii săi Mircea Eliade, Emil Cioran şi Constantin Noica. Profesorul R. Enescu a arătat că, comunicarea sa este de fapt un capitol dintr'o carte care urmează să apară, şi unde se găsesc, de asemenea, portrete ale unor personalităţi din exil, ca Vintilă Horia, Aron Cotruş, Horia Stamatu şi alţii. Evocând pe Pamfil Şeicaru cu o coloratură afectivă, profesorul R. Enescu a amintit, printre altele, de strânsa prietenie a acestuia cu Nichifor Crainic, care s'a risipit între 1918 şi 1924, din motive pe care P. Şeicaru nu le-a destăinuit niciodată, precum şi de prietenia cu Ion Petrovici. În linii mari, P. Şeicaru avea un caracter ferm şi îşi exprima succint, sincer şi original opiniile, de multe ori incomode. El a prevăzut - aşa cum arată articolele sale premonitorii - pericolul sovietic, şi viitorul i-a dat dreptate.

Prezentând, în final, punctele de incidenţă a gândirii lui Pamfil Şeicaru cu aceea a lui Nae Ionescu, profesorul Radu Enescu a arătat că discipolii acestuia din urmă au fost atraşi spre Nae Ionescu de năzuinţa spre cunoaştere proprie, de o împlinire personală, de revelaţia sacrului în sine şi în lumea din jur.

ASOCIAŢIA PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA

Dragi compatrioţi,

Perspectiva Reîntregirii Ţării este mai sumbră ca oricând. Neo-comuniştii dela Bucureşti şi sneguriştii dela Chişinău, susţinuţi de Europa-Liberă şi unele periodice antiunioniste din ţară şi de peste hotare, vor să înveşnicească independenţa Basarabiei faţă de ţara mamă.

In consecinţă, se cere o redimensionare rapidă a activităţii Asociaţiei "Pro Basarabia şi Bucovina" cu membri şi simpatizanţi în zeci de ţări ale lumii.

Rog insistent ca pretutindeni să se ţină întruniri de revitalizare şi constituire de Filiale ale Asociaţiei cu următoarea ordine de zi:

"Reîntregirea: teze şi antiteze" (conferinţă) şi Alegerea unui Comitet de Conducere al Filialei (pe ţări şi oraşe).

Comunităţile româneşti, care doresc să se includă în această acţiune profundă naţională, pot cere textul conferinţei, statutul şi platforma-program la adresa:

NICOLAS LOUPAN
13 Rue de 4 Vents,
92380 Garches, France

Pelerinaj românesc la Lourdes

Biserica Română Unită (Greco-Catolică) din Páris, păstorită de Monseniorul Gheorghe Surdu, şi Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, Filiala Franţa, au organizat un pelerinaj la Lourdes, Sâmbătă, 21 August şi Duminică, 22 August, anul curent.

Au participat 40 de refugiaţi români, creştini catolici şi ortodocşi şi cinci Francezi, dintre care trei călugăriţe.

Lourdes este faimoasa localitate din Sudul Franţei, unde Fecioara Maria s'a arătat tinerei Bernadette Soubirous, în anul 1858.

Ajunşi la Lourdes, credincioşii ortodocşi şi catolici, în deplină armonie românească şi creştină, neam îndreptat spre grota apariţiilor, când începea să se înnopteze. Pe vastul teren din faţa grotei, ne-a întâmpinat un spectacol uluitor: peste zece mii de pelerini veniţi din toată lumea defilau într'un imens fluviu cu făclii aprinse, cântând imnuri religioase. Din când în când, toţi pelerinii cântau: "Laudate, laudate, laudate Maria!" şi înălţau făcliile spre cer.

Apoi ne-am îndreptat spre grota unde Fecioara Maria s'a arătat Bernadettei. Toţi ne-am rugat fierbinte pentru binele României şi al familiilor noastre şi am băut din apa sfinţită, care a vindecat pe mulţi bolnavi incurabili.

Toţi pelerinii, ortodocşi şi catolici, ne-am rugat împreună pentru România, pentru Românii în suferinţă şi pentru unirea tuturor Românilor şi a bisericilor creştine.

Am participat apoi la serviciile religioase din biserici şi la mişcătoarea liturghie, în imensa biserică subterană, a doua în lume, ca mărime.

Deşi eram obosiţi, după un drum de 1.600 de Km cu autocarul, în ochii tuturor străluceau o flacără de mulţumire şi de împăcare cu noi înşine şi cu lumea.

Remus RADINA

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

23 AUGUST VĂZUT DELA 10.000 DE KM

Când România a pornit războiul pentru recucerirea Basarabiei, eram pe vapor între Hawaii şi San Francisco; iar când România a încetat lupta eram în Detroit, Michigan. Deci vom comenta "23 August" în baza informaţiilor culese din mass-media americană şi complet neinformat de manipulările celor care trăgeau iţele şi împingeau suveica prin urzeala ambasadelor... "Ca să ieşim dela război".

Astfel am aflat că Majestatea Sa Regele Mihai l-a chemat pe Premierul şi conducătorul armatei, Generalul Ion Antonescu, să vină în audienţă la Palat, dar în loc de audienţă, Generalul Antonescu a fost arestat... Avioanele germane au bombardat Bucureştiul... România s'a aliat cu "Aliaţii" şi a început să lupte şi să ia prizonieri germani etc.

Ştirea c'am ieşit din Axa frântă nu m'a surprins. Soarta războiului se pecetluise la Stalingrad şi noi eram între "Ciocan şi Aviaonele B-29" care ne băduseră o mostră: Ploieşti. Ce ne îngrijora şi enerva era scurtimea ştirilor.

Dar surpriza n'a fost "23 August", când armata a primit ordin să ridice mâinile, ci ştirea din "12 Septembrie" când s'a anunţat oficial că România şi Rusia au semnat armistiţiu. În mod oficial luptele încetează după semnarea unui armistiţiu care pavează drumul către încheierea păcii. (Armistiţiu: "Suspendarea temporară a acţiunilor militare prin înţelegerea partidelor beligerante", Dicţionarul Limbii Române Moderne, N.R.)

Deci dela 23 August până la 12 Septembrie (20 de zile), Rusia, ce făcea parte din forţele Aliaţilor - şi singura ţară din grupul Marilor Puteri cu care ne luasem de gât - era în război cu noi, iar noi eram în război cu Axa!

Pentru punerea la punct a istoriei trebue precizat: timp de 20 de zile, al Doilea Război Mondial a avut a treia putere belicoasă, România, care era în război şi cu Axa şi cu Rusia Aliată!

Doream să ieşim din lupte, dar ne luptam cu tot mapamondul!

Poate că s'ar fi evitat diplomatica poticnire, dacă cei care au tras suveicile şi-ar fi amintit că Rusul a rămas tot Rus, chiar dacă îmbrăcase blana proletară şi promitea două oale de borş pentru fiecare hazaică.

Consecinţele apar şi astăzi pe trupul ţării. În timp ce noi ne luptam pentru victoria Aliaţilor, "Aliaţii Ruşi" continuau să înşface prizonieri pe cei ce primiseră ordin regesc: să înceteze orice act de ostilitate împotriva armatei sovietice.

130.000 de suflete ostăşeşti au luat drumul Siberiei!

Văzut dela 10.000 de kilometri, "23 August" a fost o necesitate (şi cu noi şi fără noi, Germania tot ar fi pierdut războiul), dar executarea planului s'a făcut pripit şi dela coadă la cap: s'au înhămat la căruţa păcii mai întâi încetarea ostilităţilor şi după 20 de zile s'a semnat armistiţiul.

• • •

NE-AM DEMOCRATIZAT MELOMANIA

Echipa teatrală "Clanul Bănică" în turneu prin centrele româneşti, prezintă ultimele melodii din ţară, mai exact muzică americană în versiune tricoloră, executată de Cornel Gutui, Ilie Ecsy şi Nicolae Tănase. Am auzit şi văzut melodiile împreunate cu zvâcniri de burtă şi tremurici de coapse "à la Madona" şi Elvis Presley imitate de Loredana Groza şi Ştefan Bănică. Singura care nu şi-a găsit omoloagă a fost Mioara Lincan, iar singurul care nu ne-a spart timpanele şi ne-a întors cu gândul la idilele şi baladele bunicilor a fost Dan Spătaru cu "Ţărâncuţă, ţărâncuţă" şi alte melodii nemolipsite de rock.

Ne place, nu ne place, asta-i muzica ce se cântă cu succes în ţară.

Dialogul între Seniorul şi Juniorul Bănică, cu umor şi poante politice ne-a reamintit de Tănase, Groner, Stroe, Vasilache etc., veteranii teatrului de revistă.

A fost un program bogat răsplătit cu aplauze, dar căruia i-a lipsit, în respect pentru ţara ce-o vizitează, o melodie populară americană; iar la final aşteptam să cântăm cu toţii "Deşteaptă-te, Române".

• • •

CE NE SPUN VIZITATORII

Cel mai bun sfat pentru a-ţi păzi casa: stai acasă, ori lasă pe cineva acasă când te duci la cumpărături etc... Bucureştiul este luminat... Geamurile dela Palatul "Victoriei Socialiste" sunt sparte. Tot ce s'a putut fura s'a furat... S'au deschis prăvălii foarte mari, frumoase şi bine asortate a căror clientelă de bază sunt Ţiganii, Turcii, Arabii, foştii şi actualii comunişti... Multe prăvălii şi întreprinderi sunt proprietatea foştilor tovarăşi de categorie grea: ambasadori, consuli etc.... Am stat în Bucureşti trei săptămâni şi tot trei săptămâni n'am avut apă caldă... La televizor vezi aceleaşi reclame ca'n America: M&M nu se topeşte în mână ci în gură... Mulţi şi-au cumpărat maşini de făcut îngheţată şi-au devenit negustori ambulanţi... un şerbet, 100 lei... Se găsesc banane, smochine, portocale, tot ce vrei... În Transilvania e mai bine, găseşti apă caldă... Muzica şi moda ca'n America... "Panepot" o cofetărie elegantă (firmă italiană) are tot ce vrei... Ţiganii şi comuniştii formează noua clasă de îmbogăţiţi... Nu se mai spune "îmbogăţiţi de război" ci "îmbogăţiţi de revoluţie"... Pentru un American o cameră la cel mai elegant hotel - $110... Dolarul la negru - 1200 lei, pe curând, 2000 de lei.

• • •

Urmare din pag.16

o dungă pe coasta muntelui. O deslueşesc bine. E "drumul robilor". Ştefan Vodă pusese, adică, pe prizonierii de război să scoată piatră din munte, purtată dela mână la mână, până în Suceava, spre a se dura cetatea. Mi se mai dau relaţii privind **Dealul Via, Dealul Zmeului,** tot atâtea simboluri ale vitejiei.

Albastrul de Voroneţ - concurenţa cerului de amiază - e punctul atractiv pentru pelerini. Revăd mormântul lui **Petru Comarnescu,** după ce participasem la înhumare, - 1 Decembrie 1970. Se proiectează aici un monument funerar, pe aceeaşi linie cu al robilor. Nu peste mult timp, lucrările vor fi gata. Două eleve care l-au cunoscut pe Comarnescu depuneau flori pe movila încă proaspătă, aprindeau lumânări...

Când nu ai mai fost la Botoşani, cauţi casa Iorga, loc de naştere. Vezi o reconstrucţie, pe vremuri căsucă acoperită cu stuf. Istoricul a văzut lumina zilei, fapt cunoscut, în casele Cuza. Muzeul de acum, semnifică doar anii copilăriei. "Aici am copilărit eu." - lămurire dată secretarului Barbu Theodorescu. Asociez clădirea indignării exprimată undeva de G. Călinescu, privind muzeul Grigorescu din Câmpina, unde, prin zelul unor neghiobi, podeaua veche a fost înlocuită cu parchet. Casa copilăriei lui Iorga, avea pe jos lut, nu parchetul ce-l vezi acum. Trebuia să se revină cât mai grabnic la înfăţişarea de altădată. Un mobilier simplu, de epocă, rafturi cu tipărituri, lectură a copilului Iorga.

Ipoteştii de asemenea provoacă nedumeriri prin construirea unui fel de conac. Autenticitatea urmelor sfinte o are doar bisericuţa familiei, o prezintă mormintele părinţilor lui Eminescu, ale celor doi fraţi, salcâmii groşi cancerati de vreme, teiul şi "natala vâlcioară". Atât. Bârnele, conacul, şindrila veche, ar trebui să fie ca, de pildă, ale căsuţei de peste drum de fântâna cu roată din grădina Eminoviceştilor... Stând pe bancă, între florile cam prea alese şi ele, reflectam încă asupra unui lucru: odată cu înfiinţarea catedrei Eminescu, ce-ar fi să se numească aici un învăţat, cum s'ar zice cu un cuvânt ce-i repugna lui Perpessicius, un eminescolog? S'ar mări sensibil prestigiul muzeului...

Tineri bucovineni din comuna Raşca

După drumul de 8 kilometri dela Moldoviţa, sosesti la Raşca, tipic sat de munte: case, majoritatea de lemn, răsfirate de-a lungul pârâului vestit pentru belşugul de păstrăvi. Bună parte a locuitorilor, dacă nu toţi, sunt huţuli, ramură prin dialect, a Ucrainenilor. Ei au rămas în afara cooperaţiei, datorită terenului muntos, pământul fiind neprielnic cerealelor. De o hărnicie pilduitoare, oamenii mânuiescc unealta străbună: coasa. Bogăţia lor, iarba. Peste tot iarbă şi copaci, brazi.

Fusesem de mult invitat la Raşca. Mi s'a făcut o primire cu neputinţă s'o uiţi, de către familia Oblesniuc, numeroasă. Vatra ei - o casă, evident, bătrânească. Dar fiecare din cei opt membri şi-a înjghebat gospodăria proprie. Model de gospodărie. Singur Ştefan, tânăr blond, frumos, atletic aş zice, mai locuieşte cu bătrânii. Nicolae Oblesniuc, tatăl, încă vioi la vârsta înaintată, mi-a arătat stâlpi lângă stiva de scânduri: viitoarea casă a lui Ştefan. Mândria acestuia, calul, cal de rasă. A primit pe el 17 mii, dar nu-l dă. Când se albeşte de ziuă, sare în şa, să urce muntele. Îl aşteaptă acolo coasa, întorsul sau strânsul fânului.

M'au poftit la ei toţi Oblesniucii. Îţi ies în pragul tânăr, de mână cu cei mici. Câte 2-3 de familie, bărbat şi femeie, purtând pe frunte proaspete urme dela cununie. Toţi blonzi, ca părinţii lor. Eşti cinstit cu minunatul rachiu de afine, pe masă la ceasul amiezii lăsându-şi umbra din panoplii coarnele de cerb rămuroase. Ridici paharul: "mnoholit!" Ţi se răspunde: "Abevetre vale, pane!" În sănătatea voastră, domnule!

Rodul casei îl vezi pe chipurile numai sănătate. E învederat de belşugul bucatelor, de dulap şi veşminte alese. Gazda te îmbracă, ori unde ai intra, cu o bundiţă. O scumpete. Pe din afară, fâşii de blană, dihor sau nurcă. Pieptul străluceşte: bănuţi aurii, argintii, fel şi fel de ornamente, mozaicuri de culori, numai culori. Admiri în oglindă podoaba, pe când ochii gazdelor sticlesc a bucurie. Blazonul casei lor e acest articol de lux.

- Cred că v'a costat până la o mie de lei, preţuieşti nepriceput.

- Cât? Dar trei şi ceva, primeşti răspunsul tăios.

Păsări foiesc prin curtea largă, grajdul a devenit mic. Ugerul vacilor - doldora de lapte. Forma conică a căpiţelor de fân, livezile cu crengi rupte sub povara merelor, albul cârdurilor de gâşte, raţe etc. - iată îmbietoare motive. Să vină numai, pictorul.

Dintre cei 9 copii câţi are familia Oblesniuc, numai unul a plecat la oraş, cărturar de seamă. Tânărul meu prieten, tizul Petre, căruia nu ştiu cum i-aş mulţumi. Lui îi rămân pururi dator, că am petrecut o zi şi o noapte la Raşca, punct pe hartă cu cei mai buni oameni, crescuţi între ierburi şi brazi, a doua lor sursă de trai după fâneţele până sus pe munte.

Qui si sana (Dacă vrei să fii sănătos) citeşti pe frontispiciul Întreprinderii balneoclimaterice din Vatra Dornei. Lumea vine aici să-şi tămăduiască beteşugurile, dar şi să se recreeze. Aflu că vilele destinate cazării - 14 la număr - sunt neîncăpătoare. Una, vila "Ouşorul", deşi arătoasă, nu dispune decât de 15 camere. Aceeaşi situaţie peste tot.

Greu te desparţi de Moldova. Tot mai tânără, tot mai nouă. Şi zici cu Alecsandri: *"Scumpă ţară şi frumoasă,/ O, Moldovo, ţara mea,/ Cine pleacă şi te lasă,/ E pătruns de jale grea."*

Petre PASCU

ÎN ROMÂNIA, PE DRUMURI MOLDAVE

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

P.O. ROCKTON ONT., CANADA L0R 1X0

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

PITEŞTI de Dumitru BACU	$20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI, Culegere de Z.PANĂ	20.00
CU ACUL PE SĂPUN, Poezii de Zahu PANĂ	18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN 1939-1939 Culegere de texte	20.00
ÎNVIEREA, Revistă trimestrială de analize, documente, crestomaţie şi cronici, 272 de pagini	15.00
JURNALUL FERICIRII de N. STEINHARDT	25.00
GOOD BYE, DOMNULE PACEPA! de Gh.Ionescu OLBOJAN	10.00
PENTRU LEGIONARI, Corneliu Z. CODREANU	28.00
DEZGROPAREA CĂPITANULUI de V. POSTEUCĂ	12.00
DIN ÎMPĂRĂŢIA MORŢII de Gabriel BĂLĂNESCU	28.00
ARON COTRUŞ, Opere complete	20.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	15.00
ŞI CERUL PLÂNGEA, Amintiri din prigoane de Ion Roth JELESCU	25.00
SĂRATA de Nicolae ROŞCA	8.00
CREZ DE GENERAŢIE de Vasile MARIN	20.00
ÎNSEMNĂRI DE PE FRONT (1936-1937) de N.TOTU	12.00
BASARABIA SUB SĂPĂNIRE STRĂINĂ de Nicolae CIACHIR	7.00
POEZII PRINTRE GRATII de Alex. SILISTREANU	8.00
ISTORIA POLITICĂ ŞI MILITARĂ A RĂZBOIULUI - 22 IUNIE - de G-ral Platon CHIRNOAGĂ	25.00
FRUMOASA MEA CU OCHII VERZI de Nelu MANZATI	15.00
ANII DE GROAZĂ DIN ROMÂNIA COMUNISTĂ de Virgil MATEIAŞ	18.00
POEZII de Nicu Iancu PĂLTINIŞTEANU	10.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	20.00
CETĂŢI SFĂRÂMATE, Schiţe şi nuvele de N.NOVAC	7.00
FORTUL NR.13 de Marcel PETRIŞOR	10.00
ÎNTRE CIOCAN, SECERĂ ŞI NICOVALĂ de Paraschiv NĂMOLOASA	28.00
DIALOG DE ABJECŢIE de Radu N. CISMĂŞEANU	5.00
TEMELIE DE VEAC NOU de Vasile MILITARU	$18.00
STROPI DE ROUĂ de Vasile MILITARU	20.00
POEMELE NEMURIRII de Vasile MILITARU	18.00
VORBE CU TÂLC de Vasile MILITARU	6.00
PUNCTE DE VEDERE de Eugen POPESCU	15.00
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de P.NĂMOLOASA	5.00
O VIAŢĂ ÎNCHINATĂ UNUI SAT de Nicolae GOLEA	7.00
PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI, Poezii de Ion TOLESCU	5.00
POVESTE DE DINCOLO de Ana Maria MARIN	7.00
DESŢĂRAŢII, Poezii de Ana Maria MARIN	7.00
DURERI CONDENSATE, Poezii de Vasile MUSTAŢĂ	5.00
MEDITAŢII ŞI MĂRTURISIRE de Ilie OLTEANU	5.00
PICURI DINTR'O LUME FĂRĂ SOARE, Poezii de Alexandru BIDEAN	10.00
CĂRUŢA CU SCÂNDURI de Marcel PETRIŞOR	5.00
VREŢI SĂ RĂDEŢI de Florin SCĂRLĂTESCU	5.00
CAIDUL - Nuvelele adolescenţei în temniţele comuniste de Mihai RĂDULESCU	7.00
PARMITHI de Victoria BATU	5.00
ARDEALUL PĂMÂNT ROMÂNESC de M. LEHRER	20.00
SEARA LUMINOASĂ, Poezii de Florica BATU	7.00
POEZII PENTRU COPII de Florica BAŢU	8.00
CU VIII ŞI CU MORŢII LAOLALTĂ de N. STĂNESCU	10.00
FÂNTÂNA LUMINII, Poeme haicu de D. ICHIM	8.00
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS (limba engleză) translated by Mother ALEXANDRA	7.00
THE ANTI-HUMANS (Piteşti, tradus în limba engleză) de Dumtru BACU	20.00
JOURNEY TO FREEDOM (limba engleză) de Nicole DIMA	23.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

LA TIRASPOL - ABSURDUL!

Ilie Ilaşcu, Andrei Ivanţoc şi Tudor Petrov (Popa)

Trei patrioţi moldoveni au fost condamnaţi la moarte de către autorităţile dela Tiraspol.

În 2 şi 3 Iunie serviciile secrete ale "Republicii Nistrene" au arestat opt lideri ai Mişcării de eliberare Naţională (FPCD) dela Tiraspol: Ilie Ilaşcu, Andrei Ivanţoc, Alexandru Leşco, Tudor Petrov (Popa), Petru Godiac. Despre torturile fizice şi psihice la care au fost supuşi cei cinci patrioţi moldoveni în închisoarea dela Tiraspol, am mai scris în ziarul nostru, bazându-ne pe câteva scrisori trimise de Ilie Ilaşcu din închisoare. Într'una din ele acesta arată că "ceea ce se petrece acum în Moldova, insuccesele şi victimele pe care le avem au fost planificate de serviciile speciale ale Rusiei, în deplină concordanţă cu eşaloanele superioare ale puterii dela Chişinău. Este o trădare evidentă a propriului popor." ...

În 21 Aprilie 1993 a început procesul celor cinci acuzaţi de acte de terorism împotriva unei republici inexistente. În timpul audierilor, grupul Ilaşcu a fost ţinut captiv într'o cuşcă; tot procesul a fost ceva grotesc care se asemăna cu Inchiziţia Evului Mediu. Procesul a fost amânat, iniţial până la data de 18 Mai, de atunci având loc mai multe înfăţişări. La reluarea procesului, pe data de 11 Octombrie 1993, acuzarea a cerut condamnarea la moarte a trei dintre inculpaţi: Ilie Ilaşcu, Alexandru Ivanţoc şi Tudor Popa.

(Timişoara internaţional)

DEZVĂLUIREA ALTEI CRIME CEAUŞISTE

——Mihail Stere DERDENA——

Am luat cunoştinţă cu oarecare întârziere de lungul articol "Tăcerea impusă", apărut în cotidianul bucureştean "România Liberă" din 27 August 1993, pe prima şi pe a 16-a pagină, în care ni se dezvăluie o altă crimă comisă de Nicu Ceauşescu, încă din 1972, însă rămasă neştiută de popor timp de peste 21 de ani. Este vorba de accidentarea mortală, la 4 Iunie 1972, a adolescentei Doina Ştefania Hâlmu, în vârstă de 17 ani, care traversa corect, pe trecerea de pietoni, Bulevardul Aviatorilor la intersecţia cu strada Arhitect Ion Mincu. Acest adevăr ar fi rămas şi astăzi necunoscut de opinia publică de nu s'ar fi hotărât să vorbească, desigur cu teamă, sergentul major de miliţie Gheorghe Răşchitar, cel ce a pătimit ca un "hircus emissarius" pentru criminalul fiu favorit al bâlbâitului cu gura strâmbă. Dar cel mai bine este să-i dau cuvântul "ţapului ispăşitor" Gheorghe Răşchitar:

"In ziua de 4 Iunie 1972 m'am dus să-l iau pe Nicu Ceauşescu dela facultate. Nu avea de unde să ştie că eu voi veni după el. Normal, trebuia să meargă altcineva. Eu nu făceam parte din garda lui personală, eu eram cu alte probleme... Mă aştepta în faţă la Universitate. Când m'a văzut, a realizat că venisem după el. Eu eram la volan, el a venit şi mi-a spus: "Dămi şi mie maşina să conduc până acasă."

Când am auzit, am avut senzaţia că mi-a băgat pumnul în gât, parcă mă înneca ceva... Şeful meu, locotenentul Florin Popa, mă avertizase să nu-l las să conducă. Ce era să fac? I-am dat-o! Din Piaţa Victoriei până la Arcul de Triumf avea deja 80-100 km/oră. Maşina fusese anunţată prin staţie. Cum a trecut de Statuia Aviatorilor i-a apărut în faţă fata. Ea s'a speriat văzând maşina. Dacă ar fi continuat traversarea, poate, nu s'ar fi întâmplat nimic. Dar când a văzut Volga, s'a speriat şi a dat înapoi. Nicu Ceauşescu a virat la stânga şi a lovit-o în plin... Fata a rămas acolo. Am luat-o şi am dus-o la spital. El nu a fost deloc marcat sau şocat. Pe el l-au luat alţii cu o maşină. Când s'a dat jos din maşină mi-a spus: "Ai grijă, nu cumva să spui că am fost eu la volan. Să spui că ai fost tu! Dacă află tata mă omoară în bătaie". Când am ajuns cu fata la spital, m'am rugat de doctor, dar mi s'a spus că am venit prea târziu. Am lăsat-o acolo şi m'am întors la locul accidentului. Maşina era tot acolo, dar nu mai avea numerele de înmatriculare. Le-au scos. M'am întors în camera de gardă, unde am fost dezarmat. Şeful meu şi-a dat seama, imediat, că nu eu am comis accidentul. Dar nu puteam să spun adevărul. Am fost condamnat la 3 ani şi 6 luni. Pentrucă am avut o comportare exemplară, s'a redus la 1 an şi 4 luni."

Acum, Procuratura, putând să se sesizeze din oficiu întru urmărirea adevăratului vinovat de săvârşirea acestui accident mortal, se confruntă cu dilema dificilă "A fi sau a nu fi şi de partea actualei puteri comuniste." Insă rămâne de văzut şi dacă preşedintele Ion Ilici Iliescu, deţinătorul celor trei puteri fundamentale - legislativă, executivă şi judecătorească -, va avea curajul şi probitatea de a da justiţiei semnalul verde pentru judecarea criminalului de drept comun Nicu Ceauşescu.

ACŢIUNI DE PROTEST ALE ROMÂNILOR DIN LUMEA LIBERĂ, CERÂND ELIBERAREA NECONDIŢIONATĂ A FRAŢILOR DIN TIRASPOL

În Bisericile române din principalele oraşe din Canada şi Statele Unite au fost săvârşite slujbe şi rugăciuni către Dumnezeu pentru ajutorarea şi eliberarea prizonierilor politici din Transnistria.

Diferite organizaţii şi grupuri din Europa, Statele Unite şi Canada, au trimis telegrame de protest adresate ONU, Consiliului Europei, precum şi forurilor conducătoare din ţările respective.

Publicăm alăturat răspunsul Departamentului de Stat al SUA, adresat Românilor din Los Angeles: **"Statele Unite sunt îngrijorate de situaţia deţinuţilor din Tiraspol, nu recunosc aşa - numita Republică Transnistriană, nici sistemul ei judiciar".**

MICA PUBLICITATE

SERVICII

- Caut o doamnă în vârstă de 60-70 de ani (fără obligaţii), care vrea să petreacă iarna în Florida, pentru a ţine companie unui domn în vârstă. Să ştie să citească şi să scrie româneşte şi să conducă maşina. Va primi casă şi masă. Adresa este: Cajeput Dr. Nr. 156 , Naples, Florida 33963, pentru Grigore Scor. Tel: (813) 597-9411.

Petreceţi o seară la
RESTAURANTUL ROMÂNESC DIN KITCHENER
Casablanca
Restaurant şi bar
3101 Kingsway Dr., Kitchener, Ont.
Tel. (519) 748-1872

DENTAL OFFICE
Dr. AXENTE BUCSA & Anna Jarecka
absolvent CHICAGO UNIVERSITY
absolvent LONDON UNIVERSITY
VISA
- acceptăm urgenţe
- noi pacienţi bine veniţi
- consultaţie gratuită
- Sâmbăta tratamente
- vorbim româneşte şi englezeşte

Tel. (905) 388-6336
920 UPPER WENTWORTH ST., HAMILTON
(across from LIMERIDGE MALL)

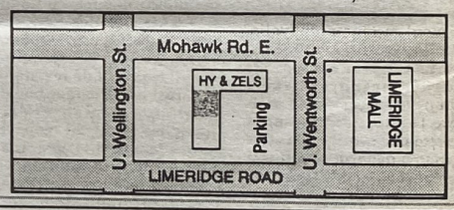

FIRMA S.C. "PRODAG" SRL
cu sediul în
România, Str. Progresului nr.8, Braşov

prin administratorii acesteia, D-nii Tatu Mihai şi Ganea Iorgu, vă oferă o proprietate pe o suprafaţă de 6 ha teren, amenajat cu grajduri şi anexe, în vederea creşterii şi îngrăşării a 5.000 capete bovine. Dorim colaborarea cu investitori americani şi canadieni, în vederea modernizării ca şi a prelucrării laptelui şi cărnii şi pentru construirea unei fabrici de bere.

Relaţii: Tel. (401) 766-3343 - SUA şi
Tel. (092) 16.53.00 sau
Fax (092) 15.13.44 - România

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Cu adâncă durere, anunţăm plecarea dintre noi în ziua de 23 Octombrie 1993, la Montreal, Canada a lui PETRE GHIORGHIONI, născut la Nadaştie, judeţul Hunedoara, în 31 Octombrie, 1914.

Petru Ghiorghioni s'a aflat întotdeauna pe baricadele luptei anticomuniste. Toată viaţa şi-a dedicat-o pentru binele neamului românesc.

Dumnezeu să-l ierte!

REDACŢIA

Vom reveni cu amănunte în numărul viitor.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

DUPĂ EINSTEIN, SUNTEM RELATIV BINE

Eram o insulă îndepărtată, dar acum, graţie Consiliului Europei, am fost admişi ca "Europeni" chiar şi de urmaşii năvălitorilor ce-au trecut peste noi şi s'au aşezat în Vest.

Condiţiile impuse nu înseamnă să învăţăm ce-i "civilizaţia", ci să uităm ce-i comunismul şi să ne întoarcem la timpurile când Bucureştiul se numea "Micul Paris".

Nu acuzăm C.E. că ne-a impus examen, ci pe actualii conducători care nu şi-au scuturat năravurile: abuzuri, hoţie, chiar şi crime dacă's executate în numele democraţiei originale.

Ni s'au redat unele drepturi: poţi avea în buzunar valută, paşaport, poţi dormi la rude şi să vorbeşti cu străinii, dar în spatele acestor libertăţi stăpânirea zâmbeşte şi spânzură.

Pentru a curma originalitatea, C.E. a impus:

"Libertatea presei". Actualmente poţi tipări ce vrei, dar accesul la mass-media de influenţă, TV şi Radio, plătite din taxa cetăţenilor, a rămas sub controlul celor care deţin puterea.

"Respectarea independenţei justiţiei. Mai întâi justiţia trebue să se respecte ea însăşi. Au fost ucişi peste o mie de tineri în timpul răscoalei, ca să nu mai amintim de cimitirile anonime din vecinătatea sediilor Securităţii, minerii-adele etc. Până acum nu s'a găsit un vinovat!

C.E. mai cere "Combaterea şovinismului şi antisemitismului", dar cei care agită şovinismul şi antisemitismul sunt doi vechi suporteri ai fostului şovinist şi antisemit Nicolae Ceauşescu: tovul Gheorghe Funar şi Moise Rozen, rabin şef.

Privind peste hotare, situaţia putea fi şi mai rea: n'avem lupte etnice şi religioase ca'n Iugoslavia, n'avem lupte sângeroase între Parlament şi Palatul Cotrocenilor ca'n Rusia şi nu ne este teamă că partidul comunist va da o lovitură ca să reia puterea pentru simplul motiv: comuniştii au rămas la putere.

Deci, conform teoriei lui Einstein, suntem relativ bine.

BANI SĂ AI!

Noul restaurant "Elveţia" din Bucureşti rivalizează în servicii şi eleganţă cu cele mai elegante restaurante din Apus. Toţi în uniforme, fete tinere, frumoase, la fiecare masă un picolo careţi umple paharul şi-ţi curăţă scrumiera etc. Menu bogat, vinuri pe alese. O masă pentru doi, plătită cu dolari schimbaţi la negru, $35.

* * *

GAZUL, 35.000 PLUS 15.000, PLUS TVA

Preţul gazului dela 35.000 de lei pentru 1.000 m.c. acum costă 50.000 de lei, la care se adaugă şi TVA (Taxa pe valoarea adăugată)...

* * *

"CEAS" - ULUI ÎI VA VENI ORA

Istoricul ucrainean M. Motpaniuk îi "sfătuieşte" pe Românii în coloanele ziarului "Ceas" din Cernăuţi:

"Sunteţi liberi să plecaţi unde vă duc ochii, dar cu o singură condiţie: să plecaţi cu traista'n băţ! Să nu speraţi că vi se va permite să luaţi şi pământul cu voi!"

* * *

ÎN ŢARA FĂRĂ LEGI

Dela Constituţie citire, Art. 108: "Membrii guvernului nu pot fi puşi sub urmăririle penale decât de Preşedintele României, al Senatului şi al Camerei Deputaţilor. Deci, dacă membrii Guvernului nu pot fi daţi în cercetarea Parchetului, atunci Parchetul n'are nici un drept să decidă că un parlamentar e sau nu e vinovat. Dl. Iliescu a găsit formula de a-şi apăra tovarăşii acuzaţi de trafic de influenţă, corupţie, hoţie etc. A manipulat ca'n apărarea tovilor să intervină Parchetul care a declarat că cei acuzaţi sunt basma curată şi spălată în valută forte.

* * *

VA FI ANCHETAT PETRU ROMAN?

Pentru abuzurile şi ilegalităţile comise în repartizarea unor locuinţe din fondul administrativ ce aparţinea mai înainte Gospodăriei de partid, Dl. Petre Roman, fost prim-ministru şi actualmente deputat, este acuzat că a obţinut o copioasă locuinţă din fondul partidului, în timp ce el şi-a închiriat, contra valută, propriul său apartament.

Dl. Roman se bucură de imunitate parlamentară şi ameninţă că va dezvălui tot ce ştie despre revoluţie.

* * *

FLORICĂ PENSIONAT

Generalul Gheorghe Florică, devenit incomod, prin dezvăluirile de jaf comise de cei mari, a fost scos la pensie.

* * *

CU SECRETUL ÎN MORMÂNT

Caritas a reuşit să revoluţioneze sistemul bancar. El oferă depozitarului, după numai patru luni, de opt ori suma depusă.

Maria Samson şi-a plasat şi reinvestit micile economii anul trecut şi acum şi-a cumpărat un conac cu $250.000. Mulţi Români au devenit milionari.

Secretul, de unde provine sursa banilor, este încă un mister, dar se bănuieşte că ar fi:

A) o spălare de bani a unei organizaţii mafiotice;

B) un mijloc al statului să tipărească bani pe ascuns ca să nu mărească inflaţia;

C) Ori, că interesele sunt plătite de noii depozitari. Un sistem de piramidă ce a fost încercat pe căi ilegale şi în Statele Unite. Acest sistem merge sigur la faliment. Senatorul Ovidiu Gherman, un matematician, a precizat că sfârşitul îmbogăţirii rapide se va termina în luna Octombrie şi tot în luna Octombrie, pentru câteva zile, ghişeele de plăţi ale băncii din Cluj au fost închise.

Întrebat care-i secretul, Dl. Stoica a răspuns; "Fac banii din interesele ce le obţin dela bani şi mai este şi altceva, secretul meu, pe care nu-l divulg şi-l iau cu mine în mormânt."

* * *

REÎNVIE TRADIŢIA

Mii şi mii de pelerini s'au îndreptat la Mânăstirea Verona din judeţul Botoşani pentru a sărbători ziua naşterii Fecioarei Maria (8 Septembrie) şi hramul Mânăstirii Verona.

Printre cei prezenţi: Graţia Sa George Leonard Carey, Primat al Bisericii Anglicane, Patriarhul Teoctist, ambasadorul Angliei la Bucureşti şi oficialităţile locale etc.

* * *

S.R.I. A RĂMAS PE LOC

Nu putem spune că Serviciul Român de Informaţii a câştigat sau şi-a pierdut prestigiul: S.R.I a rămas tot sub conducerea D-lui V. Măgureanu şi în viitor va fi controlat de Parlament.

* * *

MINISTRUL CULTURII FORŢAT SĂ DEMISIONEZE

În noaptea de 5 Octombrie a.c., Ministrul Culturii, Petre Sălcudeanu a fost forţat să demisioneze.

Măsura a fost luată ca urmare a comportamentului decadent al acestuia, prins în flagrant delict.

Aşa guvern, aşa miniştri! Fără alte comentarii!

* * *

GOANA DUPĂ AUR

Două companii australiene duc tratative pentru a forma întreprinderea "Aurul S.A." dedicată extragerii preţiosului metal din regiunea Baia Mare. Producţia de aur va fi mărită cu 50%, iar Australienii vor investi $15 milioane ce ar reprezenta jumătate din capitalul necesar.

* * *

ACOPERIREA CRIMINALILOR

Procuratura e foarte ocupată cum să nu descopere pe criminali. "România Liberă", nr. 1060: Dr. primar Anastasie Cavaliotti a primit ordin "să nu se autopsieze cadavrele" (vorbim de cei ucişi în timpul revoluţiei, N.R.) cee ce ar putea clarifica modul cum au fost ucise: gloanţe, bătăi etc. Ordinul a fost dat de directorul de Medicină Legală, Dr. Belis, în urma odinului expres primit dela Procurorul militar Mihai Popa Chercheceanu, actualmente avansat Procurorul general Mihai Popa Chercheceanu.

Sistemul de muşamalizare e simplu: toţi procurorii care au încercat să facă ceva în domeniul teroriştilor, ori au fost schimbaţi, ori dosarele au fost plimbate dela unul la altul până au fost clasate. Un caz recent: Colonelul Ioniţă, şeful Poliţiei judeţului Bacău l-a omorât pe arestatul Gheorghe Moise. Cine a intervenit la Procuratură pentru muşamalizarea crimei? Dl. Viorel Hrebenciuc, secretarul general al Guvernului şi aceeaşi persoană care-a fost acuzată de incompetenţă etc.

* * *

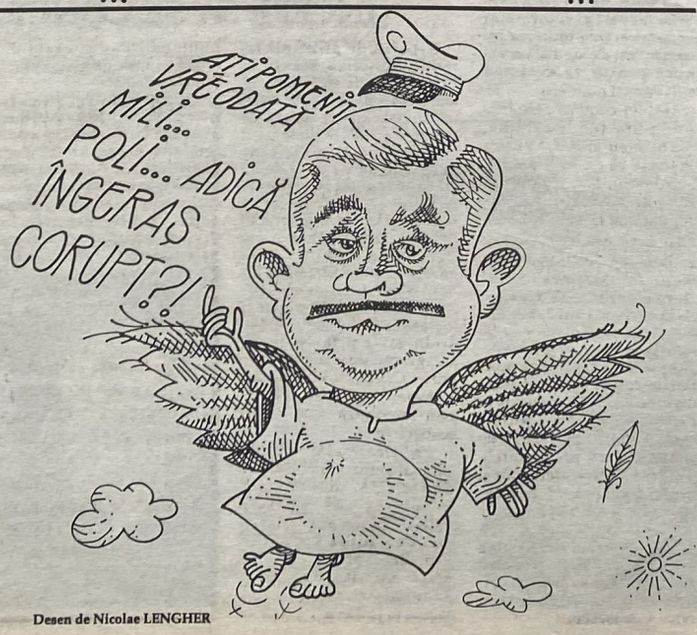

Desen de Nicolae LENGHER

Au fost daţi afară dela TV D-nii Tolocsvay şi Predescu, care sub masca unui reportaj au făcut reclame unei firme comerciale şi au primit suma de $ 15.000. Pe data de 14 Septembrie au fost arestaţi - arestaţii nr. 457 şi nr. 459 - şi deţinuţi în subsolurile Poliţiei Capitalei.

* * *

S'au înregistrat cazuri de tifos datorită poluării apelor.

* * *

In unele judeţe nu există decât 50% din grâul necesar pentru a hrăni populaţia până la viitoarea recoltă. De asemenea rezerva de ulei, zahăr este minimă în 11 judeţe.

* * *

Preşedintele Comisiei de control a activităţii SRI, Senatorul Vasile Văcaru a promis că se vor restitui manuscrisele scriitorilor confiscate de pe timpul lui Ceauşescu.

* * *

Se va înfiinţa un centru de resocializare a copiilor străzii. Ca centru a fost ales spitalul TBC din Bucureşti.

* * *

Guvernul a hotărât să trimită gratuit 4.000 de exemplare din diferite reviste de istorie şi literatură fraţilor basarabeni.

* * *

După 18 ani de cercetări şi comparaţii cu alte scrieri, I.P.S. Bartolomeu Anania a scos de sub tipar "Noul Testament" cu o prefaţă a P.F. Teoctist.

* * *

Semne bune: Au fost privatizate 10 complexe hoteliere (cazare şi masă), 26 hoteluri, 5 moteluri, 92 de vile şi 29 de cabane.

* * *

Statisticile oficiale confirmă că există un dezichilibru între inflaţie şi salarii. Inflaţie - 12,1%, salariile cu 9,6%.

* * *

Ministrul Finanţelor, Florin Georgescu, anticipează că dolarul american va ajunge la o cotă de cel puţin 1.200 lei până în luna Decembrie a.c. (comparat cu 460 lei în Decembrie 1992).

* * *

Vârsta medie în România este una dintre cele mai scăzute din Europa, numai 69 de ani.

* * *

S'au înscris în primul an la universitate 235.000 de studenţi. Un procentaj mare faţă de numărul populaţiei.

* * *

Corneliu Vadim Tudor este acuzat de calomnierea a 48 de persoane, dar... nu-i pasă.

* * *

Titluri de noi publicaţii care ne arată actuala mentalitate: "Criminal magazin", "Crimă şi viol", "Delict", "Crime şi criminali", "Dracula", " Cazier", "Blitz".

* * *

Cantinele săracilor hrănesc zilnic în Bucureşti 3.500 de persoane.

* * *

Marian Capotă, şeful serviciului special de anchetă din Parchetul General, a declarat că în Cimitirul Eroilor din Bucureşti sunt îngropaţi şi teroriştii.

* * *

O călătorie cu tramvaiul în Bucureşti costă 75 de lei.

* * *

Zahărul lipseşte din magazinele alimentare dar se găseşte pe piaţa liberă, cu cca. 700 lei kg.

* * *

FDSN a lansat zvonul: dacă funcţionarii statului nu se înscriu în partid, pierd serviciul.

* * *

La un salariu de 2.800-3.100, plăteşti impozit de 140 lei (5%); la 29.100-30.500, plăteşti 21%; la 86.401-115.400 statul încasează 28%, (18.422 lei), iar peste 165.100 plăteşti 40%.

* * *

În 1994 se va introduce un nou sistem de contabilitate asemănător cu cel din Vest.

* * *

S'a reînfiinţat (a fost sugrumată în 1945) "Organizaţia Doamnelor Române", al cărei scop este o strânsă cooperare cu alte organizaţii de femei de peste hotare.

* * *

Se plănuieşte o nouă organizaţie: Uniunea Deportaţilor în Rusia.

* * *

Primarul Chişinăului, Dl. Nicolae Costin, însoţit de persoane oficiale, a vizitat Bucureştiul în urma invitaţiei primite dela omologul său, Crin Halaicu.

* * *

Ca să oprească inflaţia, preţul pâinii a rămas acelaşi de 125 de lei; ce s'a schimbat, a fost doar greutatea: dela 500 g la 450 g.

* * *

S'au eliminat taxele vamale la 40% din importuri. S'au luat în considerare, pe lângă nevoile urgente ale populaţiei, şi nevoile urgente ale unor "privatizaţi" cu rude la Cotroceni.

* * *

Trenurile de marfă care staţionează în gara Buzău-Nord sunt luate cu asalt de grupuri de romi din cartierul vecin. Ţigănaşii stau de pândă: cum opreşte un tren de marfă, cum dau sfoara în cartier şi sosesc noii "destinatari" ai pachetelor.

* * *

A început să scadă preţul locuinţelor: un apartament cu trei camere situat în centru, care se vindea acum patru luni cu $ 60.000, acum se poate cumpăra şi cu $ 40-45.000.

* * *

Circulă milioane de dolari falşi, scrie ARPress. Ei provin din Orientul mijlociu şi's introduşi printr'o reţea mafiotică.

* * *

Cel mai apreciat pe piaţa internaţională este lemnul, bogăţia naţională ce va dispare odată cu pădurile.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

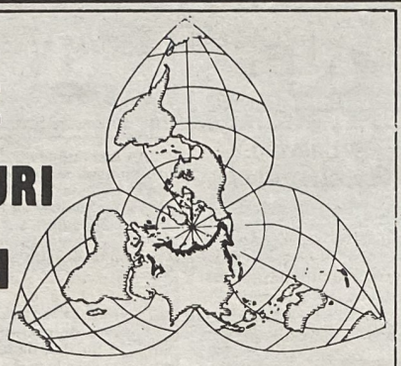

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

ELȚÎN A FOST NEVOIT SĂ RECURGĂ LA FORȚĂ

BORIS ELȚÎN

Încleștarea dintre legislatorii conservatori, care refuzau să părăsească clădirea Parlamentului rus (așa zisa Casa Alba), a atins un punct culminant, după ce au eșuat ultimele încercări de mediere, făcute de reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe Ruse.

Trecuseră aproape două săptămâni dela decretul de dizolvare a forului legislativ, Casa Albă continua să fie înconjurată de un cordon de polițiști, dar primele acte de violență au survenit Sâmbătă 2 Octombrie, când manifestanți procomuniști au început să arunce cu pietre în forțele de ordine, înarmate numai cu scuturi și bastoane de cauciuc. Ei au făcut baricade, pe care apoi le-au incendiat.

Duminică 3 Octombrie, 10.000 de suporteri ai lui Rutskoi, arborând drapelele roșii ale URSS, au înaintat spre Parlament și au rupt cordoanele de polițiști, după ce la balconul clădirii a apărut Alexandr Rutskoi, care a cerut manifestanților să se organizeze în brigăzi și să cucerească Primăria, Televiziunea și Kremlinul.

Aceasta a fost scânteia, care a dus apoi la confruntarea sângeroasă dintre armata leală lui Elțin și partizanii lui Rutskoi și Hasbulatov, printre care au fost și paramilitari inarmați, cu orientare de extremă stângă sau ultranaționalistă (ca Uniunea Ofițerilor).

Demonstranții au rupt cordoanele de polițiști din jurul Parlamentului și au devastat Primăria, dar nu au reușit să cucerească Televiziunea, unde s'au dat lupte grele între garda acesteia și partizanii lui Rutskoi.

Boris Elțin a declarat stare de asediu, iar trei unități militare din afara Moscovei au primit ordin să se îndrepte spre capitală, pentru a restabili ordinea.

Luni dimineața, 4 Octombrie forțele militare leale lui Elțin au înconjurat Ministerul Apărării, Kremlinul și Parlamentul. Președintele a apărut la televiziune prezentând situația și făcând apel la popor, ca să-și dea concursul pentru restabilirea ordinii și păcii, distruse de cei care fluturâ drapele roșii.

La ora 9.45, tancurile au deschis foc cu tunurile asupra clădirii Parlamentului, iar peste puțin timp primele trupe au primit ordin de cucerire a clădirii, după ce apelurile repetate de predare a rebelilor au rămas fără rezultat. Au apărut incendii la etajele superioare.

REBELII SE PREDAU

De reamintit că în afară de garda Parlamentului, Rutskoi dispunea de paramilitari extremiști, care s'au infiltrat în clădire, unde dispuneau de depozitele de arme ale Parlamentului.

Mii de moscoviți au asistat dela diferite distanțe la asediul Casei Albe, ca la un spectacol sportiv. Așa ceva nu se mai văzuse dela Revoluția din 1917.

Deoarece la ora 11,20 Rutskoi a fost de acord cu încetarea focului dar nu și cu predarea, forțele speciale au primit ordin pentru asaltul final, ajungând până la etajul cinci. Și-a făcut apariția la fața locului și Ministrul Apărării, Pavel Gracev. La ora 17, un mare număr de persoane începe să iasă din clădire, unele cu mâinile ridicate. Peste o oră au ieșit și Rutskoi cu Hasbulatov, care au fost transportați la închisoarea Lefortov.

În timpul nopții a continuat urmărirea trăgătorilor izolați ascunși în diverse clădiri, dar a doua zi tancurile au fost retrase.

Elțin a început să dea o serie de decrete pentru suprimarea unor organizații și partide de extremă stângă sau ultra naționaliste. A fost interzisă apariția unor ziare de aceeași nuanță politică, printre care și celebra "Pravda".

Președintele a mai decretat ca la 12 Decembrie, odată cu alegerile parlamentare pentru Camera inferioară (Duma) să aibă loc și alegeri pentru Camera superioară (Consiliul Federal), pentru desemnarea a câte doi reprezentanți pentru fiecare din cele 88 de regiuni și teritorii. Ulterior Elțin a hotărât, ca pe aceeași dată să aibă loc și un referendum asupra noii Constituții. Proiectul acesteia va fi elaborat până la 5 Noembrie și va fi publicat pe 10 Noembrie.

Deoarece starea de necesitate a fost prelungită, echipe speciale de poliție, prin raiduri și controale, au început o intensă activitate de suprimare a actelor criminale, care în ultimile luni au atins o cotă îngrijorătoare. Au fost expulzați câteva mii de cetățeni nemoscoviți, majoritatea veniți din republicile Asiei Centrale și implicați în diverse acte criminale.

Elțin a făcut o vizită de două zile în Japonia, la o săptămână dela înăbușirea rebeliunii. Deși a promis retragerea trupelor ruse din insulele Kurile, retrocedarea acestora către Japonia nu a putut fi practic discutată. Se consideră, că în această etapă, retrocedarea unor teritorii rusești nu este bine primită nici de opoziția extremistă, nici de unii din militarii conservatori, care au salvat președinția lui Elțin.

În perioada care urmează se va putea vedea dacă aplicarea acum a reformelor economice, fără blocarea lor permanentă de un parlament procomunist, va avea mai mult succes.

Statele vestice au fost alături de Elțin în confruntarea cu opoziția conservatoare. Toți au realizat că el a fost nevoit să recurgă la forță, după ce au fost epuizate toate celelalte mijloace pașnice.

Christopher a făcut o vizită scurtă la Moscova și-a anunțat o întâlnire la vârf Clinton-Elțin, care va avea loc la mijlocul lui Ianuarie, în capitala Rusiei, după ce în prealabil Vicepreședintele Gore se va întâlni cu președintele rus, la trei zile după alegerile din 12 Decembrie.

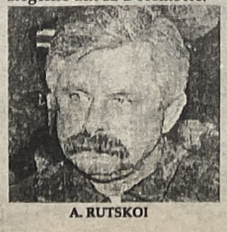

A. RUTSKOI

CRIZA DIN SOMALIA

Operațiunea "Restaurarea Speranței", începută în Decembrie 1992, a degenerat în mod lamentabil. Atunci George Bush a trimis 28.000 de militari, care au avut mandat dela Consiliul de Securitate, să protejee convoaiele și depozitele cu ajutoare umanitare, prădate de clanurile rivale, care își disputau supremația pentru controlul diverselor regiuni ale Somaliei. Americanii urmau să fie completați treptat și de trupele altor membri ONU.

În Martie, administrația americană s'a grăbit să retragă marea majoritate a trupelor sale, lăsând în Somalia numai 4.500 de militari. Ea a fost de acord în Mai cu o nouă rezoluție a Consiliului de Securitate, impulsionat de Secretarul General ONU, Boutros Ghali, în care se cerea reconstruirea țării și dezarmarea clanurilor ostile. Cu această ultimă acțiune Americanii nu fuseseră de acord nici înainte, mai ales că Aidid și ceilalți șefi de clan se arătaseră dornici ca să colaboreze cu forțele de pace. Trupele americane au fost trecute sub comandă ONU, iar numărul forțelor multinaționale se ridica la 18.000 de militari.

A început o intensă activitate de dezarmare și capturare a armelor, mai ales în partea de Sud a capitalei Mogadishu, controlată de clanul generalului Aidid. Pe data de 24 Iunie, trupele pakistaneze, care au vrut să între într'un depozit de arme, au căzut într'o ambuscadă, 24 de militari fiind uciși și mai mulți răniți de luptători presupuși a fi ai lui Aidid.

Consiliul de Securitate a dat controversata rezoluție 837, care cerea luarea tuturor măsurilor pentru pedepsirea vinovaților. A început o adevărată vânătoare pentru prinderea generalului Aidid, punându-se chiar o recompensă de 25.000 dolari pentru prinderea lui. Au fost bombardate cartierul său general și unele din depozitele de armament ale acestuia. Bill Clinton a trimis în August celebrele trupe de elită, Rangers. O formație a acestora a luat cu asalt, pe data de 3 Octombrie, câteva clădiri de lângă Hotelul Olimpic, unde se presupunea că se ascunsese Aidid. Acesta nu a fost găsit, dar au fost arestați 10 suporteri, printre care trei locotenenți de-ai generalului.

AIDID

CADAVRUL UNUI SOLDAT AMERICAN TÂRÂT PE STRADĂ

La ieșirea din clădire, forțele Rangers au fost atacate și încercuite. Trupele trimise pentru descercuire au fost nevoite să se retragă sub focul intens somalez. Trei elicoptere au fost doborâte, 18 Americani (16 Rangers) uciși și 78 răniți. Pilotul unui elicopter (Michael Durand) a fost luat ostatec. Cadavre ale soldaților americani au fost târâte pe străzile din Mogadishu.

Acest dezastru a produs o adevărată panică la Casa Albă și la Capitol. Clinton a anunțat retragerea imediată a trupelor Rangers, iar pe de altă parte, trimiterea de 1.700 soldați, 104 tancuri, 4 elicoptere de atac Cobra și 3.600 pușcași marini, gata de debarcare pe portavionul Lincoln, pentru protejarea forțelor americane din Somalia.

Deruta guvernului poate fi exemplificată de atitudinea Ministrului Apărării, Aspin, care la o ședință cu liderii Congresului i-a întrebat pe aceștia ce cred că e bine de făcut.

S'a anunțat apoi retragerea tuturor forțelor americane până la 31 Martie 1994, iar Clinton a trimis ca reprezentant al său special pe Robert Oakley, ca să trateze cu Aidid eliberarea pilotului rănit, Durand.

După eliberarea acestuia a urmat anunțarea unei noi schimbări a politicii Washingtonului în Somalia. Trupele americane nu vor mai patrula, nu vor mai fi prezente la puncte de control sau la acțiuni de dezarmare a populației. Ele vor fi trecute din nou sub comandă USA.

Administrația Clinton a căutat să dea vina pe ONU pentru criza din Somalia, deși a fost de acord cu toate rezoluțiile Consiliului de Securitate. Președintele a făcut chiar o declarație în care a spus că el nu știa că forțele sale mai umblă să-l caute pe Aidid (!)

Politica în zigzag a lui Clinton a trimis un mesaj negativ țărilor din lumea a treia, pentru care acum este de ajuns ca să provoci omorârea sau rănirea câtorva Americani, pentru ca aceștia să se retragă. Mesajul a și fost primit în Haiti, unde Washingtonul a intrat într'o incurcătură aproape somaleză. În această atmosferă o eventuală prezență a trupelor americane în Bosnia apare total compromisă.

ACORDUL ISRAELO- PALESTINIAN ÎNCEPE SĂ SE CONCRETIZEZE

Acordul de principii israelo-palestinian, semnat la 13 Septembrie în Washington, a început să capete viață, trecându-se acum la faza de concretizare. Cele două părți au de rezolvat o serie de detalii până pe data de 13 Decembrie, când trupele israeliene vor începe să se retragă din Gaza și orașul Jericho, iar Palestinienii vor trece la perioada de autoguvernare a acestor teritorii.

În acest sens, delegațiile celor două părți au început să lucreze la Taba (Egipt). Din problemele principale urmează să fie precizate: suprafața districtului Jericho, mărimea și forța poliției palestiniene, noile poziții ale trupelor israeliene, controlul surselor de apă și securitatea Israelienilor, care trăiesc sau trec prin aceste teritorii.

La Cairo s'au întâlnit și Ministrul de Externe israelian Shimon Peres cu delegatul OEP Mahmoud Abbas, ambii fiind semnatarii acordului dela Washington. Ei s'au arătat optimiști după o convorbire de două ore, anunțând că au și căzut de acord asupra primelor cinci puncte discutate.

După cum se știe, la începutul lui Octombrie a avut loc la Cairo și o nouă întâlnire Rabin-Arafat. Președintele OEP a reușit să obțină până acum aprobarea majorității membrilor organizației, pentru punerea în viață a acordului israelo-palestinian, cu excepția grupărilor care au baza în Siria, ce-i sunt încă ostile. La aceasta se adaugă și organizația fundamentalistă Hamas din Gaza, care a mai continuat acte de terorism.

Pentru a întări poziția OEP, guvernul israelian a început eliberarea Palestinienilor arestați, ca și ușurarea restricțiilor de intrare în Israel, impuse populației palestiniene.

PERES ȘI ABBAS SUNT OPTIMIȘTI

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

Balcanii şi Macedonia

George AUGUSTIN

Evenimentele din Rusia au blocat pentru scurt timp conflictul dintre Sârbi, Bosnieci şi Croaţi, fără ca situaţia din fosta Iugoslavie să fie clarificată într'un fel. Până acum, rezultaul conflictelor armate din zonă a adus o sporire teritorială în favoarea Serbiei, determinată în primul rând de interesele marilor puteri în Peninsula Balcanică.

Interdicţia livrărilor de armament către Bosnia şi Herţegovina, impusă cu toată strictetea acestei republici, nu a avut efect şi faţă de Serbia. Rusia a livrat tot timpul armament şi materiale Sârbilor, în ciuda embargoului hotărât de ONU. Fideli politicii externe ruseşti, comuniştii din conducerea României au sabotat şi ei embargoul impus Sârbilor, facilitând sub diverse manevre, trecerea convoaielor cu armament şi combustibil, pe Dunăre.

Trupele ONU, fie că sunt insuficiente ca efectiv, fie că au ordine să facă doar act de prezenţă, nu şi-au arătat dispoziţia de a intra hotărâte pe teren, pentru încetarea efectivă a focului.

Reprezentanţii ONU, domnii Cyrus Vance şi Lordul Owen, prin propunerile de împărţire teritorială a zonei în conflict, au demonstrat că n'au înţeles nici profunzimea conflictului, nici realităţile conflictelor etnice, nici concepţia politică a statelor din Balcani. În această situaţie o încetare a focului în zonă nu pare prea apropiată, iar o extindere a conflictului în regiunea Cosovo, cu posibila antrenare în conflict şi a Macedoniei, nu este exclusă.

Pregătiţi pentru un război de gherilă chiar, Sârbii nu par dispuşi pentru compromisuri, care ar duce la izolarea lor completă. Singura presiune care îi poate face pe comuniştii dela Belgrad să treacă serios la masa tratativelor, este grava situaţie economică în care se află. Cu o rată a inflaţiei scăpată de sub control, cu o masă de şomeri - care chiar dacă ar fi mobilizaţi pentru război posibilii combatanţi - tot ar rămâne un număr destul de mare fără locuri de muncă, cu scăderea producţiei şi blocarea schimburilor comerciale din cauza embargoului, Serbia nu poate rezista. Populaţia balcanică nu are încă gradul evoluat al cetăţenilor din ţările civilizate şi o reducere oricât de mare a nivelului de trai nu duce uşor la revolte. Totuşi, în eventualitatea puţin probabilă că Sârbii vor accepta un plan de încetare a focului în Bosnia şi Herţegovina, ideea unei republici islamice în Europa - care este cauza reală a conflictului - pare greu de realizat pentru Bosnieci. Sârbii vor fi susţinuţi în această problemă de Ruşi şi mai cu seamă de Greci, care văd în Turci, duşmanii lor de moarte.

Dacă în problema Bosniei şi Herţegovinei interesele Grecilor coincid cu cele ale Sârbilor, nu acelaşi fapt se întâmplă în problema Macedoniei.

Republica Macedonia s'a declarat şi ea independentă faţă de federaţia republicilor din Iugoslavia şi curios rămâne faptul că Sârbii n'au arătat nici o opoziţie faţă de această secesiune cum au arătat în cazul separării Croaţiei, Sloveniei şi în mod special în cazul Bosniei şi Herţegovinei. Este drept că republica Macedonia rămâne tot un stat slav, de religie ortodoxă şi păstrează în continuare alfalbetul chirilic.

Primii care s'au opus cu toată puterea la recunoaşterea independenţei Macedoniei au fost Grecii, speriaţi de faptul că un stat macedonean independent ar cere într'un viitor apropiat sau mai îndepărtat întregirea hotarelor Macedoniei, din care Grecia s'a înfruptat substanţial.

Paradoxal este faptul că statul slav numit Macedonia nu are nici o legătură cu adevăraţii macedoneni, decât numele teritoriului. Slavii n'au fost şi nu sunt macedoneni, iar fosta Macedonie este un teritoriu împărţit între fosta Iugoslavie, Bulgaria şi Grecia. Macedonenii erau un popor înrudit cu Tracii, aveau limba şi cultura lor şi au atins apogeul pe timpul lui Alexandru cel Mare care nu era nici elin, nici roman, ci macedonean. Risipită după moartea marelui cuceritor, Macedonia a fost ocupată de Romani şi din încrucişarea Macedonenilor cu populaţia romană s'a născut la Sud de Dunăre prima formaţie a poporului român care s'a extins mai târziu - tot sub forma amestecului Dacilor cu Romanii, poporul român din Dacia.

Trecută prin focul mai multor năvăliri, Macedonia rămâne până la începutul acestui secol sub dominaţia turcească. Până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial cele trei state care au încorporat teritoriul Macedoniei dela Turci, nu pomenesc nimic de o populaţie macedoneană. După sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Tito - care împreună cu Gh. Dimitrof proiectaseră o Uniune Sovietică a Statelor Balcanice - a declarat Iugoslavia stat federal, compus din cinci republici şi două regiuni autonome, dând pentru prima dată un statut de drept republicii nou create, Macedonia. Era în acest act şi recunoaşterea dreptului Macedonenilor de a avea un stat propriu, aşa cum luptaseră - atât pe cale diplomatică şi pe cale revoluţionară Macedonenii dintre cele două războaie mondiale. Tito însă a furat doleanţele Macedonenilor care cereau o republică macedoneană de tip elveţian, cu dreptul populaţiilor aromâne şi slave în special de a avea drepturi egale în stat şi autonomie în locurile cu populaţie majoritară; alfabet latin pentru Aromâni, şcoli şi biserici în limba proprie, întreţinute de stat. În cel mai autentic stil comunist declară Macedonia stat slav, introduce numai alfabetul chirilic, trece la schimbarea numelor Aromânilor, slavizându-le şi interzice orice activitate culturală în limba natală, neadmiţând înfiinţarea de şcoli în limba maternă pentru Aromâni, iar conform teoriilor ateiste ale comuniştilor, nu admite nici o biserică să funcţioneze.

Recunoaşterea de drept a celor cinci republici federative, este actul materialist dialectic făcut de Tito, care a dus în final la secesiunea lor după prăbuşirea sistemului comunist din Europa de Răsărit.

Teritoriul afectat republicii Macedonia a dus la conflicte între Sârbi şi Bulgari, mai cu seamă în perioada cominformistă, Bulgaria refuzând să recunoască drept limbă "macedoneana", instituită ca limbă oficială în republica Macedonia, declarând că aceasta este limba bulgară, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Abuzurile create de oficialităţile noului stat Macedonia sunt aceleaşi pe care le întâlnim la toate statele din Balcani, după izgonirea Turcilor.

Întrucât după înfrângerea Sârbilor la Cosovo în 1389, Turcii ocupaseră întreaga Macedonie, în teritoriul ocupat trăiau laolaltă Slavi, Latini (Macedoromâni), Albanezi, Greci şi mai târziu sunt aduşi spre colonizare Turci din Asia Mică; amestecul de populaţii a făcut ca în Macedonia să nu existe un grup predominant etnic, nici o limbă unică. Masiva populaţie de origine latină, Aromânii sau Macedo-românii, se ocupau mai mult cu păstoritul transhumant, cărvănăritul, negustoria şi meseriaşii din oraşe. Păstorii transhumanţi organizaţi în fălcări şi celnicate trăiau în stilul impenetrabilei Familii romane şi cu excepţia celnicilor nu aveau legături cu autorităţile şi celelalte grupuri naţionale. Cărnăvarii, negustorii şi meseriaşii dela oraşe, elemente dinamice şi inteligente, învăţau limbile celorlalte popoare cu care veneau în contact, din considerente financiare. "Marele păcat al Aromânilor - spunea regretatul Tache Papahagi - a fost faptul că ei erau poligloţi. Din acestă cauză ei n'au insistat să cultive o limbă naţională. Celelalte etnii nu cunoşteau decât limba vorbită în casa în care au perseverat".

Din cauza acestui amestec de populaţii, situaţia devenise foarte complicată la împărţirea teritoriului Macedoniei după înfrângerea Turcilor intervenită după războiul balcanic din 1912-1913, deoarece nici o parte a teritoriului nu era locuită de un grup majoritar. Tendinţa de asimilare a celorlalte naţionalităţi încorporate în cele trei state balcanice, a dus la al doilea război balcanic din 1913, încheiat cu Acordul dela Bucureşti din 10 August 1913.

Pe baza acestui acord Grecia obţinea Salonicul şi partea de Sud a Macedoniei, Serbia a obţinut partea de Nord şi cea mai mare parte interioară, iar Bulgaria a obţinut valea râului Strumiţa din Macedonia şi compensaţii teritoriale în Turcia. România nefiind stat limitrof cu Turcia, dar parte victorioasă în războiul din 1913, a obţinut judeţele Durostor şi Caliacra dela Bulgari, pentru care Bulgaria a obţinut compensaţie teritorială în plus în Tracia, din teritoriul Turciei învinse.

Pentru protejarea populaţiei macedo-române, Regatul României a încheiat tratate cu fiecare stat balcanic. Politica stearpă inspirată de Titulescu a dus la gravele pierderi ale Iugoslaviei în al Doilea Război Mondial, iar scurta respiraţie dată de oculta marilor puteri pe timpul lui Tito, a luat sfârşit. Focul din Balcani chiar dacă nu arde la suprafaţă, arde mocnit. Fără o adevărată libertate a tuturor popoarelor existente în statele din Balcani, nu va fi pace, şi poporul macedo-român există şi el în Balcani.

EFEMERIDE

Se împlinesc în curând patru ani dela sfărâmarea pretinsului monolit comunist şi speranţele puse atunci în anii care urmau să încheie ultima decadă de secol şi de mileniu se veştejeşte, cu tendinţa de a se usca pentru totdeauna.

Rostogolirea în avalanşe pornită dela Moscova până la zidul Berlinului i-a îngrozit într'atâta pe comuniştii din Apus, încât partidele comuniste francez şi italian şi-au schimbat şi metodele şi firma.

Omenirea trăise euforia prăbuşirii comunismului încununată cu cea mai spectaculoasă revoluţie anticomunistă reuşită, Revoluţia Tineretului Român. Comuniştii de pretutindeni îşi aruncau carnetele de partid în foc dar, de undeva a venit semnalul să nu se grăbească şi să le mai păstreze.

S'a trecut destul de repede cu vederea că uriaşa demonstraţie a Chinezilor din Piaţa Tian-An-Men s'a sfârşit sub şenilele tancurilor, că în Cuba, dictatorul Castro afirma rituos: "Comunism sau moarte" iar statele lumii libere care se presupune că doreau dispariţia comunismului, nu numai că nu au luat nici o măsură împotriva acestor acte, dar le-au încurajat dezvoltarea.

S'a pornit o întreagă Cruciadă împotriva Statului Panama, până la neutralizarea Şefului Statului, Ortega, strâns în cătuşe şi trimis după gratii, dar Chinei comuniste i s'a acordat Clauza Naţiunii celei mai Favorizate, deşi sângele studenţilor din Peking nu fusese încă şters de pe rigole.

Grandioasa manifestaţie din Piaţa Universităţii din Bucureşti a fost înăbuşită sub năvala gorilelor conduse de securişti îmbrăcaţi în haine de miner - amintindu-ne că filmul "Planeta maimuţelor" nu era o simplă fantezie. Iliescu şi comuniştii care nu şi-au ars carnetele de partid jubilau ca Nero la arderea Romei şi drept răsplată - cu o relativ mică întârziere (de circumstanţă) - au primit şi Clauza mult râvnită şi au fost primiţi şi în Consiliul Europei.

Este oare rezultatul ignoranţei ţărilor lumii libere, dezinformării sau continuarea aceleiaşi politici de duplicitate din anii ceauşismului?

Răspunsul se pare că este cel scris în cartea lui Gary Allen "None dare call it Conspiracy" unde scrie: "...ceea ce voi numiţi "comunism" nu vine nici dela Moscova sau Peking, ci este bratul marii conspiraţii care vine din New York, Londra şi Paris".

Pentru cei care au suferit prigoanele comuniste, cele afirmate de Gary Allen nu reprezintă o noutate dar, pentru naivii care cred că Occidentul luptă pentru distrugerea comunismului, este o evidenţă ce nu poate fi tăgăduită.

Vechile partide din România reapărute după Decembrie 1989, n'au învăţat nici până astăzi această lecţie elementară, deşi de peste 50 de ani aşteaptă perele mălăieţe din Apus.

În timpul războiului denumit Cruciada împotriva bolşevismului, politicienii din aceste partide au propagat defetismul în mijlocul populaţiei şi în armată, susţinând că Anglia şi Franţa ne vor salva şi urmarea a fost, valurile de avioane care au bombardat România şi capitularea necondiţionată în faţa comunismului rusesc, condiţie la care au subscris aliaţii occidentali, impunându-ne să o respectăm.

După acceptarea condiţiilor impuse şi de Aliaţii din Occident, comuniştii dela putere s'au ţinut numai de abuzuri, au falsificat alegerile, au umplut până la refuz închisorile cu oameni nevinovaţi, se umpluse albia Canalului Dunăre-Marea Neagră de mormintele celor care aşteptau să vină Americanii şi drept represalii, regimul terorist al lui Gheorghiu-Dej şi Petru Groza era primit în Organizaţia Naţiunilor Unite, cu drepturi depline.

Se dărâmau nu doar satele şi bisericile din România, ci se săpa la răsluirea unei culturi şi spiritualităţi milenare a Românilor, se trecea cu buldozere peste oraşe întregi pentru fanteziile faraonice ale bâlbâitului din Scornicesti, dar regina Angliei îl plimba în caleaşca regală iar Statele Unite îi dădeau Clauza Naţiunii celei mai Favorizate.

Demasca Soljeniţîn adevăratele genocide din Rusia, dar presa şi politicienii îl ostracizau şi-i limitau dezvăluirile.

Sunt trenuri întregi de arhivă despre crimele, atrocităţile, actele barbare şi cruzimea fără seamăn a comuniştilor de pretutindeni, dar politicienii dreg fardul pentru masca numitului comunism cu faţă umană.

Sunt fapte arhicunoscute dar dacă totuşi le repetăm, o facem pentru faptul că o nouă năvală comunistă ameninţă omenirea. Nu este vorba de maşinaţiunile fostelor ţări comuniste care după căderea la podea, văzând starea adversarului se reculeg şi intră din nou pe ring, ci de fapte mult mai grave.

În presa americană, capacele au sărit de pe oalele acoperite. Ziarul New York Times din 11 ş 12 Octombrie crt. şi celelalte cotidiene americane, au dezvăluit ştirea că de ani de zile statul Israel a vândut Chinei comuniste armament şi tehnologie militară secretă, achiziţionată din Statele Unite.

După căderea Uniunii Sovietice, Statele Unite rămâneseră singura mare putere în lume şi aceasta nu convenea lumii ocult. Prin înarmarea Chinei comuniste cu armament şi tehnologie de ultimul tip, o nouă forţă comunistă va fi opusă, pentru jocul politic al stăpânirii planetei. În China s'au concentrat toate capacităţile tehnice din ţările comuniste din Europa, pentru a întări noul bastion al comunismului.

Armamentul militar şi tehnologia secretă americană continuă a fi livrată Israelului.

Zahu PANĂ

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CRONICA VREMII

OFENSIVA ADEVĂRULUI

-III-

Ion BOIERU

ÎNCERCĂRILE

PRELIMINARE RE-EDUCĂRII

Pentrucă anchetele dela Suceava nu aveau la dispoziţie piese incriminatorii, deoarece la rearestările s'au făcut în Mai 1948, nu s'au găsit "dovezi" de activitate legionară, iar în cursul bătăilor şi torturilor, nu s'au putut obţine prea multe declaraţii de acuzare, Securitatea a recurs la modalităţi noi, pentru a putea întocmi dosare de trimitere în judecată. Astfel s'a recurs la modalitatea înscenărilor celor mai monstruoase, pentru a se putea dovedi o "activitate legionară", care să fie pasibilă de o condamnare.

Înscenarea despre care este vorba, cu deţinuţii studenţi legionari din închisoarea Suceava, s'a petrecut la începutul lunii Noembrie 1948, în apropierea închisorii Suceava, pe un platou, în mijlocul naturii, în felul următor:

" Cei care conduceau înscenarea,au ales o zi însorită,iarba fiind încă verde,asemănătoare lunilor de Mai sau Iunie. Pentrucă anchetatorii să-şi procure piese la dosar,care nu existau,deoarece,la arestare nu au găsit nimic încrimatoriu,în faţa instanţei de judecată,au înscenat cea mai monstruoasă minciună,să "dovedească" o activitate legionară. Toate aceste înscenări au fost filmate şi fotografiate,pentru a fi ataşate la dosar,ca piesă de acuzare,atât Facultăţilor din Universitatea din Iaşi,cât şi celor,ale Politehnicii.

Iată,acum,în ce constau aceste mârşave înscenări: În cadrul Facultăţii,repartizaţi pe unităţi,s'a fotografiat o şedinţă de cuib,exact aşa cum scria în "Cărticica Şefului de Cuib".

Ţinuta noastra vestmântară era cea civilă. Ne-au poruncit să ne dezbrăcăm. Am rămas numai în camaşă,cu mânecele suflecate,ca să arate,că era cald afară şi stăteam aşezaţi pe iarba verde,în apropierea unei pădurici. Apoi s'au desfăşurat şedinţe pe unităţi,apoi,şedinţe pe toată Facultatea,Unde a fost fotografiat Moisiu,primind raportul .La fel,şefii de unităţi,în timpul desfăşurării şedinţelor.

Au mai fost fotografiate şi cărţi de doctrină legionară,acuse,bineînţeles,de anchetatori,pe care le aveau confiscate din timpul lui Antonescu. Aceste cărţi trebuiau să se găsească la şefii de unităţi,în timpul "şedinţei".

Pentru a dovedi şi caracterul terorist al legionarilor,au fotografiat şi mânuiri de arme militare,aduse de soldaţi,precum şi trageri la ţintă. S'a mai înscenat şi un foc de noapte,- cu toate că era ziua - unde se vedeau armele făcute piramidă,ca la instruirea ostaşilor,de unde să iese,că legionarii,înarmaţi până în dinţi,reprezentau un mare pericol pentru siguranţa Statului.

Dar,cea mai sfruntată mişelie şi înscenare mincinoasă,a fost aceea,că cei declaraţi la anchete,nefiind arestaţi încă,au fost înlocuiţi,la înscenări,cu alţi camarazi,care nu aveau nimic deaface,cu unitatea respectivă. Cel mai elocvent exemplu,m'au forţat să-l dau eu,pozând pentru fratele meu Ion,cu care mă asemănam,al cărui nume a fost evocat la anchetă,dar nu fusese încă arestat. El nu făcea parte din Facultatea de Medicină,ca să corespundă, măcar,unei minime veracităţi,ci era student la Politehnică. Iosub Mihai,Ungureanu Alexe şi Climescu,studenţi la Medicină,au pozat pentru alţi studenţi,dela Politeh nică,care nu erau încă arestaţi si care,era prietenii lor. Acelaş procedeu s'a petrecut şi la fete.

Un lucru izbitor de atâta mişelie şi minciună,se putea vedea din aceste fotografii,unde,toţi aveam părul la fel de scurt,pentrucă fusesem tunşi, când am fost încarceraţi la Suceava. Unii aveau mustaţă,cum eram eu,care,în libertate,nu purtam niciodată mustaţă. Unul singur purta mustaţă,Costică Stamate. Imi amintesc bine,că şeful Centrului Studenţesc Legionar (CSL),Ion Simionescu,s'a consultat cu Bogdanovici şeful Universităţii Moisiu şi Costică Butan,şeful Politehnicii,ca să admitem această înscenare,pentrucă,cu sau fără voia noastră,ei tot vor facea-o.

Calculul nu a ieşit precum îl prevăzuseră ei,deoarece,procesele celor din închisoarea Suceava s'au judecat în alte circumstanţe,pe care le voiu relata la capitolul despre procese şi completele de judecată.

După această mascaradă,am fost din nou,îmbarcaţi în camioane,însoţiţi de inseparabilii soldaţi înarmaţi şi readuşi în celulele noastre,unde au avut loc discuţii,cu păreri şi prevederi diferite. Anchetele şi ele,au continuat,cu torturi de aceeaşi intensitate,până spre sfârşitul lunii Decemvrie.

In urma acestei înscenări,deţinuţii erau într'o stare de plâns,din cauza celor îndurate la anchete,fără asistenţă medicală şi un regim alimentar,care adusese,majoritatea deţinuţilor,într'o stare de slăbire,că abia se mai puteau ţine pe picioare. Cea mai cruntă suferinţă,cel mai greu de suportat,era foamea,care se instalase autoritar şi care,începând cu aceasta dată,ne va măcina mulţi şi halucinanţi ani de închisoare. " (pag.32-33)

MASCARADA PROCESULUI

Procesul a avut loc la 21 Februarie, 1949, având în frunte pe studentul Dumitru Moisiu, care era şeful Grupului legionar dela Facultatea de Medicină din Iaşi. În sală în loc de public, erau doar doi indivizi, care strigau fără întrerupere. "Moarte lui! Moarte lui!" Întreaga desfăşurare a procesului a fost ca o demonstraţie de circ şi ridicol. Redăm numai o parte din cele întâmplate în şedinţele de judecată care au avut loc.

După ce procurorul a terminat cu seria acuzărilor, şi după vorbirea apărării, care era asemănătoare în conţinut cu tezele procuraturii, preşedintele a dat cuvântul studentului Dumitru Moisiu. Iată pasajul din carte, care prezintă acest moment:

" Preşedintele a comis imprudenţa,de a da cuvântul lui Moisiu. Acesta,cu verva şi inteligenţa lui a desfăşurat o pledoarie,în apărarea sa şi a camarazilor lui,care,dacă ar fi fost înregistrată, (Preşedintele dăduse ordin grefierului şi dactilografelor,să nu consemneze nimic,din ceeace a spus Moisiu)ar fi fost un model de pledoarie,a unui mare avocat. In loc de acuzat,Moisiu se transformă în apărător, infirmând tot ceeace spusese procurorul,prin argumente logice,bine gândite şi exprimate .

Despre piesele la dosar,el le-a declarat ca înscenări şi minciuni grosolane, inventate de anchetatori,pentrucă,nici un camarad din subordinile lui,nu a fost prins făcând şedinţe sau instruindu-se cu arme,iar acuzate înscenări,cu piese la dosar,în aşa zisa reconstituire,a fost cea mai ordinară minciună. Piesele la dosar au fost făcute la începutul lunii Noembrie,pe platoul de lângă Cetatea Sucevii. După aceste fotografii se putea observa,că toţi camarazii mei erau tunşi,lucru care nu se petrecea în libertate - fiecare dintre ei având o anumită frizură a părului - iar în poze,toţi aveam părul de aceeaşi mărime. Armele pe care le-a pozat poliţia, erau luate dela soldaţi ,care făceau paza înscenărilor. Dar,cea mai odioasă înscenare era faptul,că subalternii mei,au pozat în locul altor camarazi,care nu erau arestaţi,dela alte Facultăţi.

Moisiu a dat apoi,cazuri concrete: Bordeianu Dumitru a pozat în locul fratelui său,Ion Bordeianu,dela Politehnică, Iosub şi Climescu,au pozat,deasemenea,în locul altor camarazi dela Politeh.nica. Şi toţi aceşti camarazi au pozat în locul altor camarazi,dela Politehnică. Iată deci,insulta noţiunii de identitate. Un om nu putea poza,în acelaşi timp,în două locuri diferite. A cerut,apoi,să fie confruntate,piesele dela dosar,ale Medicinii,cu ale Politehnicii din Iaşi. Cât priveşte afirmaţia,că în declaraţia lui şi a camarazilor lui,ar fi dat-o de bună voie şi nesiliţi de nimeni,această minciună a fost adăugată ulterior,ea nefigurând în nici una din declaraţiile lor.. El cerea să i se arate scrisul acestui adaus,dacă el ar exista. Şi,pentru a dovedi, că afirmaţia de mai sus nu a fost decât o minciună sfruntată,Moisiu declara,că ar putea aduce în faţa completului de judecată şi a apărării,probele,cum au dat ei declaraţiile de "bună voie şi nesiliţi de nimeni". Şi,atunci,Moisiu a aruncat haina şi cămaşa ,arătându-şi corpul plin de răni,care nu erau încă vindecate.depe el. In faţa acestei scene,cele două fete dactilografe,fără să-şi dea seama unde se găseau, au exclamat spontan,într'un glas: "Vai,Doamne,ce răn i îngroziţoare!". In urma acestor exclamaţii,Preşedintele ordonă celor două dactilografe,să părăsească sala.

Completul de judecată,în faţa acestui spectacol,a fost atât de derutat,că nu mai ştia ce atitudine să ia. Moisiu continua să strige, cât îl ţinea gura: "Eu şi camarazii mei,am fost bătuţi,schingiuiţi şi torturaţi,timp de cinci luni de zile,în cele mai groaznice chinuri,de bătăuşii Blehan şi Danielevici,arătând şi demonstrând,când se vor dezbrăca toţi,să se vadă pe corpurile lor,"de bună voie şi nesiliţi de nimeni".

Ca spectacolul să nu ia o altă întorsătură şi ca, procurorul,grefierul şi avocaţii să nu vadă aceleaşi urme de tortură,pe corpurile noastre, Preşedintele,în timp ce toţi se desbrăcau,a suspendat şedinţa. Moisiu a fost scos din sală,de către ofiţerii de Securitate,iar Curtea a părăsit sala. Cei doi indivizi,care repreznţau "asistenţa" din sală,treziţi parcă,din beţia lor,văzând ce se petrecea,unul s'a adresat celuilalt:"Hai ,bădie,să ieşim de aici,nu vezi ce se întâmplă? Vrei să-mi rămână copii pe drumuri? Eu sunt necăjit şi m'au adus aici cu forţa". Cei doi indivizi plecaţi, sala a rămas fără asistenţă publică.

După vreo jumătate de oră,completul de judecată a întrat în sală şi a luat loc la masă. Puţin timp,după aceea,a fost întrodus în sală şi Moisiu,sprijinit de doi gardieni,deoarece fusese atât de crunt bătut,încât nu se mai putea ţine pe picioare. Călăiii,în ura şi bestialitatea lor l-au lovit cu vâna de bou,peste faţă,care se umflase,peste cap, umplându-l de răni,din care curgeau şiroaie de sânge. In acel moment,eram convinşi,că acest complet de judecată,fusese la curent ,de cele ce s'au petrecut afară.

Când Moisiu a fost aşezat pe bancă la locul lui,de către cei doi gardieni,a mai avut curajul să strige,în gura mare: "Iată,domnule Preşedinte,o probă,mai clară,mai evidentă,mai strigătoare le cer,ce vi se poate aduce,decât ceeace se vede pe faţa şi trupul meu,tortura,pe care călăii anchetelor mi-au administrato,în faţa completului de judecată". In timp ce Moisiu cade,cu capul pe bancă,Preşedintele,cu un cinism diabolic,îl avertizează,că acest "incident" nu constituia un motiv de a i se atribui circumstanţe atenuante. Pe ce mâini întrase ideea de justiţie!!

Un răspuns,care nu ar putea fi dat,decât de aceea care slujeau această idee.

In urma acestei evidenţe,Moisiu a fost evacuat din sală,iar procesul a continuat,îndeplinind o simplă formalitate,pe când,camarazii au renunţat la apărare,devenită un accesoriu al acuzării. Toţi ne-am declarat solidari cu declaraţia lui Moisiu,pe care ne-am şi însuşit-o,condamnând cu toată fermitatea şi hotărârea,înscenarea făcută pe platoul Sucevii. Nu am recunoscut deloc,afirmaţia:"de bună voie şi nesilit de nimeni,care nu figura în nicio declaraţie a noastră ci a fost inventată de procuror,pentru a fi consemnată de grefier. " (pag. 44-45)

Astfel de situaţii au existat, dela un capăt la altul al ţării, unde se făceau procese la Tribunale, de către membrii partidului comunist, în funcţii de grefieri şi anchetatori, fiind sub nivelul oricărei pregătiri profesionale sau morale. Justiţia încăpuse pe mâinile "barbarilor marxişti", care nu aveau nici o noţiune juridică, de lege, de dreptate sau adevăr, dar cine lua în seamă pe acei care se refugiau în lumea liberă şi povesteau aceste stări de fapt, curente şi răspândite pe tot cuprinsul ţării şi fără de sfârşit? În fond, guvernul român neo-comunist din România de azi şi astăzi continuă să socotească tot victime pe foştii deţinuţi politici, şi să facă propagandă necinstită împotriva credinţelor lor şi să-i ţină pe aceştii deţinuţi la marginea societăţii, ca şi când ei ar fi "călăii şi torţionarii" regimului comunist care a exercitat "dictatura comunistă" peste 40 de ani, în România. Marea ruşine este că în corul sprijinitorilor crimelor comuniste şi al neruşinărilor partidului comunist, s'au înregimentat şi voci din aşa zisa lume liberă. Poate au şi ei ceva pe conştiinţă, de fac acest lucru.

Continuare în numărul viitor

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

NOTE ŞI COMENTARII

PULSUL STRĂZII

Pentru a nu se plictisi de moarte în redacţia ziarului "Tineretul liber", ziarista Cristina Sofronie şi-a zis că ar fi bine să iasă în stradă şi să pună trecătorilor întrebarea: "Dacă ar fi să daţi un acatist, pe cine dintre politicieni aţi pomeni de bine şi pe cine de rău?"

Zis şi făcut. Şi-a luat plaivazul şi notesul şi, la întâmplare, a pus primilor zece trecători, întrebarea de mai sus. Şi din cele 10 răspunsuri primite, unul, unul singur s'a arătat a fi favorabil Preşedintelui Ion Iliescu, lui Vadim şi Guvernului Văcăroiu. Restul de opt sunt, defavorabile, iar al nouălea poate fi considerat... neutru. Mai mult sau mai puţin.

Iată mai jos, parte din cele zece răspunsuri pe care le considerăm mai elocvente, aşa cum au apărut în numărul 1012 al zisului ziar. Cu numele şi ocupaţia fiecăruia, ce a binevoit să-i dea un răspuns ziaristei Cristina Sofronie:

"Mişu Florescu, veteran de război: Eu nu i-aş pune pe acatist. Nici la vii, nici la morţi. I-aş duce în faţa plutonului de execuţie, că asta merită. Ce fac ei cu noi e genocid. Auzi? GE-NO-CID, aşa să tipăriţi!"

Disperarea D-lui Mişu Florescu o înţelegem, dacă avem în vedere faptul că veteranii români de război primesc, la ora actuală pensia cea mai mică în numerar, în timp ce ploşniţele securiste fac averi, el, cel care a luptat şi şi-a făcut datoria faţă de ţară pe întinsurile stepelor calmuce sau pustele Tisei, este obligat să taie frunze la câini, neavând nici după ce bea apă rece.

Dar, să mergem mai departe cu citatele:

"Geală Constantin, muncitor: În orice caz, pe Văcăroiu l-aş pune ultimul. Că e aşa de prost săracul, e ca o marionetă a celor mai mari. Ei, da! Cu toţi ăştia care n'au fost cinstiţi să-şi dea demisia, cu ei aş începe acatistul. Da, la morţi! De bine n'aş da nimănui dintre feţele politice, că nu merită să-i bagi în seamă pe nici unul".

Astfel grăit-a un muncitor bucureştean. Studenţimea este prezentă şi ea:

"Mihaela Someşanu, studentă: Singur Raţiu ce merită de bine. El a venit cu intenţii bune. Şi Emil Constantinescu. In rest..."Peştele dela cap se împute", aşa că dacă nu dispare capul... Eu am citit că Iliescu tocmai acum şi-a recunoscut mama! Cum să zic că-i un om pentru lista bună? Şi dacă aşa a făcut cu mama lui, dar cu noi?"

(Aici suntem obligaţi să deschidem o paranteză pentru a lămuri povestea cu mama preşedintelui, de care vorbeşte studenta Someşanu. Bătrâna trăia într'o mizerie oarbă - cum de altfel trăiesc toţi Românii astăzi - undeva "la margine de Bucureşti", în timp ce fiul se îndopa cu "somon fumé" al cărui preţ era $ 1.000 şi se adăpa cu şampanie. Contactată de către un reporter al revistei "Expres", mama alesului îl roagă pe acesta să-i spună lui Ionel să-i ia un sicriu, că de rest s'a îngrijit dânsa. La scurtă vreme după aceasta, bătrâna moare. Nu ştim dacă a fost sau nu înmormântată în sicriul cumpărat de... Ionel. Ştim însă că, scos din sărite - ca de obicei - tovarăşul preşedinte l-a chemat în judecată pe "obraznicul" reporter care a îndrăznit să-i amintească faptul că are şi el o mamă. Asta, contrar zvonurilor că "alesul" n'ar fi fost născut, ci că ar fi fost "azvârlit" de o măgăreaţă undeva pe un maidan oarecare).

Punct şi dela cap:

"Mihai Ene, operator TVR: Păi, să-i luăm pe rând, să vedem ce merite are fiecare. Cine a chemat minerii, care acum ni se urcă în cap? Cine a permis să fie bătuţi tinerii în Piaţa Universităţii? Cine ne înfometează zi de zi? Cine scumpeşte pâinea, medicamentele, cine nu ne garantează un minimum de protecţie socială? Cine a dat tonul corupţiei şi n'are interesul ca să fie stopată? E un lanţ întreg de toţi aceşti CINE. Numai Opoziţia, dacă e mai fermă şi le pune mâna în gât, doar ea merită să-i dai acatiste de viaţă lungă. Dar în ultima vreme... În fine, dacă ar fi să dau acatiste, eu le-aş da tuturor de sănătate. Dar mintală, că de asta au nevoie! Pe gros!!!

Scepticismul şi neîncrederea oamenilor în politicieni, a ajuns la culmi nebănuite. Prinşi minţind, mai abitir dacât Baronul de Münchausen, înnecaţi în corupţii de tot felul, guvernamentalii au pierdut încrederea poporului.

"Maria Chiţu, pensionară: Uf, maică... Eu abia de am un ban pentru o mână de grâu să fac o colivă... Şi la acatist trebe' bani, să ţi-l citească! Înainte aveam bani, mergea să ţiu rânduielile. Da' acu' nu mai am maică nici o pâine pe zi, fir'ar ei ai dracu', ptiu, Doamne, iartă-mă".

În sfârşit, o ultimă citare, ca încheiere:

"Ion Băjenariu, pensionar: Pe Coposu l-aş pomeni la toate acatistele de bine. Că el a suferit. N'a fost ca ăştia care şi acum ne sug sângele. Eu sunt ţărănist, din tată în fiu. Pe unul ca Văcăroiu sau Gelu Voican sau Brucan, i-aş pune pe lista rea. Că, ce bine ne-au adus ei?"

Trist şi dureros este că Românii îşi dau seama şi se trezesc abia acum, când le-a ajuns cuţitul la os.

Nicolae NOVAC